

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Reynolds_Alastair-Odhalený vesmír_02-Odhalený vesmír_2.pdb

PDB Name: Reynolds OV2 Odhalený vesmír 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Odhalený vesmír - kniha druhá

© Alastair Reynolds, 2000
Translation © Jana a Jan Jara Oščádalovi, 2003
Cover © Jan Patrik Krásný, 2003
© TRITON 2003

The right of Alastair Reynolds to be identified as the author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

ISBN 80-7254-430-6

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

ALASTAIR REYNOLDS
ODHALENÝ VESMÍR
kniha druhá
TRITON

14
Výspa, Severní Nechbet, Obroda, 2566

Toho dne, kdy návštěvníci navázali kontakt, probudilo Sylvestra nelitostné bílé světlo. Zvedl ruku před oči a čekal, až projdou řadou iniciačních rutin. V těchto okamžicích bylo zbytečné na něho mluvit, Sluková si to evidentně uvědomovala. Vzhledem k tomu, že pozbyl tolik původních zrakových funkcí, trvalo nyní mnohem déle, než byly jeho oči schopny činnosti. Sylvestre zaznamenával pomalé odvíjení chybových hlášení a varování, drobná bodnutí bolesti, zatímco programy zkoumaly poškozené režimy.

Pascale na posteli vedle něj se posadila s přikrývkou zvednutou na prsa.

"Oba se raději co nejrychleji probudte," řekla Sluková. "Počkám venku, než se oblečete."

Nasoukali se do kombinéz. Před celou na ně trpělivě čekala Sluková s dvojicí strážných, kteří viditelně nebyli ozbrojeni. Odvedli je do společné jídelny, kde se před ranní směnou shromažďovali Vodonoši Právě cesty. Termosky s kávou a tácy s přiděly potravin zůstaly nedotčené na stolech. Sylvestre odhadl, že se muselo stát něco vážného, jestliže jim to vzalo chuť k jídlu. Klíčem byla evidentně velká obdélníková obrazovka. Z reproduktoru promlouval tvrdý hlas. Kolem však bzučela vzrušená konverzace, takže se mu podařilo zachytit pouze jediné slovo - své jméno. Ten, kdo hřímal z obrazovky, je opakoval podezřele často.

Lidé uhýbali Sylvestrovi z cesty, náhle si uvědomil, že mu projevují mnohem víc úcty, než kolik se mu dostalo za posledních patnáct let. Nebo to byla jenom lítost k odsouzenci?

Pascale se mu držela u boku. "Poznááš tu ženu?" zeptala se.

"Kterou ženu?"

"Na obrazovce. Vždyť stojíš před ní."

Sylvestre však viděl jen obdélník plný stříbrošedých bodů. "Nedokážu vnímat televizní obraz," řekl současně Slukové i Pascale. "A kvůli tomu hluku neslyším ani slovo. Třeba bys mi mohla prozradit, o co jsem přišel."

Z davu vystoupil Falkender. "Připojím vás neurálně, doktore, jestli chcete. Zabere to jenom chvíli."

Zavedl Sylvestra stranou diváků do výklenku v rohu jídelny, Pascale a Sluková šly za nimi. Tam otevřel brašnu a vyňal několik lesklých nástrojů.

"Teď mě ujistíte, že to vůbec nebude bolet," řekl Sylvestre.

"To by mě ani nenapadlo," prohlásil Falkender. "Nebyla by to ostatně tak docela pravda, že?" Luskal prsty, ale Sylvestre

neviděl na koho. "Přineste doktorovi hrnek kafe, aby měl aspoň nějakou radost ze života. Až uvidí, co je na obrazovce, nerozveselí ho ani něco silnějšího."

"Je to tak zlé?"

"Je mi líto, ale Falkender nežertuje," řekla Sluková.

"Vidím, že se nikdo nebaví." Sylveste se kousl do rtu, když přišel první nápor bolesti, naštěstí se během Falkenderova zásahu nezhoršila. "Chcete mě navždy zbavit trápení? Měl byste mě raději vzkřísit, protože to vypadá, že jsem najednou nějak důležitý."

"Ohlášili se Ultrové," řekla Sluková.

"To jsem si domyslel. Co provedli? Přistáli uprostřed Cuvieru?"

"Nic tak nápadného. Doposud. Ale může to být horší."

Někdo mu strčil do ruky hrnek kávy. Falkender na chvíli ustal v práci, aby se Sylveste mohl napít. Káva byla trpká a jenom vlažná, ale stačila ho přivést o kousek blíže k bdělému stavu.

Uslyšel Slukovou: "Už třicet minut opakují pořád dokola stejný audiovizuální vzkaz."

"Vysílají přímo z lodě?"

"Ne, nějak se jim podařilo napíchnout na náš komsat a vyřadili obvyklé vysílání."

Sylveste přikývl, ale ihned zalitoval, že se vůbec pohnul. "Stále se snaží, abyste neobjevili jejich polohu." Anebo spíš předvádějí technickou převahu, pomyslel si. Chtějí nás upozornit, že se mohou kdykoli napojit na naše datasystémy a po libosti s nimi manipulovat. Dalo se to čekat. Odpovídalo to arogantnímu chování Ultrů, zvláště jedné konkrétní posádky. Proč by měli oznámit svou přítomnost běžným způsobem, když lze ohromit domorodce tím, že rovnou zapálí celý buš? Nepotřeboval další potvrzení, že je zná. Stejně to pochopil již v okamžiku, kdy se o světlohonci dozvěděl.

"Další důležitá otázka," řekl. "Komu je vzkaz určen? Domnívají se, že máme planetární vládu, s níž mohou jednat?"

"Ne," odpověděla Sluková. "Mluví ke všem obyvatelům Obrody bez ohledu na politickou či kulturní příslušnost."

"Velmi demokratické," poznamenala Pascale.

"Silně pochybuji, že to má něco společného s demokracií," zabručel Sylveste. "Tohle slovo nejspíš nikdy neslyšeli."

"Právě mě napadá," řekla Sluková, "žes mi dosud pořádně nevysvětlil, proč by tahle posádka měla -"

Sylveste ji přerušil: "Než se pustíme do detailní analýzy, rád bych viděl ten vzkaz. Zvláště když se mě osobně týká."

"Hotovo." Falkender zavřel brašnu s rázným cvaknutím a ustoupil. "Slíbil jsem, že to bude trvat jenom chvíli. Teď se můžete napojit přímo na obrazovku." Chirurg se usmál. "Ale udělejte mi laskavost a nezabíjejte posla."

"Nejprve se podívám na zprávu, kterou mi přinesl," řekl Sylveste. "Pak se teprve rozhodnu."

Bylo to mnohem horší, než se obával.

Protlačil se k obrazovce. Diváků ubylo, váhavě se rozcházeli za každodenními povinnostmi někde ve Výspě. Jídla ztichla natolik, že poznal intonaci ženského hlasu, který opakoval vzkaz. Nebyl dlouhý, což samo o sobě působilo zlověstně. Kdo překročí světelné roky mezihvězdného prostoru, aby tak stroze oznámil kolonii svůj přílet? Jenom ten, kdo nestojí o přízeň, ale má naprosto jasné požadavky. Opět to dokonale zapadalo do obrazu, který si udělal o posádce, jež pro něho přiletěla. Nikdy nebyli hovorní.

Ten hlas k němu promlouval z hluboké minulosti. Jakmile Falkender dokončil neurální propojení a Sylveste mohl uvidět obličej, okamžitě si vzpomněl. "Kdo je to?" zeptala se Sluková.

"Když jsme se poslední setkali, říkala si Ilja Voljovová." Sylveste pokrčil rameny. "Může, ale nemusí to být právě jméno. Vím jen to, že ať už hrozí čímkoli, je naprosto schopná své hrozby splnit."

"Tahle Voljovová je kapitán?"

"Ne," řekl Sylveste nepřítomně. "Ne, to není." Voljovová nebyla ničím pozoruhodná. Vlasy měla černé a plet' tak bledou, že obraz působil černobíle, stavbu obličeje něco mezi elfem a kostlivcem, zapadlé šikmé oči prozrazovaly, že nezná slitování. Skoro vůbec se nezměnila. Ale na tom si přece Ultrové dávali záležet. Pro Sylvesta od jejich minulého setkání uplynuly desítky let subjektivního času, ale pro Voljovovou to mohla být hrstka roků, desetina nebo dvacetina celé té doby. Jejich setkání se pro ni odehrálo v nedávné minulosti, zatímco pro Sylvesta to byla již zaprášená vzpomínka. Znamenalo to pro něj nevýhodu. Voljovová má stále ještě v živé paměti jeho chování a předvídatelné reakce. Kdežto Sylveste stěží poznal její hlas, a když si chtěl vybavit, zda se k němu chovala vlídně nebo ne, paměť ho zklamala. Jistě si na vše zase vzpomene, ale než k tomu dojde, může Voljovová své výhody využít.

Zarazilo ho, proč tohle prohlášení neproslovil Sadžaki. Kapitán v žádném případě, protože to by pro něj nepřiletěli.

Kapitán Brannigan musí být zase nemocný.

Ale kde tedy je Sadžaki?

Snažil se umlčet otázky, jež mu dotíraly na mysl, a soustředit se na Voljovovou.

Vyslechl si její monolog třikrát a zapamatoval si ho do poslední slabiky, takže by ho dokázal slovo od slova zopakovat. Tón byl skutečně strohý. Ultrové věděli, co chtějí. A taky věděli, jak to dostat.

"Jsem triumvir Ilja Voljovová ze světlohonce Nostalgie nekonečna." To byl celý úvod. Žádné pozdravy, dokonce ani obvyklé poděkování osudu, že bezpečně přiletěli až k Obrodě.

Sylveste však věděl, že takové společenské jemňůstky nejsou ve stylu Ilji Voljovové. Vždycky ji považoval za zdrženlivou, pořád jen oprašovala ty své děsivé zbraně a běžný život na lodi ji vůbec nezajímal. Nejednou zaslechl, jak ostatní členové posádky žertují - ne že by žertovali příliš často - že Voljovová si lépe rozumí s lodními krysami než s lidmi.

Možná to ani nebyl žert.

"Hovořím z oběžné dráhy," pokračovala. "Prozkoumali jsme vaše technické možnosti a usoudili jsme, že pro nás nejste rovnocenným soupeřem." Odmlčela se, pak nasadila tón učitele, který kárá žáky za drobné nepřístojnosti, za

nepozornost nebo špatný úkol v kompadu. "Přesto na jakýkoli pokus o nepřátelskou akci odpovíme tvrdým odvetným úderem." Téměř se pousmála. "Tedy nikoli oko za oko, ale město za oko, Jsme schopni zničit z oběžné dráhy kterékoli vaše sídliště. Nebo všechna, záleží na vás."

Voljovová se předklonila a její šedé lví oči vyplnily celou obrazovku. "A co víc, jsme rozhodnutí to provést, nastane-li potřeba." Znovu udělala dramatickou pauzu, neboť si byla nepochybně vědoma, že v tomto okamžiku už má pozorné posluchače. "Jestliže mě k tomu donutíte, zničím vás během několika minut. Nedomnívejte se, že bych pak nedokázala usnout."

Sylvestovi bylo jasné, kam míří.

"Ale nechme stranou vyhrůžky, alespoň pro tuto chvíli." Ted' se opravdu pousmála, ačkoli úsměv to byl mrazivý.

"Nepochybně jste zvědaví, proč jsme tady."

"Já ne," řekl Sylveste natolik hlasitě, aby ho zaslechla Pascale.

"Hledáme jednoho muže. Naše odhodlání nalézt ho je naprosto nezvratné a natolik naléhavé, že jsme se rozhodli vynechat obvyklé..." Úsměv byl tentokrát ještě ledovější ozvěna toho předchozího,

"...diplomatické cesty. Jmenuje se Sylveste a žádné další vysvětlování není zapotřebí, pokud od našeho minulého setkání neztratil nic na své pověsti."

"Možná jen poněkud vybledla," poznamenala Sluková a obrátila se k Sylvestovi: "Opravdu mi budeš muset prozradit víc o vašem setkání. To ti přece nic neudělá."

"Budeš-li znát všechna fakta, k ničemu ti to nebude," odpověděl a dál věnoval pozornost vysílání.

"Obvykle bychom navázali kontakt s příslušnými úřady a vyjednali s nimi předání Sylvesta," řekla Voljovová, "alespoň jsme to původně měli v úmyslu. Ale zběžný sken vašeho hlavního sídliště Cuvieru z oběžné dráhy nás přesvědčil, že takový postup by byl předurčen k nezdaru. Usoudili jsme, že tady není žádná moc, s níž by se dalo vyjednávat."

Obávám se, že nemáme dost trpělivosti smlouvat s rozhádanými frakcemi."

Sylveste zavrtěl hlavou. "Lže. Nikdy neměli v úmyslu vyjednávat, ať je politická situace jakákoli. Známe je. Je to krutá verbež."

"To tvrdíš pořád," řekla Sluková.

"Vaše možnosti jsou proto poněkud omezené," pokračovala Voljovová. "Chceme Dana Sylvesta. Získali jsme informace, že není - jak bych to nazvala - volný."

"Tohle všechno zjistili z oběžné dráhy? Tomu se říká setsakra dobré informace."

"Příliš dobré," souhlasil Sylveste.

"Postup bude následující," prohlásila Voljovová. "Během čtyřadvaceti hodin nám Sylveste rádiovým vysláním oznámí místo svého pobytu. Buď se vynoří ze skrýše, nebo ho jeho věznitelé propustí. Podrobnosti nás nezajímají. Pokud je Sylveste mrtvý, poskytnete nám nezvratné důkazy o jeho smrti, zda je však přijmeme, to závisí zcela na našem rozhodnutí."

"Měla by sis gratulovat, Sluková, žeš mě nezabila. Pochybuji, že bys mohla Voljovové poskytnout důkaz, který by ji přesvědčil."

"Je tak nesmlouvavá?"

"Nejen ona. Celá posádka."

Voljovová mluvila dál: "Máte tedy čtyřadvacet hodin. Budeme na příjmu. Jestli se neozvete nebo se nás pokusíte podvést, potrestáme vás. Pochybujete-li o možnostech naší lodi, zeptejte se Sylvesta. Když o něm během dne neuslyšíme, použijeme tyto možnosti proti menšímu sídlišti na povrchu planety. Cíl operace jsme již vybrali a povaha útoku bude taková, že v komunitě nikdo nepřežije. Je to jasné? Nikdo. Jestli se ani za následujících čtyřadvacet hodin nedozvíme nic o tajemném doktoru Sylvestovi, zaměříme se na větší cíl. Po dalších čtyřadvaceti hodinách zničíme Cuvier." Voljovová se odměřeně usmála. "Přestože se zdá, že jste na něm už sami odvedli pozoruhodný kus práce." Jakmile domluvila, audiovizuální vzkaz se rozběhl zase od začátku: "Jsem triumvir Ilja Voljovová ze světlohonce Nostalgie nekonečna..."

Sylveste si v hlubokém soustředění vyslechl zprávu ještě dvakrát, pak se ho Sluková odvážila vyrušit: "Neudělají to. Určitě ne."

"Je to barbarské," dodala Pascale, čímž vyvolala příkývnutí své věznitelky. "Ať tě potřebují sebevíc, Dane, nemůžou svou hrozbu opravdu provést. Přece nezničí celé město!"

"Mýlíš se," řekl Sylveste. "Už to jednou udělali. A nepochybují, že to udělají znovu."

Voljovová netušila, zda je Sylveste naživu či zda je dosud na Obrodě, ale snažila se na to nemyslet, protože důsledky by byly příliš nepříjemné. Nezáleželo na tom, že pátrání vede Sadžaki. Kdyby nevyšlo, potrestal by ji stejně tvrdě, jako kdyby celou akci vymyslela sama, jako by to byla ona, kdo přivedl loď k téhle nehostinné planetě.

Nedoufala, že se něco stane v průběhu prvních hodin, to by bylo příliš optimistické. Musela by předpokládat, že Sylvestovi věznitelé její požadavky okamžitě zachytili. Střízlivě vzato, mohl uplynout pořádný kus dne, než se výstraha dostane příslušným postupem až k vůdcům, a další čas uplyne, než bude ověřena. Jenže když uplynula většina dne, byla přinucena k závěru, že svou hrozbu bude muset splnit.

Kolonisté pochopitelně nebyli zcela zticha. Před deseti hodinami oznámila bezejmenná skupina, že má Sylvestovy pozůstatky. Zanechala je na vrcholu stolové hory, potom ustoupila do jeskyní, které lodní detektory nedokázaly prozkoumat. Voljovová poslala dolů sršně, ale přestože pozůstatky byly geneticky podobné, nesouhlasily se vzorky tkáně, které získali při Sylvestově pobytu na palubě Nostalgie. Byla v pokušení kolonisty potrestat, ale po zralé úvaze se rozhodla, že to ještě neudělá. Jednali ze strachu bez vyhlídky na osobní prospěch, nepočítáme-li přežití. Rozhodně nechtěla odradit další skupiny, pokud se ještě nějaké přihlásí. Podobně zadržela ruku, když se za Sylvesta nezávisle na

sobě vydávali dva lidé, neboť bylo zřejmé, že nelžou, nýbrž jsou upřímně přesvědčeni, že jím doopravdy jsou.

Ale pomalu už nezbýval čas ani na další podvod.

"Musím přiznat, že jsem trochu zklamaná," řekla. "Myslela jsem, že ho v tuto chvíli už budeme mít. Jedna strana evidentně podcenila druhou."

"Teď nemůžeš couvnout," upozornil ji Hegazi.

"Ovšemže ne." Voljovová to řekla překvapeně, jako by jí jakákoli shovívavost vůbec nepřišla na mysl.

"Naopak!" zvolala Kuriová. "Nesmíš to udělat."

Byla to první slova, která za celý den pronesla. Možná má potíže vyrovnat se s tím netvorem, v něhož jsem se proměnila, pomyslela si Voljovová, s proměnou čestné Voljovové v tyрана. Kuriová s nimi pochopitelně soucítí. Když se na sebe podívala, skutečně vypadala jako zrůda, přestože to vůbec nebyla pravda.

"Jakmile byla hrozba jednou vyslovena," řekla Voljovová, "je v našem zájmu ji vyplnit, jestliže nebyla dodržena lhůta."

"A co když ji nemohli dodržet?" namítla Kuriová.

Voljovová pokrčila rameny. "To není můj problém."

Otevřela spojení s Obrodou, zopakovala požadavky a vyjádřila hluboké zklamání, že se Sylveste neobjevil. Zamyslela se nad tím, zda to znělo dostatečně přesvědčivě, aby kolonisté opravdu uvěřili jejím hrozbám, ale najednou dostala nápad. Odepjala si náramek a šeptla do něj příkaz, aby přijal omezený vstup dalšího účastníka, aniž by ho zranil.

Podala náramek Kuriové. "Chceš si uklidnit svědomí? Tak si posluž."

Kuriová hleděla na náramek, jako by z něj měly vyrůst tesáky nebo jí mohl plivnout do obličeje jed. Nakonec ho zvedla k ústům, aniž si ho nasadila na ruku.

"Do toho," pobídla ji Voljovová. "Myslím to vážně. Řekni jim co chceš, ale ujišťuju tě, že to stejně k ničemu nebude."

"Mám promluvit ke kolonistům?"

"Jistě, jestli si myslíš, že je dokážeš přesvědčit líp než já."

Kuriová chvíli mlčela. Pak rozpačitě začala: "Jmenuji se Anna Kuriová. Nevím, zda mi uvěříte, ale chci, abyste věděli, že nestojím na straně posádky. Nesouhlasím s tím, co chtějí udělat." Velkýma vyděšenýma očima přelétla po můstku, jako by čekala každým okamžikem trest. Nezdálo se však, že by Ilju či Hegaziho zajímalo, co říká.

"Naverbovali mě," pokračovala nesměle, "aniž bych věděla, co jsou zač. Chtějí Sylvesta. Nelžou. Viděla jsem zbraně na téhle lodi a nepochybuju, že je použijí."

Voljovová na ni znuděně a lhostejně hleděla, jako kdyby přesně tohle očekávala a unavovalo ji to.

"Škoda, že jste ještě Sylvesta nevydali. Voljovová vás za to potrestá. Věřte jejím hrozbám. Možná ještě není příliš -"

"Dost." Voljovová si vzala zpátky náramek. "Prodlužuji lhůtu o jednu hodinu."

Ale hodina minula.

Voljovová vyštekla do náramku nesrozumitelné příkazy a nad severní polokoulí Obrody se objevil zaměřovač cíle.

Rudý nitkový kříž přejížděl sem a tam výhružně jako žralok, až se uzamkl na určitém bodě nedaleko severní ledové čepičky. Pak zapulzoval krvavou červení a stavové hlášení informovalo Voljovovou, že orbitální donucovací prostředky - nejmínější zbraňové systémy, které měli - jsou aktivovány, odjištěny, zaměřeny a připraveny.

Potom pronesla své prohlášení ke kolonistům: "Lidé na Obrodě, naše zbraně se právě zaměřily na malé sídliště Fénix, padesát čtyři stupňů severně a dvacet západně od Cuvieru. Za necelých třicet vteřin přestane Fénix a jeho bezprostřední okolí existovat."

Špičkou jazyka si olízla rty, než pokračovala: "Tohle je poslední prohlášení pro dalších čtyřicet hodin. Buď do té doby vydáte Sylvesta, nebo zvolíme větší terč. Považujte se za šťastné, že jsme začali s cílem tak nepatrným jako Fénix."

Kuriová si uvědomila, že Voljovová promluvila jako učitel, který žákům trpělivě vysvětluje, že je trestá v jejich vlastním zájmu a že si to způsobili sami. Neřekla "mrzí mě to víc než vás", ale Kuriovou by to vůbec nepřekvapilo. Napadlo ji, že Voljovová ještě může udělat něco, co by ji překvapilo. Připadalo jí, že ji nejen špatně odhadla, ale rovnou špatně určila její živočišný druh. A nejen Voljovové, ale celé posádky. Kuriová se až zachvěla odporem, když si vzpomněla, jak si ještě nedávno představovala, že k nim patří. Měla dojem, jako by si náhle stáhli masky z tváří a pod nimi se objevili hadi.

Voljovová stiskla spoušť.

Okamžik, dlouhý napjatý okamžik se nedělo nic. Kuriová si začala pohrávat s myšlenkou, že to celé byl přece jenom bluf. Ale její naděje trvala jen do té doby, než se můstek zachvěl, jako kdyby světlohonec byl jen prastarou námořní lodí, která se otřela o ledovec. Kuriová otřes vlastně necítila, protože křeslo pohotově ztlumilo vibrace. Ale neměla pochyb o tom, co viděla, a o vteřinu později uslyšela vzdálené zahřmění.

Zbraně na trupu Nostalgie vystřelily.

Na projekci Obrody se změnila hlášení o zbraních, rozsvítily se údaje o palebné síle, která byla nasazena. Hegazi je srovnával s informacemi na svém křesle, jeho okulár při přenášení údajů cvakal a bzučel.

"Donucovací prostředky použity," řekl úsečně. "Zaměřovací systémy potvrzují cíl." Pak pomalu jako diktátor přenesl svůj pohled na projekci planety.

Kuriová hleděla stejným směrem.

Nedaleko okraje severní polární čepičky, kde dřív nebylo nic, žhla rudá skvrna jako zlé krycí oko. Pomalu tmavla jako jehla vytažená z ohně. Přesto byla stále až bodavě jasná, ale postupně ji zahalovaly titánské závoje zvednutého prachu a trosek. V oknech, která se nakrátko otevřela, zahlédla vířící temnou bouři plnou tančících blesků, které ozařovaly krajinu na stovky kilometrů kolem. Téměř kruhová tlaková vlna se řítila od místa exploze. Její pohyb se dal pozorovat díky mírným změnám v lomivosti vzduchu, jako když se vlní mělká voda, takže kamení na dně na okamžik rovněž vypadá jako tekuté.

"Dostávám první údaje z místa zásahu," řekl Hegazi, jako by otrávený akolyta předčítal ty nejnudnější texty. "Výkon zbraní - nominální. Totální neutralizace cíle - pravděpodobnost devadesát devět celých čtyři desetiny procenta. Na sedmdesát devět procent v okruhu sta kilometrů nikdo nepřežil, pokud ho nekryl kilometrový pancíř."
"Docela slušné výsledky." Voljovová si prohlížela šrám v planetární kůře a očividně si pohrávala s představou destrukce celé Obrody.

15

Výspa, Severní Nechbet, Obroda, 2566

"Blufovali." Sotva to Sluková vyslovila, severovýchodní obzor ozářil falešný úsvit a nad krajinou prudce vystaly černé siluety zubatých horských hřebenů lemované purpurem. Hoříkově jasná záře Sylvestovy oči nakrátko přetížila, takže tam, kde vzplála, viděl jen prázdné místo.

"Nechceš hádat ještě jednou?" zeptal se.

Sluková výjimečně nebyla schopna odpovědi. Stála tam jako zhypnotizovaná, ohromená tak bezpříkladnou krutostí.

"Dan tě přece varoval, že to udělají," řekla Pascale. "Měla jsi mu lépe naslouchat. Zná je natolik, aby věděl, že jejich hrozby nejsou plané."

"Ani ve snu by mě nenapadlo, že jsou toho schopni," zašeptala Sluková tak tiše, jako by mluvila sama k sobě.

Odpoledne bylo navzdory ostrému světlu stále klidné, dokonce i vytrvalý víchř ustal. "Jejich hrozba byla natolik absurdní, že jsem ji prostě nemohla brát vážně."

"Absurdní bylo považovat ji za absurdní." Sylvestův zrak se vrátil alespoň natolik k normálu, že dokázal rozeznat výrazy obou žen, které stály vedle něj na vrcholku stolové hory, v níž byla skryta Výspa. "Napříště už budeš brát Voljovovou za slovo. Opravdu nežertuje. Jestli mě nevydáš, Sluková, za čtyřiaadvacet hodin to udělá znovu."

"Jdeme dolů." Víc neřekla, jako by ho ani neslyšela.

Sylveste trval na tom, aby nejprve obětovali čas a zhruba určili směr, odkud záblesk přiletěl. "Víme, kdy se to stalo, a když budeme vědět, odkud to přišlo, vypočítáme vzdálenost, až dorazí tlaková vlna. Jednotlivá sídliště jsou od sebe natolik daleko, že bez problému zjistíme, které to bylo."

"Vždyť Voljovová oznámila jeho název," řekla Pascale.

Sylveste přikývl. "Věřím jejím hrozbám, nikoli jí."

"Nikdy jsem o Fénixu neslyšela," poznamenala Sluková během jízdy nákladním výtahem. "Domnívala jsem se, že znám většinu nových sídlišť, jenže je to už hodně dávno, co jsem byla v sídle vlády."

"Začala s malou osadou," řekl Sylveste, "jinak by neměla dost prostoru k vystupňování útoků. Fénix musí být vědecká nebo geologická základna, na které kolonie není materiálně závislá. Jinými slovy, byli tam jen lidé."

Sluková zavrtěla hlavou. "Už o nich mluvíme v minulém čase, aniž bychom o nich někdy hovořili v přítomném. Jako by jediným důvodem jejich existence byla smrt."

Sylvestovi se zvedl žaludek. Uvědomil si, že je to poprvé, co ho tak hluboce zasáhla událost, jíž se přímo neúčastnil. Necítil se tak ani tehdy, když zahynula Carine Lefevrová. Tentokrát neudělal chybu on. Varoval přece Slukovou, že posádka hrozbu vyplní. Musel si však přiznat, že rovněž doufal, že k tomu nedojde, že se tentokrát výjimečně mylí a pravdu má Sluková. Na jejím místě by varování pravděpodobně také ignoroval. I sebelepší karty vypadají najednou jinak, když je člověk na tahu a musí se rozhodnout jen pro jednu z mnoha možností.

Tlaková vlna dorazila o tři hodiny později. Zmírnila se do pouhého poryvu, který byl přesto patrný, neboť noc byla výjimečně klidná. Následovaly atmosférické turbulence, jako by přicházela břitvice. Podle doby, kdy tlakovou vlnu zaznamenali, a seizmických údajů vypočítali, že se místo zásahu nachází přes pět tisíc kilometrů daleko. A na vlastní oči viděli, že k tomu došlo na severovýchodu.

Stráže je doprovodily do soukromých pokojů Slukové, kde zahnali spánek silnou kávou a vyvolali z archivu Výspy celkovou mapu Obrody.

Sylveste nervózně upíjel kávu. "Tvrdilas, že Fénix musí být nový. Jak staré jsou tyhle mapy?"

"Centrální kartografické oddělení v Cuvieru je doplnilo asi před rokem, než se naše vztahy poněkud zhoršily."

Sylveste se zahleděl na výřez mapy promítnutý na stůl jako přízračný topografický ubrus. Zahnoval dva tisíce čtverečních kilometrů, takže na něm musela být i zničená kolonie, přestože směr výbuchu určili jen přibližně. Ale po Fénixu nebylo ani stopy.

"Potřebujeme novější mapu," řekl. "Základna mohla vzniknout během minulého roku."

"To nebude tak snadné."

"Prostě to zaříd'. Do čtyřiaadvaceti hodin se musíš rozhodnout. Pravděpodobně to bude nejdůležitější rozhodnutí v tvém životě."

"Nelichoť si. Jsem skoro rozhodnuta tě vydat."

Sylveste pokrčil rameny, jako by to pro něj nemělo žádný význam. "Nemyslíš, že bys měla znát fakta, než budeš jednat s Voljovovou? Musíš mít jistotu, že nevyhrožuje zbládnutím, jinak bys mohla být znovu v pokušení považovat ji za podvodnici."

Dlouho na něj pronikavě hleděla. "Máme jisté spojení s Cuvierem prostřednictvím toho, co zbylo z komunikační sítě. Ale nepoužili jsme je od té doby, co jsme vyhodili do vzduchu kupoli. Bylo by to příliš riskantní, protože by je informační kanál zavedl přímo k nám."

"V této chvíli je nějaký kanál nejspíš to poslední, co Cuvier zajímá."

"Má pravdu," ozvala se Pascale. "Po tak hrozných zkušenostech se nikdo nebude starat o drobné narušení bezpečnostního systému. Domnívám se, že by stálo za to mapy doplnit."

"Jak dlouho to bude trvat?"

"Hodinu nebo dvě. Proč? Chystáte se někam?"

"My ne." Sylveste se záměrně neusmál. "Ale obávám se, že o tom nerozhoduji já."

Znovu vyjeli na vrchol hory, protože nedokázali nečinně čekat, než přijdou aktualizované mapy. Na severovýchodě nebylo vidět jedinou hvězdu, jen obrovský černý hrb, jako by nad obzorem vyhlížela gargantuovská postava. Musela to být stěna zvednutého prachu.

"Přikryje planetu na celé měsíce," povzdechla si Sluková. "Jako by vybuchla obrovitá sopka."

"Vitr sílí," řekl Sylveste.

Pascale přikývla. "Mohlo by se změnit počasí tak daleko od místa výbuchu? Co když ta zbraň způsobila radioaktivní zamoření?"

"Nějaký druh termodynamického úderu úplně postačil," pravil Sylveste. "Voljovová neudělala víc, než co bylo nezbytně nutné, aspoň jak ji znám. Je však rozumné dělat si starosti s radiací. Pravděpodobně udělali díru skrze litosféru. Můžeme jen hádat, co všechno se z planetární kůry uvolnilo."

"Neměli bychom zůstat na povrchu."

"Mám též názor. Patrně se to týká kolonie jako celku."

"Už máte mapy?" zeptala se Sluková pobočníka, jenž se objevil ve dveřích.

"Potřebujeme ještě půl hodiny," odpověděl. "Data už máme, ale rozšifrování je pořádně těžké. Zrovna jsme zachytili veřejné vysílání z Cuvieru."

"Mluvte!"

"Zdá se, že útočníci udělali snímky - ehm - následků. Poslali je do hlavního města a teď jsou rozšiřovány po celé planetě." Pobočník vytáhl z kapsy odřený kompad, obrazovka ozářila jeho tvář šeríkovou barvou. "Mám je tady."

"Ukažte."

Pobočník položil kompad na větrem obroušený pískovec. "Museli použít infračervenou kameru."

Záběry vypadaly hrůzostrašně. Z hlavního kráteru se kaskádovitě plazila roztavená hornina, kolem soptily desítky nově zrozených vulkánů. Základna zmizela, nezbyla po ní ani stopa, pohltit ji kotel kráteru širokého kilometr či dva. Na dalších snímcích se uprostřed vytvářelo rozsáhlé, sklovitě hladké jezero černé jako noc - tuhnoucí asfalt.

"Pořád jsem doufala, že se mýlím." Sluková si povzdechla. "Doufala jsem, že záblesk i tlakovou vlnu jenom napodobili, že nám předvedli pouhý teatrální efekt. Ale tohle vypadá, že doopravdy udělali do planety díru."

"Za chvíli se všechno dozvíme," řekl pobočník. "Můžu mluvit otevřeně?"

"Ať si to Sylveste poslechne, vždyť se to týká především jeho."

"Cuvier tam poslal letoun. Potvrdí, zda jsou snímky exploze pravé, ne jen vykonstruovaný důkaz."

Jakmile se vrátili do podzemí, odebrali se rovnou do soukromých pokojů Slukové. Mapy se již podařilo rozluštit, nahradily v archivu Výspy staré kopie. Průvodní doložka potvrzovala, že byly aktualizovány před několika týdny.

"Vedou si dobře," řekl Sylveste. "Pořád se věnují kartografii, přestože se město rozpadá. Obdivuji jejich odhodlání."

"Kdo ví, jaké mají pohnutky." Sluková přejela prsty po jednom glóbu u stěny, jako by chtěla zastavit planetu, která se řítí do neznámé budoucnosti. "Zajímá mě, jestli tam je zakreslený Fénix nebo jak mu vlastně říkali."

"Opravdu tady je." Pascale propíchla prstem promítanou krajinu a ukázala na drobnou tečku v jinak neosídlených severovýchodních oblastech. "Je to jediná základna tak daleko na severu. A jediné osídlení alespoň přibližně v tom správném směru. A také se skutečně jmenuje Fénix."

"Co o něm ještě víme?"

Pobočník Slukové, malý muž s pečlivě upraveným knírem a koží brádkou, promluvil tiše do svého interkomu v rukávu a přikázal, aby se výsek mapy se základnou zvětšil. Nad stolem se objevila řada demografických ikon. "Nic moc. Jen několik povrchových rodinných kupolí a podzemních pracovišť propojených tunely. Žádné pozemní komunikace, ale měli přistávací plochu pro vznášedla."

"Populace?"

"Nemyslím, že populace je to správné slovo," odpověděl pobočník. "Asi stovka, kolem osmnácti rodinných jednotek. Vypadá to, že většinou byli z Cuvieru." Pokrčil rameny. "Jestli tohle je představa Ultrů o úderu proti kolonii, vyšli jsme z toho pozoruhodně dobře. Sto lidí - to je opravdu tragédie. Ale překvapuje mě, že nezaútočili na lidnatější cíl."

Skutečnost, že nikdo z nás vlastně ani nevěděl, že Fénix existoval, anuluje význam jejich činu, nemyslíte?"

"Je to opravdu směšné, že?" Sylveste pokýval hlavou.

"Co?"

"Lidský žal. Jakmile počet mrtvých překročí několik desítek, nejsme schopni náležitě citové odezvy. Ne že by jenom poklesla, prostě se neobjeví. Přiznejme si to. Nikdo z nás k těm lidem necítí vůbec nic." Sylveste hleděl na mapu a přemýšlel, jaké to muselo být pro obyvatele Fénixu, když uslyšeli z úst Voljovové, že za několik sekund zničí jejich základnu. Napadlo ho, jestli někdo vůbec vyšel ven a pohlédl k obloze, aby nepatrně urychlil svou záhubu. "Jedno je jisté. Máme důkaz, který jsme potřebovali, že Voljovová drží slovo. A to znamená, že mě musíte vydat."

"Nerada bych o tebe přišla," řekla Sluková, "ale nevypadá to, že mám na vybranou. Jistě budeš chtít s Ultry navázat kontakt."

"Přirozeně," prohlásil Sylveste. "A Pascale jde pochopitelně se mnou. Ale rád bych, abys před tím pro mě něco udělala."

"Laskavost?" Sluková to řekla pobaveně, jako by to byla ta poslední věc na světě, kterou by od něj očekávala. "Co pro tebe můžu udělat, když jsme se teď stali tak blízkými přáteli?"

Sylveste se pousmál. "Ty vlastně nic, Sluková. Potřebuju doktora Falkendera. Rád bych, aby mi trochu vylepšil oči."

Z výhodného postavení v křesle, zvednutém na teleskopických ramenech, pozorovala triumvir Voljovová dílo zkázy. Na kouli uprostřed můstku byly účinky útoku zřetelně znázorněny. Během uplynulých deseti hodin přihlížela, jak se od středu malé rány rozpínají tmavá chapadla cyklonů, což byl důkaz, že se počasí regionu - a následně na celé planetě - vychýlilo z rovnováhy. Na základě informací posbíraných na Obrodě věděla, že podle nemilosrdně řezavého prachu hnaného větrem nazývají kolonisté takový úkaz "břitvice". Fascinovalo ji to, jako by přihlížela pitvě neznámého zvířecího druhu.

Přestože měla víc zkušeností s planetami než většina posádky, spousta věcí ji stále překvapovala a nemálo znepokojovala. Neudělala nic víc než malou díru do slupky planety, a přesto způsobila tak vážné důsledky nejen v bezprostředním okolí cíle, ale na tisíce kilometrů daleko. Věděla, že postupem času nebude na planetě ani jediné místo, které by její čin znatelným způsobem nepoznamenal. Zvednutý prach se usadí jako jemná, zčernalá, lehce radioaktivní blána roztažená stejnoměrně kolem celé planety. V mírných pásech ji brzy smyjí změny počasí, které podporovali kolonisté, samozřejmě za předpokladu, že tyto procesy budou pořád fungovat. Ale v arktických oblastech nikdy neprší, a tak tam lehký poprašek zůstane neporušen po celá staletí. Postupně ho překryjí další nánosy a stane se součástí nezrušitelné paměti planety. Možná, přemítala triumvir Voljovová, za několik milionů let dorazí na Obrodu jiné bytosti a budou stejně zvědavé jako lidé. Aby poznaly historii planety, odeberou vzorky a nahlédnou do hluboké minulosti Obrody. Tahle vrstva prachu nebude jediným tajemstvím, které se pokusí rozluštit, ale přesto se nad ní budou muset zamyslet, i když třeba jen krátce. Nepochybovala, že tito hypotetičtí budoucí průzkumníci dojdou k naprosto špatnému závěru o původu vrstvy. Nikdy je nenapadne, že byla způsobena záměrně...

Během posledních třiceti hodin toho Voljovová moc nenaspala, ale připadalo jí, že má bezmezný zásoby energie. Samozřejmě za to v blízké budoucnosti zaplatí, ale nyní měla pocit, jako by ji hnala nevyčerpatelná síla. Přesto hned nezapomněla, když se Hegazi ve vedlejší křesle pohnul.

"Co se děje?"

"Mám kontakt. Tentokrát je to s největší pravděpodobností náš doktůrek."

"Sylveste?"

"Nebo to někdo úspěšně předstírá." Hegazi upadl do jednoho ze svých krátkých transů, Voljovová poznala, že se plně napojil na loď. "Nejsem schopen vysledovat, odkud vysílá. Přichází to z Cuvieru, ale klidně se vsadím, že právě tam Sylveste není."

Nepozvedla hlas, i když byli na můstku sami dva. "Co říká?"

"Jenom žádá, aby s námi mohl promluvit. Pořád dokola."

Kuriová zaslechla pravidelné šplouchání několik centimetrů hlubokého kalu, který zaplavoval kapitánovu palubu. Nedokázala si rozumně vysvětlit, proč sem dolů šla. Třeba právě to bylo vysvětlení. Voljovové, o níž se domnívala, že ji může zcela důvěřovat, už nyní nevěřila, Mademoiselle se od incidentu se zbraňovým kompletem neukázala, a tak se možná začíná chovat iracionálně. Jediná osoba na lodi, která ji dosud nezahladila nebo nevzbudila její nenávist, byla právě ta, která jí nemohla dát žádnou odpověď.

Okamžitě poznala, že kroky nepatří Voljovové. Přichází však kráčet natolik cílevědomě, že musel přesně vědět, kam má namířeno, a nezabloudil do této oblasti jen náhodou.

Kuriová vstala ze špinavé podlahy. Zadek kalhot měla studený a mokrá od slizu, ale na tmavé látce to skoro nebylo poznat.

"Dej si pohov." Ze zátáčky vyšla žena, těžkými botami rozhrnovala břečku. Zabýskly se proměnlivé pestrobarevné optikomy vysílané kovovými pažemi.

"Sudžiková," zavrčela Kuriová, "co tu kruci -"

Sudžiková zavrtěla hlavou a usmála se, aniž pootevřela rty. "Co tu kruci dělám? To je prosté, prcku. Šla jsem za tebou. Jakmile jsem zjistila, kterým směrem ses vydala, bylo mi jasné, kde tě najdu. Napadlo mě, že bychom si měly trochu popovídat."

"O čem si my dvě můžeme povídat?"

"O situaci na lodi." Sudžiková máchla doširoka pažemi. "Přesněji řečeno, o tom podělaném triumvirátu. Nemohlo ti uniknout, že mám důvody ke stížnostem."

"Štve tě Voljovová."

"Ano, naše společná přítelkyně Ilja." Sudžikové se podařilo vyslovit její jméno jako obzvlášť sprosté slovo. "Jak víš, zabila mi milence."

"Pochopila jsem, že s ním byly jisté... problémy."

"Problémy? Aha, to je ale dobré. Když z někoho uděláš cvoka, tak tomu říkáš problém, prcku?" Zmlkla, přistoupila o trochu blíž, pořád si však udržovala uctivou vzdálenost od beztvářé hmoty kapitána. "Nebo ti můžu říkat Anno, když jsme se tak hezky sblížily?"

"Říkej mi jak chceš. Nic to nezmění. Můžu Voljovovou nenávidět až do morku kostí, ale to ještě neznamená, že ji zradím. Neměly bychom o ní spolu vůbec mluvit."

Sudžiková chápavě pokývala hlavou. "Ten její proces upevnění loajality ti opravdu pronikl až do kostí, že? Podívej, Sadžaki ani Hegazi nemají všechno pod dohledem natolik, jak si myslíš. Můžeš se mi klidně svěřit."

"Tady jde o mnohem víc."

"Jako třeba o co?" Sudžiková si elegantně opřela ruce v rukavicích o úzké boky. Byla křehká a štíhlá, což měli společné všichni lidé narození ve vesmíru, a navíc krásná. Vypadala jako duch, a kdyby její kosterní a svalová soustava nebyla chimericky posílena, nepochybně by se v normální gravitaci nedokázala pohybovat. Jenže s posilovači byla Sudžiková silnější a rychlejší než kterýkoli normální člověk. Byla dvojnásob nebezpečná, protože vypadala křehce jako panenka,

jako origami poskládané z papíru tenkého jako žiletka.

"To ti nemůžu prozradit," řekla Kuriová, "ale máme s Iljou společná tajemství." Okamžitě svých slov zalitovala, ale chtěla té domýšlivé ženské srazit hřebínek.

"To chce ona, abys měla tenhle pocit. Ale zeptej se sama sebe, kolik z toho, co si pamatuješ, je skutečné? Nepohrála si Voljovová trochu s tvými vzpomínkami? Zkoušela to s Borisem. Snažila se ho vyléčit tím, že mu vymaže minulost, ale nefungovalo to. Pořád slyšel hlasy. A co ty? Neslyšíš nějaké hlasy?"

"Jestli ano," řekla Kuriová, "nemají nic společného s Voljovovou."

"Takže to přiznáváš." Sudžiková se upjatě usmála jako odvážná školačka, která vyhrála soutěž, ale doufá, že nikdo nepozná, jak je na to hrdá. "No, stejně na tom nezáleží. Hlavně, že se ti otevřely oči a došlo ti, jaká je nejen Voljovová, ale celý triumvirát. Nevykládej, že se ti líbí, co právě udělali."

"Nevím, jestli chápu, co udělali, Sudžiková. Ještě jsem si to pořádně nesrovнала v hlavě." Kuriové bylo chladno, mokré kalhoty se jí lepily na kůži. "Proto jsem taky přišla sem. Chtěla jsem být sama a v klidu si to rozmyslet."

"Čekáš, že se s tebou podělí o nějakou moudrost?" Sudžiková kývla směrem ke kapitánovi.

"Kdepak, ten je mrtvý. Možná si to tady nikdo jiný neuvědomuje, ale to na věci nic nemění."

"Třeba ho Sylveste vyléčí."

"I kdyby mohl, dovolí to Sadžaki?"

Sudžiková přikývla. "Jistě, jistě, dokonale ti rozumím." Ztišila hlas do spikleneckého šepotu, přestože je mohly slyšet pouze krysy. "Mají Sylvesta. Zaslechla jsem to těsně před tím, než jsem šla za tebou."

"Už je na palubě?"

"Samozřejmě že ne. Teprve s námi navázal kontakt. Ani nevědí, kde právě dřepí. Ale je naživu. Musí toho parchanta dostat na palubu. A tady přicházíš na řadu ty."

"Co s tím mám společného?"

"Nedělej, že nechápeš, jak to bylo s Kdžarvalovou v tréninkové hale, prcku. Na téhle lodi jsem byla jediná, kdo ji znal, a tak vím, že se nezbláznila. Dej na mě, byla to jen záminka, aby ji mohla Voljovová zabít. Nenapadlo mě, že ji ta potvora tak nenávidí."

"Voljovová za to přece nemohla."

"To je jedno." Sudžiková zavrtěla hlavou. "Není to důležité. Prozatím. Ale teď tě bude potřebovat na Obrodě. My dvě, prcku, a ta potvora všech potvor poletíme dolů pro Sylvesta."

"To nemůžeš vědět."

Sudžiková znovu zavrtěla hlavou. "Oficiálně ne. Ale kdybys tady byla tak dlouho jako já, taky by ses uměla dostat k neoficiálním zdrojům."

Na okamžik zavládlo ticho, přerušované jen vzdáleným kapáním prosakujícího potrubí.

"Sudžiková, proč mi to vlastně říkáš? Myslela jsem, že mě nenávidíš."

"Možná. Dřív určitě. Ale teď potřebuju všechny spojence, které můžu získat. Myslela jsem, že dokážeš ocenit pár dobrých rad. Pokud ti zbyla aspoň špetka rozumu a víš, komu věřit."

Voljovová přikázala do náramku: "Nostalgie, porovnej vysílání z Obrody s hlasovými vzorky doktora Dana Sylvesta. Pokud neprokážeš shodu, okamžitě mi to oznámíš na uzavřeném okruhu."

Přepnula na záznam, Sylvestův hlas spustil uprostřed věty: "...zda mě slyšíte. Opakuji, potřebuji vědět, zda mě slyšíte. Žádám, abyste to potvrdili, vy prevíti. Žádám vás, abyste to zatraceně rychle potvrdili!"

"Je to on," mínila Voljovová. "Tehle arogantní tón poznám vřdycky. Musíme ho odtamtud dostat. Předpokládám, že pořád nevíš, kde je?"

"Lituji." Hegazi se tvářil bezvýrazně. "Budeš muset promluvit k celé kolonii a doufat, že tě uslyší i on."

"Určitě takový detail nezanedbal." Voljovová pozorovala náramek. Loď stále neprokázala, že hlas patří Sylvestovi. Odchylna mohla být velká, neboť Sylveste, který kdysi vstoupil na palubu, byl mnohem mladší než ten, kterého hledali. Nečekala, že shoda bude stoprocentní, nicméně měla pocit, že konečně našli pravého Sylvesta, že se jim neozval jenom další nešťastník, který se rozhodl "spasit" kolonii. "Zkusíme to. Spoj mě. Sylveste? Tady Voljovová. Slyšíte mě?"

Hlas zazněl zřetelněji: "Už bylo na čase!"

"Domnívám se, že to můžeme považovat za souhlas," řekl Hegazi.

"Potřebujeme prodiskutovat detaily, jak vás vyzvedneme. Bylo by vhodné domluvit se na bezpečném kanále. Sdělte mi, kde se nacházíte. Zachytíme vaše vysílání přímo ze zdroje a vyhneme se zpoždění přes Cuvier."

"Toužíte se mi snad svěřit s něčím, co nesmí vědět ostatní?" Sylveste se odmlčel, a Voljovová si představila, jak se ušklíbl. "Nijak jste se neostýchala doručit mi pozvánku na večírek prostřednictvím celé kolonie." Další pauza.

"Mimochodem, překvapuje mě, že jednáš s vámi, nikoli se Sadžakim."

"Je indisponován," řekla Voljovová. "Udejte vaši pozici."

"Lituji, ale to není možné."

"Nekomplikujte situaci."

"Proč bych si měl lámat hlavu? Palebnou sílu máte vy. Najděte nějaké řešení sami."

Hegazi mávl rukou a naznačil Voljovové, aby přerušila audiospojení. "Třeba nám svou pozici ani nesmí prozradit."

Poťukal si ocelovým ukazováčkem na kovový nosní můstek. "Věznitelé mu to nedovolí. Nechají ho odejít, ale souřadnice neprozradí."

Voljovová přikývla, musela uznat, že Hegazi je velmi blízko pravdě. Obnovila spojení. "Tak dobrá, Sylveste. Chápu vaši situaci. Navrhuji následující dohodu, protože předpokládám, že vám bude umožněn pohyb po povrchu. Vaši - řekněme - hostitelé vám jistě poskytnou potřebný dopravní prostředek."

"Vznášedlo máme, pokud miníte tohle."

"V tom případě vám dáváme šest hodin. To je dost času, abyste odletěl dostatečně daleko a mohl nám oznámit polohu, aniž byste někoho ohrozil. Ale jestli o vás po těch šesti hodinách neuslyšíme, začneme s druhým útokem. Je to dokonale jasné všem zúčastněným?"

"Zajisté," řekl Sylveste kousavě, "dokonale jasné."

"Ještě jedna věc."

"Ano?"

"Vezměte s sebou Calvina."

16

Severní Nechbet, Obroda, 2566

Sylveste cítil, jak se vznášedlo nadzvedlo, nejprve se pohybovalo vodorovně, než vylétlo z hangáru vytesaného do skály, pak rychle nabralo výšku, aby nenarazilo do svahu protější stolové hory. Zprůhlednil si okno, ale přes houstnoucí prach zahlédl v jasu plazmy pod obloukem křídla pouze horu, v níž byla základna vyhloubena. Byl si jistý, že se už nevrátí. Vidí naposled nejen Výspu, ale i Obrodu, ačkoli nedokázal přesně vyjádřit, proč je o tom přesvědčen. Seděl v tom nejmenším a nejméně hodnotném vznášedle, jaké na základně měli, stěžím větší než stroje, s nimiž létal nad Kalderou před půlkou života. Bylo dostatečně rychlé, aby se za těch milostivě vymezených šest hodin dostalo do vhodné vzdálenosti od Výspy. Vešli by se do něj čtyři pasažéři, ale letěl pouze s Pascale. Přesto byli stále zajatci Slukové. Trasa byla naprogramována před odletem ze základny, změnu letového plánu mohl provést pouze autopilot v případě zvláště nepříznivého počasí. Pokud to podmínky umožní, vysadí Sylvesta a jeho manželku na stanoveném místě, které Voljovová dosud nezná. Nebude-li přistání možné, vysadí je v náhradním prostoru. Jakmile Sylveste a Pascale vystoupí a vyloží vybavení nutné na přežití bouře, vznášedlo se okamžitě vydá na zpáteční cestu. Potom Sylveste oznámí Voljovové svou polohu, přestože ho stejně snadno zaměří, neboť bude vysílat přímo. Od té chvíle bude všechno v rukou Voljovové. Neměl představu, co se bude dít, jak ho dostane na palubu světlohonce, ale to nebyl jeho problém. Byl si však jistý, že se nejedná o léčku. Ultrové se sice potřebovali dostat především ke Calvinovi, ale bez Sylvesta jim nebyl k ničemu. Nepochyboval, že se o něj přiměřeně postarají. A pokud by to automaticky neplatilo i pro Pascale, Sylveste podnikl jisté opatření, aby tento nedostatek museli napravit.

Stroj začal klesat. Letěl pod vrcholky stolových hor, aby se skryl před dosud existujícími radiolokátory, které by hlavnímu městu prozradily jeho trasu, a tudíž i domovskou základnu. Musel často měnit směr, neboť prolétal úzkými kaňony. Viditelnost byla téměř nulová. Sylveste doufal, že terénní mapa, podle níž vznášedlo manévruje, odpovídá skutečnosti i po nedávných sesuvech půdy, aby let nebyl mnohem kratší než šest hodin určených Voljovovou.

"Kde to k čertu..." Calvin se právě objevil v kabině a rychle se rozhlížel kolem sebe. Seděl jako obvykle v obrovském, bohatě čalouněném křesle. V trupu vznášedla nebylo dost místa, proto jeho okraje tajuplně mizely ve stěnách. "Kde k čertu jsem? Cos to se mnou provedl? Mluv! Co se k čertu stalo?"

Sylveste se otočil k manželce: "Když je probuzen, vždycky nejprve proslídí místní síť, aby zjistil, kde se nachází, jaké je datum a podobně. Potíž je v tom, že tady k ní nemá přístup, proto je poněkud dezorientovaný."

"Přestaň o mně laskavě mluvit, jako bych tu nebyl. Tohle už je hotové peklo!"

"Tohle je vznášedlo," řekl Sylveste.

"Vznášedlo? To je mi novinka." Cal přikývl a získal zpět něco ze své vyrovnanosti. "To je skutečně novinka.

Nevzpomínám si, že bych se v takovém stroji někdy ocitl. Doufám, že tě nebude příliš obtěžovat, když seznámíš svého starého otce s klíčovými fakty."

"Proto jsem tě taky probudil." Sylveste se odmlčel, aby zrušil okénka. Stejně nebylo nic vidět a neměnný příkrov prachu mu pouze připomínal, co je čeká, až je vznášedlo vyloží. "Doufám, že tě ani na okamžik nenapadlo, že se mi zastesklo po přátelském popovídání, Cale."

"Vypadáš starší, synu."

"Ano, někteří z nás ještě pořád musejí čelit životu v entropickém vesmíru."

"Au. To tedy bolelo."

Pascale řekla: "Nechte toho, prosím. Na hašteření není čas."

"Já nevím," řekl Sylveste. "Pět šest hodin mi připadá docela dost. Co myslíš ty, Cale?"

"Naprosto správně. A stejně, co tvá žena ví?" Cal se na Pascale zahleděl. "Je to tradice, moje milá. Osvědčený způsob naší vzájemné - mohu to prozradit, Dane? - naší komunikace. Kdyby můj syn vůči mně projevil sebemenší známku srdečnosti, začal bych si dělat vážné starosti. Znamenalo by to, že ode mě chce mimořádně náročnou laskavost."

"Ne," řekl Sylveste. "Kdybych chtěl pouze mimořádně náročnou laskavost, jednoduše bych ti pohrozil, že tě vymažu. Doposud jsem od tebe nepotřeboval nic, co by mě nutilo být k tobě přívětivý, a doufám, že ani nebudu."

Calvin mrkl na Pascale. "Samozřejmě má pravdu. Jsem to ale hlupák."

Zjevil se v dlouhém, popelavě šedém plášti s vysokým límcem a rukávy lemovanými zlatými prýmkami. Měl přehozenou nohu přes nohu, cíp pláště mu splýval z kolena jako jemně nařasená opona. Vousy měl delší, knír i bradku puntičkářsky zastřížené, jako by o ně pečovala celá armáda lazebnických servulů. Jedno oko mu zakrýval jantarový informační monokl (protože měl od narození implantáty pro přímé napojení, šlo o pouhou pózu), naolejované vlasy (tentokrát dlouhé) měl někde nad šíjí svázané do ohonu. Sylveste se pokusil zařadit jeho vzhled do správného období, ale nepodařilo se mu to. Mohl sice souviset s konkrétním úsekem Calvinova života na Žlutozemí, ale bylo stejně tak možné, že jej od hlavy až po paty vymyslela simulace, aby zabíla čas, než se nastartovaly všechny funkce.

"Ale stejně bych rád..."

"Letíme na setkání s Voljovovou," řekl Sylveste. "Jistě se na ni pamatuješ."

"Jak bychom mohli zapomenout." Calvin si sundal monokl a zamyšleně ho leštil o rukáv. "Jak nás dopadla?"

"To je dlouhá historie. Zmáčkla celou kolonii. Neměli jinou možnost, než mě vydat. Vlastně i tebe."

"Chce mě?"

"Netvař se tak překvapeně."

"Nejsem překvapený, spíš zklamaný. Přiznávám, je toho na mě trochu mnoho najednou." Calvin si znovu nasadil monokl, za jantarovým sklem zazářilo zvětšené oko. "Myslíš, že nás chce oba jen jako bezpečnostní opatření, nebo má na mysli něco konkrétního?"

"Pravděpodobně to druhé. Ne že by nějak zvlášť výrazně projevila své záměry."

Calvin zamyšleně přikývl. "Takže jsi byl v kontaktu pouze s Voljovovou, je to tak?"

"Připadá ti to divné?"

"Očekával bych, že nám ukáže svou tvář také přítel Sadžaki."

"Já rovněž, ale Voljovová se o důvodu jeho nepřítomnosti blíže nešířila." Sylveste pokrčil rameny. "Záleží na tom doopravdy? Jeden je za osmáct a druhý bez dvou za dvacet."

"To jistě, ale se Sadžakim alespoň víme, na čem jsme."

"Chceš říct nahrání?"

Calvin neurčitě pokýval hlavou. "Říkej si o tom chlapovi co chceš, ale vždycky drží slovo. Měl tolik slušnosti, že tě až dosud neobtěžoval. Jak je to dávno, co jsme byli na palubě té strašidelné nestvůry s romantickým jménem Nostalgie nekonečna?"

"Asi sto třicet let. Pro ně je to pochopitelně pouze několik desítek."

"Raději bychom měli očekávat jen to nejhorší."

"A to nejhorší je co?" zeptala se Pascale.

"Jistý úkol," začal Calvin se strojenou trpělivostí, "který má co do činění s jistým váženým pánem." Mrkl po očku na Sylvesta. "Kolik toho vlastně ví?"

"Řekla bych, že ne tolik, kolik jsem si myslela." Pascale nevypadala zrovna vesele.

"Prozradil jsem jí co nejmenší," odpověděl Sylveste a hleděl střídavě na svou ženu a na simulaci úrovně beta. "Pro její vlastní dobro."

"To ti pěkně děkuji."

"Samozřejmě jsem měl jisté pochybnosti..."

"Dane, prostě mi řekni, co posádka Nostalgie žádá od tebe a tvého otce!"

"Bojím se, že tato historie je skutečně příliš dlouhá."

"Máš na to pět hodin, sám jsi to říkal. Pochopitelně za předpokladu, že vy dva přerušíte projevy vzájemného obdivu."

Calvin pozvedl jedno obočí. "Ještě jsem neslyšel, že by to tak někdo nazval. Ale tvé ženě asi leccos došlo, nemám pravdu?"

"Došlo jí, že celou situaci naprosto nechápe."

"Nicméně bys jí měl povědět aspoň tolik, aby se dostala do obrazu."

Vznášedlo prudce zatočilo, Calvin byl jediný, komu to nevadilo.

"Pro Pascale bude lepší, bude-li vědět raději méně než víc."

"Dovolíš, abych o tom rozhodla sama?" zeptala se Pascale.

Calvin se usmál. "Jestli ti mohu poradit, začni drahým kapitánem Branniganem."

A tak jí Sylveste všechno řekl. Doposud se záměrně vyhýbal konkrétnímu důvodu, proč ho Sadžakiho posádka vlastně chce. Pascale měla právo to vědět, jenže Sylvestovi se o tom těžko hovořilo. Ne snad proto, že by choval vůči kapitánu Branniganovi osobní zášť či neměl dostatek soucitu s jeho strašlivým osudem. Kapitán byl výjimečný tvor postižený naprosto výjimečným utrpením. Přestože si toho v současnosti pravděpodobně nebyl vědom, alespoň pokud Sylveste věděl, uvědomoval si to v minulosti a mohl by si to uvědomovat i v budoucnosti, pokud by byl vyléčen, což bylo nepravděpodobné. A co na tom, že Branniganova temná minulost nejspíš skrývá i zločiny? Nepochybně své hříchy tisíckrát odpykal současným stavem. Každý chtěl pro kapitána jen dobro a většina lidí by jistě nešetřila energií, aby mu pomohli, za předpokladu, že by tím neohrozili sebe. Malé riziko by snad bylo přijatelné, jenže Ultrové po Sylvestovi nežádali jen zanedbatelné osobní riziko.

Bude se muset poddat Calvinovi, bude mu muset dovolit, aby pronikl do jeho mysli a převzal vládu nad jeho motorickými funkcemi. Již pouhé pomyšlení na takový proces bylo Sylvestovi odpudivé. Stačilo, že se stýkal s Calvinovou beta-simulací, připadalo mu, jako by ho strašil otčův duch. Zničil by betu již před lety, kdyby se neukázala tu a tam užitečná, ale vědomí, že simulace existuje, mu nebylo příjemné. Calvin byl příliš vnímavý, měl příliš bystré... mělo to příliš bystré úsudky. Vědělo to, co provedl se simulací úrovně alfa, přestože se o tom nikdy nikomu nezmínil. Ale pokaždé, když to vpustil do své mysli, jako by to do něj zapouštělo chapadla stále hlouběji. Jako by ho to znalo líp a líp a bylo to schopné přesněji předpovídat jeho reakce. Je vůbec člověkem, když jeho svobodná vůle může být tak snadno napodobena softwarem, který teoreticky nemá žádné vlastní vědomí? Ale bylo to mnohem horší než prosté odlidštění při procesu propojení. Tělesné pocity nebyly ani trochu příjemné, neboť jeho motorické impulzy byly blokovány přímo u zdroje, znehybněny směsí neuroinhibitorů. Byl paralyzován, ale přesto se pohyboval. Pokaždé to byl příšerný zážitek, skoro jako by byl posedlý ďáblem, takže nespěchal, aby si jej zopakoval.

Ne. Pokud jde o něj, kapitán může jít ke všem čertům. Proč by měl ztrácet své lidství, aby zachránil někoho, kdo žil déle než většina lidí za celou historii? Soucit ať jde do háje. Měli Brannigana nechat zemřít už před lety. Větším zločinem nebylo kapitánovo utrpení, ale nátlak posádky, aby Sylveste prošel takovým martyriem a kapitánovi ulevil.

Calvin to však viděl jinak... Pro něj to nebyl nepřijemný zážitek, ale příležitost...

"Léčil jsem ho jako první," řekl Calvin. "Tenkrát jsem měl ještě tělo."

"A uzdravil jste ho?"

"Již tehdy byl těžký chimerik. Některé součástky, které ho držely pohromadě, pocházely z doby před Vrcholným prozřením. Jen pánbůh ví, jak staré byly jeho tělesné části." Prohrábl si prsty vous, jako by si potřeboval připomenout, jak důmyslně byl propojený. "To bylo samozřejmě ještě před Osmdesáti. Ale už tehdy jsem proslul jako experimentátor v oblasti radikálních chimerických disciplin. Nespokojil jsem se jenom s renovací dílů vyvinutých před Vrcholným prozřením. Chtěl jsem celý systém povýšit. Chtěl jsem zahanbit původní konstruktéry. Měl jsem v úmyslu porušené tělo rozebrat na kusy a zase je složit objevným způsobem."

"Už jsi toho o sobě napovídal dost, Cale," zasáhl Sylveste. "Chtěli jsme hovořit o Branniganovi, jestli ti ještě slouží paměť."

"Milý hochu, tomu se říká seznámit posluchače s pozadím." Calvin zamrkal na Pascale. "Takže Brannigan byl extrémní chimerik a já byl ochoten použít extrémní postupy. Když onemocněl, jeho přátelé neměli jinou možnost, než si najmout mé služby. Všechno se pochopitelně drželo přísně pod pokličkou - šlo o něco naprosto nového, dokonce i pro mě. Přestávaly mě zajímat tělesné modifikace, stále více jsem byl fascinován neurotransformacemi. Zejména jsem chtěl nalézt způsob, jak přenést cerebrální aktivitu přímo do -" Zmlkl a kousl se do dolního rtu.

"Cal ho zkrátka využil," navázal Sylveste, "a kapitán mu na oplátku zprostředkoval kontakty s kalderskými boháči, což byli potenciální klienti pro program Osmdesáti. Kdyby tehdy práci na Branniganovi odvedl dobře, celý příběh by skončil. Jenže to zkazil, provedl jen to nejnnutnější, aby se zbavil Branniganových kolegů. Kdyby se obtěžoval udělat to pořádně, nebyli bychom teď v takovém průšvihů."

"Tím chce říct," vložil se do toho Calvin, "že mé opravy kapitána se nedají považovat za trvalé. Vzhledem k povaze jeho chimerismu se dalo očekávat, že některé podstatné kusy těla budou později opět potřebovat naši pozornost. V té době skutečně neexistoval jiný člověk, na něhož by se mohli s tak složitým zásahem obrátit."

"A tak se vrátili," řekla Pascale.

"Tenkrát už velel lodi." Sylveste pohlédl na simulaci. "Cal byl mrtvý, Osmdesátka veřejně odsouzená jako zvěrstvo. Nezůstalo z něj víc než simulace úrovně beta. Není třeba zdůrazňovat, že Sadžaki, který již patřil k posádce, nebyl nijak zvlášť potěšen. Ale přesto si poradili."

"Našli řešení?"

"Ano, zjistili, že Calvin může pracovat na kapitánovi mým prostřednictvím. Beta dodala odborné znalosti chimerické chirurgie. Já dodal maso, které potřebovala, aby se mohla hýbat. Ultrové tomu říkají propojení."

"Vždyť jsi to vůbec nemusel být ty. Když měli betu nebo její kopii, nemohl některý z nich být tím masem, jak jsi to líbezně nazval?"

"Ne, přestože by jim to pravděpodobně lépe vyhovovalo. Nebyli by na mně závislí. Ale propojení funguje pouze tehdy, je-li mezi betou a osobou, jejímž prostřednictvím pracuje, blízká příbuznost. Jako rukavice, která přesně padne na ruku. Fungovalo to s Calvinem a se mnou, protože je můj otec a máme spolu geneticky hodně společného. Otevři nám hlavy a budeš mít problém odlišit naše mozky."

"A co teď?"

"Teď jsou zase zpátky."

"Kdyby se obtěžoval udělat to pořádně..." Calvin doplnil svou poznámku spokojeným pousmáním.

"Obviňuj sebe, ty jsi seděl v pilotním křesle. Já dělal jen to, co mi řekl." Sylveste se zamračil. "Vlastně jsem většinou ani nebyl ve stavu, který by se dal nazvat plné vědomí, což ovšem neznamená, že bych každou minutu o to míň nenáviděl."

"A teď se ti to chystá provést znovu," řekla Pascale. "O to jim jde? Proto zaútočili na Fénix? Zabili tolik lidí, jen aby tě přiměli pomoci kapitánovi?"

Sylveste přikývl. "Pro případ, že by to uniklo tvé pozornosti, nejsou Ultrové, pro které máme pracovat, tak docela normální. Jejich hodnoty a pojem času jsou poněkud... abstraktní."

"V takovém případě bych to nenazvala prací. Nazvala bych to vydíráním."

"V tom se právě mýlíš," řekl Sylveste. "Tentokrát se totiž Voljovová trochu přepočítala. Věděl jsem o jejich přiletu, a proto mě nezaskočili nepřipraveného."

Voljovová hleděla na projekci Obrody. V této chvíli ještě netušila, kde se Sylveste nachází, jako nelze znát polohu a rychlost částice, dokud do něčeho nenarazí. Avšak jakmile přesně zaměří jeho vysílání, bude to jako posvítit si na částici - srážka s kvantem světla sice prozradí její polohu, ale současně bude částice postrčena způsobem, který nelze předvídat.

"Máš ho?"

"Signál je slabý," řekl Hegazi. "Bouře, kterou jsi vyrobila, způsobuje v ionosféře spoustu rušení. Vsadím se, že jsi na to pořádně hrdá, že?"

"Prostě ho zaměř, svínskij něgoďáj."

"Trpělivost, trpělivost."

Voljovová sice nepochybovala, že se Sylveste ozve včas, přesto se jí ulevilo, když ho uslyšela. Znamenalo to, že udělali další krok při řešení složitého hlavolamu, jak ho dostat na palubu. V žádném případě si nenamlouvala, že tím je všechno hotovo. Sylveste se choval arogantně, jako by rozhodoval o celém průběhu akce, proto začala zvažovat, zda mají skutečně navrch. Jestli měl v úmyslu vzbudit pochybnost, tak v jejím případě skutečně uspěl. Do háje s ním! Připravila se na to, neboť věděla, že si doktor Sylveste umí obratně pohrávat s druhými, ale zřejmě se nepřipravila dostatečně. Pak si položila otázku, jak se celá záležitost vyvíjí. Sylveste bude zanedlouho v jejich péči. Pravděpodobně

po tom nijak netouží, protože si bezpochyby uvědomil, co od něj chtějí. Kdyby mohl svůj osud řídit, určitě by se jim raději vyhnul...

"Mám spojení," řekl Hegazi. "Chceš si toho parchanta poslechnout?"

"Pusť to."

Znovu se ozval známý hlas, stejně jako před šesti hodinami, ale nyní zde byl velmi zřetelný rozdíl. V pozadí neustále vyla břitvice, takže mu skoro nebylo rozumět.

"Jsem tady - a kde jste ksakru vy? Voljovová, slyšíte mě? Ptám se, jestli mě slyšíte! Odpovězte! Dám vám své souřadnice vůči Cuvieru, tak raději dobře poslouchajte." Potom pro jistotu několikrát za sebou odříkal řadu čísel, které určovaly jeho pozici s přesností na sto metrů, což byla zbytečná informace, protože ho už zaměřili. "Hned sem naklusejte! Nemůžeme dlouho čekat přímo uprostřed břitvice, a jestli nepohnete kostrou, zahyneme."

"Hmm, myslím, že by nebylo od věci tomu chudákovi odpovědět," pravil Hegazi.

Voljovová si zapálila cigaretu a pomalu vyfoukla kouř. "Ale kdepak. Ať si hodinku dvě počká. Neuškodí mu, když si začne dělat doopravdy starosti."

Kuriová zaslechla jen tiché šoupání, když se k ní blížil otevřený skafandr. Ucítila jemný, ale vytrvalý tlak na zádech a zadní straně stehů, paží a hlavy. Periferním viděním zahlédla, jak se jí přes ramena skládají boční díly - vypadaly jako vlhké - potom pocítila, jak jí skafandr obaluje nohy a ruce. Když se hrudní dutina vzduchotěsně uzavírala, vydala zvuk, jako by někdo vysrkával z misky zbytky rosolu.

Přestože měla omezený rozhled, mohla pozorovat, jak se na rukávech uzavírají švy. Vteřinu dvě byly spoje viditelné, potom zmizely, rozplynuly se v bílém a pružném plášti. Přílba se jí zformovala kolem hlavy, na okamžik nastala tma, než před očima spatřila průhledný ovál orámovaný měkce svítícími displeji s technickými údaji a provozními parametry. Později se skafandr zaplaví aerogelem, aby uživatele ochránil před následky zrychlení, ale zatím Kuriová dýchala stejný vzduch jako na palubě.

"Testy bezpečnosti a funkčnosti ukončeny," informoval ji skafandr. "Potvrďte prosím, zda si přejete převzít ovládání této jednotky."

"Ano, jsem připravena."

"Vypínám základní díl autonomních řídicích rutin. Dokud osobnost jednotky neobdrží jiný příkaz, zůstává v provozu, aby uživatel mohl využít poradenské a informační funkce. Plné autonomní ovládání jednotky může být obnoveno -"

"Já to vím, děkuju. Jak jsou na tom ostatní?"

"Ostatní jednotky hlásí připravenost."

Ozvala se Voljovová: "Jsme hotovy, Kuriová. Já vedu skupinu, trojúhelníková sestupová formace. Jakmile řeknu, skočíš. Bez mého schválení neuděláš jediný pohyb."

"Bez starosti, stejně to nemám v úmyslu."

"Má tě pořádně pod palcem, co?" popíchla ji Sudžiková na otevřeném kanálu. "Taky ti prikazuje, kdy máš jít na záchod?"

"Zmlkni, Sudžiková. Jsi tady jenom proto, že znáš planety. Stačí jeden krok z řady..." Voljovová se odmlčela. "No, řeknu to takhle - nebude tam Sadžaki, aby mohl zasáhnout, kdyby mi došla trpělivost, a kdyby mi došla, mám dostatečnou palebnou sílu."

"Když už mluvíme o palebné síle," ozvala se Kuriová, "nevidím na displejích žádná data o zbraních."

"Nemáš oprávnění, preku. Ilja se bojí, že začneš střílet na první stín, který se pohne, že jo, Iljo?"

"Pokud nastanou problémy, zbraně ti zpřístupním, to mi můžeš věřit, Kuriová," ujistila ji Voljovová.

"Proč ne hned?"

"Protože je nepotřebuješ. Jsi jenom doprovod, zasáhneš pouze v případě, že by se akce nevyvíjela podle plánu. Což se samozřejmě nestane..." Hlasitě se nadechla. "Ale kdyby ano, dostaneš své milované zbraně. Pokud je budeš muset použít, snaž se držet na uzdě, to je všechno."

Jakmile se dostaly ven, lodní vzduch byl ze skafandru odčerpán a nahrazen aerogelem, dýchatelnou kapalinou. Kuriová měla na okamžik dojem, že se utopí, ale takový přechod už několikrát zažila, takže ten pocit překonala. Normální řeč byla nyní nemožná, přílba skafandru však dokázala zachytit příkazy a interpretovat je. Reproduktoři posouvaly zvuky na příslušnou frekvenci a kompenzovaly zkreslení způsobené aerogelem, takže hlasy zněly naprosto obyčejně. Ačkoli sestup byl tvrdší a těžší než pomoci člunu, připadal jí jednodušší, až na občasné tlak na oční bulvy. Pouze z údajů na displejích věděla, že tíhové zrychlení je většinou šest g; jednotka měla na zádech a na patách umístěny malé raketové motory poháněné antilithiem.

Vytvořily trojúhelník. Voljovová vedla formaci, následovaly dva obsazené skafandry a tři prázdné letěly za nimi. Během první části sestupu si skafandry podržely stejnou podobu jako na palubě světlohonce, zhruba připomínaly lidskou postavu, ale jakmile kolem zazářily první stopy atmosféry Obrody, transformovaly se. Ačkoli to nebylo zevnitř poznat, mezi pažemi a tělem se naplnila silná membrána nahrazující křídla. Ruce svíraly s hrudníkem pětáctýřicetistupňový úhel. Přílba získala tvar polokoule a hladkým obloukem plynule navazovala na ramena, zatímco sloupovité nohy se spojily do dlouhého ocasu. Průzor bez příkazu ztmavl, aby chránil oči před ostrou září. Skafandry vletly do atmosféry hrudí napřed, s ocasem trochu níž než hlava, účinky tlakové vlny byly sníženy tvarem jednotky. Přestože přímé vidění nebylo možné, skafandr i nadále registroval okolí v celém elektromagnetickém pásmu a získaná data upravoval pro lidský zrak. Kuriová viděla ostatní skafandry, připomínaly létající ryby v kapkách narůžovělého ionizovaného plynu.

Ve výšce dvaceti kilometrů se zapnuly pohonné agregáty, rychlost klesání se zbrzdila na hypersonickou rychlost. Skafandry se opět přetvarovaly, aby se přizpůsobily houstnoucí atmosféře, změnily se na letouny velikosti člověka.

Vzadu vysunuly stabilizační ploutve a zprůhlednily hledí. V měkkém objetí aerogelu Kuriová tyto proměny téměř necítila, jenom občas zaznamenala mírný tlak, když ji skafandr nutil měnit polohu rukou.

V patnácti kilometrech zvolila šestá jednotka aerodynamicky optimální tvar ostrého šípů, v němž by nemohl existovat žádný člověk, aniž by byl podroben drastické chirurgii, a trojnásobnou rychlostí zvuku opustila formaci. Než zmizela za obzorem, na zádech se jí zažehly trysky, aby neodlétla z atmosféry. Pravděpodobně to bylo nejrychlejší umělé těleso, jaké se kdy pohybovalo ovzduším Obrody. Kuriová věděla, že míří na místo, odkud Sadžaki naposledy komunikoval s lodí, neboť triumvirův úkol na Obrodě byl splněn.

Cestou mlčely, přestože komunikační laserové propojení mezi obleky bylo naprosto bezpečné. V deseti kilometrech narazily na první projevy břitvice. Z vesmíru vypadala bouře černá a neprůhledná jako vrstva popela. Uvnitř však bylo jasněji, než Kuriová čekala. Nahnědlé světlo, protože vzduch byl plný písku, jí připomnělo obzvlášť špatné odpoledne v Kaldeře. Blátivá duha kolem slunce zmizela, jakmile klesly hlouběji do břitvice. Světlo neproudilo dolů, jen tu a tam se mezi jednotlivými vrstvami zvednutého prachu rozjasnilo, jako by se opile potácela ze schodů. Protože Kuriová neměla v aerogelu pocit tíhy, rychle ztratila představu, kde je nahoře a kde dole, ale instinktivně důvěřovala osobnosti jednotky, že to posoudí správně. Přestože se pohonné agregáty snažily vyrovnávat let, občas cítila trhání, když skafandr narazil na vzdušný vír. Jakmile rychlost klesla pod rychlost zvuku, skafandry se znovu přetvarovaly, takže připomínaly sochy. Země byla pouze několik kilometrů pod nimi, nejvyšší štíty horského pásma jen pár stovek metrů, přestože je dosud neviděla.

Stále hůř rozeznávala ostatní skafandry ve formaci, objevovaly se a zase ztrácely v prachu.

Kuriová začala být trochu znepokojená. Nikdy nepoužila skafandr za podobných podmínek. "Jednotko," zeptala se, "víš určitě, že tuhle metelici dokážeš zvládnout? Nerada bych se o něco rozplácla."

"Uživateli," odpověděl skafandr tak, že to znělo skoro povýšeně, "pokud by prach působil sebemenší potíže, okamžitě bych vás informoval."

"Dobrá, jen jsem se ptala."

Už nebylo vidět skoro vůbec nic. Připadalo jí, že plave v bahně. Občas mezi oponami bouře zahlédla kaňon a příkré stěny stolové hory, ale většinou ji obklopoval jen jednotvárný prach. "Nic nevidím," postěžovala si.

"Teď je to lepší?"

Bylo. Bouře zničehonic přestala existovat. Viděla kolem sebe na desítky kilometrů, až k relativně blízkému horizontu, kde ho nezakrývaly nedaleké skalní stěny. Náhle jako by se vznášela v oslnivě jasném dni, až na to, že se celá krajina koupala v různých odstínech zelené barvy.

"Je to montáž," pochlubil se skafandr, "sestavená z infračerveného záření prostředí, sonarových impulzů a gravimetrických údajů."

"Velmi hezké, ale proto ještě nemusíš být domýšlivý. Když mi začnou jít stroje na nervy, dokonce i ty vysoce inteligentní, mám nepříjemný zvyk je týrat."

"Zaznamenáno," řekla osobnost jednotky a zmlkla.

Vývolala si mapu okolí, aby měla představu, kde se nachází. Skafandr přesně věděl, kam má letět, zaměřil se na souřadnice, z nichž se Sylveste spojil s lodí, ale připadala si jako větší profesionál, když se o všechno aktivně zajímala. Minuly už tři a půl hodiny od rozhovoru Voljovové se Sylvestem, což mu neumožňovalo dostat se příliš daleko od dohodnutého místa setkání, pochopitelně za předpokladu, že nemá dopravní prostředek. I kdyby se jim nyní z nějakého důvodu pokusil vyhnout, detektory skafandrů by ho bez problémů zaměřily, leda by se skryl v pořádně hluboké jeskyni, ale pak by detekční systém analyzoval termální a biochemické stopy, které po sobě musel nevyhnutelně zanechat, aby ho vysledoval.

"Za dvě minuty budeme na místě kontaktu." Voljovová použila komunikaci mezi jednotkami poprvé od chvíle, co vstoupily do atmosféry. "Právě jsem dostala signál z oběžné dráhy. Skafandr úspěšně vyzvedl triumvira Sadžakiho. Je na cestě k nám, ale protože se už nemůže pohybovat tak rychle, nebude tady dříve než za deset minut."

"Proč se jednoduše nevrátí rovnou na loď?" zeptala se Kuriová. "Nevěří, že to zvládneme, musí nám šlapat na paty?"

"Žertuješ, prcku?" řekla Sudžiková. "Sadžaki čekal na tenhle moment desítky let. Nenechal by si to ujít ani za celý vesmír."

"Sylveste se nebude bránit, že ne?"

"Ne, pokud by se pro něho situace nevyvíjela zvlášť slibně, což se nevyvíjí," prohlásila Voljovová. "Ale nespolehejte na to. Já už jsem se s tímhle parchantem setkala, vy dvě ne."

Kuriová ucítila, že se skafandr vrací do tvaru, který měl na palubě světlohonce. Membrána nahrazující křídla zmizela a všechny končetiny se řádně vytvarovaly. Konce paží se rozdvojily do jakýchsi palčáků, a kdyby bylo zapotřebí jemnější manipulace, zformovaly by se prsty. Jednotka se převrátila do víceméně svislé polohy a udržovala výšku pomocí trysek bez ohledu na prašnou bouři.

"Jedna minuta," řekla Voljovová. "Výška dvě stě metrů. Každým okamžikem čkejte vizuální kontakt se Sylvestem. A nezapomeňte, že hledáme taky jeho ženu, ale pochybuju, že budou daleko od sebe."

Kuriovou unavila nepravá světlezelená krajina, zvolila normální obraz. Stěží dokázala rozeznat ostatní skafandry. Kaňony či průrvy ve skalách zůstaly daleko za nimi. Terén byl na tisíce metrů kolem plochý, až na podivný balvan nebo díru. Nad zemí se neustále točily prašné víry. Dokonce i když se v bouři otevřely klidné oázy, neviděla dál než na deset metrů. Ale uvnitř skafandru byl klid a ticho, takže celá situace měla nebezpečný příděch neskutečna. Kdyby si přála, skafandr by jí přenášel okolní zvuky, ale zjistila by jen to, že venku pořádně fíčí, což už stejně věděla. Vrátila se k zelenému zobrazení. "Iljo, pořád nemám zbraně. Začínám si připadat nesvá."

"Dej jí něco, ať si má s čím hrát," řekla Sudžiková. "To přece nemůže uškodit, ne? Mohla by si odskočit a postřílet pár balvanů, než se my dvě postaráme o Sylvesta."

"Trhni si nohou."

"Zkus někdy pro změnu myslet, prcku. Třeba by ti došlo, že se ti snažím prokázat laskavost. Nebo si myslíš, že dokážeš přesvědčit Voljovovou sama?"

"Dobrá, Kuriová," řekla Voljovová, "povoluji minimální obranné protokoly. Stačí ti to?"

Vlastně ani ne. Přestože skafandr nyní získal právo na autonomní obranu proti vnějšímu ohrožení, dokonce mohl do určité míry jednat aktivně, Kuriová stále neměla prst na spoušti. A to byl zásadní problém, neboť se dosud nevzdala plánu zabít Sylvesta.

"Tak díky," zabručela. "Promiň, že neskáču nadšením."

"Rádo se stalo..."

Vzápětí přistály měkce jako pírká. Kuriová cítila chvění, když skafandr vypnul trysky a prováděl úpravy. Stavové údaje se přepnuly z letového modu do pěšího, mohla by nyní jít po svých, kdyby chtěla. Mohla by se jednotky úplně zbavit, ale bez ochrany by v britvici dlouho nevydržela. Neměla v úmyslu vzdát se ticha a klidu, přestože to znamenalo, že si připadala trochu odtržená od skutečnosti.

"Rozdělíme se," řekla Voljovová. "Kuriová, tobě přiděluji řízení obou prázdných skafandrů, budou tě sledovat, kamkoli půjdeš. Všechny tři se rozestoupíme na vzdálenost sto kroků, aktivujte detektory pro celé elektromagnetické pásmo a doplňková pásma. Jestli je Sylveste někde nedaleko, my už toho svinského nĚgodája najdeme."

Oba prázdné skafandry se dobelhaly ke Kuriové a připojily se k ní jako zabĚhlí psi. Pochopila, že si vytáhla krátkou slámku. Voljovová jí přenechala péči o záložní jednotky jako náhradu za to, že není ozbrojená. Ale nemĚlo smysl nařikat. Potřebovala zbranĚ pouze z jedinĚho důvodu, aby mohla zabít Sylvesta. Jenže tenhle důvod by určitĚ Voljovovou nepřesvědčil. Přesto mĚla na pamĚti, že skafandry jsou smrtelnĚ nebezpečné i bez palebnĚ síly. BĚhem výcviku na SkyovĚ vítĚzstvĚ jí předvedli, jak voják ve skafandru mĚže nepřítele zneškodnit pouhým užitím hrubĚ síly a protivníka doslova roztrhat na kusy.

Následovala Sudžikovou a Voljovovou v příslušné vzdálenosti, kráčely tĚžkopádnĚ a pomalu, jak to umožňoval pěší modus. Zdání neohrabanosti vřak bylo klamnĚ, neboť pokud by toho bylo zapotřebí, skafandry se dokázaly pohybovat rychlostí gazely. Když přepnula ze zelenĚho obrazu na normální, nepřekvapilo ji, že Sudžiková a Voljovová zmizely. Mezi závoji prachu větřinou nevidĚla dál než na konec natažené paže.

Trhla sebou, neboť zahlĚdla nĚjaký pohyb. Byl to jen okamžik, a tak si tím nebyla jistá. Už si začínala myslet, že to byl jen prařný vír, který na chvíli vypadal přibližně jako človĚk. Ale pak to uvidĚla znovu.

Postava byla jasnĚjší, výsmĚšně stála v bouři. Potom vykročila z víru do kapsy klidnĚjšího povĚtrí.

"Dlouho jsme se nevidĚly," řekla Mademoiselle. "Myslela jsem, že budete mít z mĚ návštěvy větří radost."

"Kde jste kruci byla?"

"Uživateli," ozval se skafandr, "nejsem schopen interpretovat poslední vnitřní prohláření. Mohl byste je laskavĚ opakovat?"

"Přikažte mu, aby to ignoroval," řekl přízrak Mademoiselle. "Nemám mnoho času."

Kuriová nařídila skafandru, aby si nevřímal jejích myřlenek, dokud nezmĚní příkaz. Osobnost jednotky svolila se zřetelnou nelibostí, jako by vyslovila řádost natolik urážlivou, že bude muset zvážít podmínky další spolupráce.

"Tak jo, Mademoiselle, už jsme samy. Mohla byste mi prozradit, kde jste byla?"

"Za okamžik." Obraz Mademoiselle už byl stabilizován, nebyl vřak tak dokonalý, jak Kuriová Ěekala. Vypadal spíš jako hrubý náĈrt nebo rozmazaná fotografie, přebíhaly přes nĚj vlny, které ho deformovaly. "Nejprve pro vás nĚco udĚlám, jinak budete nucena provĚst nĚjakou hloupost, třeba roztrhat Sylvesta na kusy. Tak se na to podíváme. Zpřístupňuji základní systĚmy skafandru... Přemost'uji omezovací kódy VoljovovĚ... Vlastně je to pozoruhodně jednoduchĚ, jsem trochu zklamaná, že mi to o nĚco neztěžila, zvláštĚ když tohle je pravdĚpodobně naposledy -"

"Co si to povídáte?"

"Zpřístupňuji vám palebnou sílu, drahĚ dĚvĚ."

Údaje na displejích se zmĚnily a hlásily, že zablokované zbranĚ byly právĚ zapojeny. Kuriová nevěřila vlastním oĈím, když počítala arzenál, který najednou mĚla na povel.

"A je to," prohlásila Mademoiselle. "JeštĚ nĚco byste ráda, než odejdu?"

"MĚla bych vám podĚkovat..."

"NeobtĚžujte se, Kuriová. VĚĈnost je to poslední, co bych od vás oĈekávala."

"JistĚ. Teď totiž nemĚžu udĚlat nic jinĚho, než toho mizeru zabít. Mám vám podĚkovat i za to?"

"VidĚla jste - řekněme - důkazy. Nebo obžalobu, jestli chcete."

Kuriová vehementně přikývla a narazila hlavou na vnitřní výplň. Přílba nebyla pro takový pohyb vhodná. "Ano, ta povídaĈka o Zmarech. Jenže pořád ještĚ nevím, kolik je na tom pravdy."

"Tak se zamyslete nad tou druhou možností. Upustíte od zabítí Sylvesta, ale ukáže se, že jsem vám nelhala. Představte si, jak zle se budete cítit, zvláštĚ pokud Sylveste..." MlhavĚ zjevení se hrozivĚ usmálo. "Pokud Sylveste naplní své zámĚry."

"Ale svědomí budu mít čistĚ, ne?"

"NepochybnĚ, pokud vás nebude tĚžit, že vaří vinou vyhladí stroje Zmarů celĚ lidstvo. Ale toho se s největří pravdĚpodobností stejně nedořijete, a tak nebudete muset litovat své chyby. ZmarovĚ jsou skutečně důslední. Ovřem to sama v příslušném Ĉase zjistíte."

"Tak díky za radu."

"JeštĚ jsem neskonĈila, Kuriová. Nenapadlo vás, že mĚže existovat velmi dobrý důvod, proč jsem se až do této chvíle neobjevila?"

"Sem s ním."

"Umírám." Mademoiselle nechala to slovo chvíli viset ve vzduchu, než pokračovala. "Po incidentu se zbraňovým kompletem se Krádcí slunce podařilo dostat do vašeho mozku svou další část, ale toho jste si pochopitelně vědoma. Cítíte, jak do vás vstupuje, že? Pamatuji si váš výkřik. Byl velmi výmluvný. Jak zvláštní to musel být pocit. Jaká agrese!"

"Zatím se nijak neprojevil."

"Nenapadlo vás zeptat se proč?"

"A vy mi to objasníte?"

"Jistě, drahé děvče. Protože jsem se ho posledních pár týdnů ze všech sil snažila zastavit, aby se ve vaší hlavě dál nerozšiřoval. Proto jste o mně také neslyšela. Příliš mě zaměstnávalo úsilí ho zadržet. Už tak bylo dost zlé vypořádat se s částí, kterou jsem nechtěně vpustila s ohaří. Ale tehdy jsme alespoň dospěli k jakémusi mrtvému bodu. Tentokrát to však bylo poněkud jiné. Krádcí slunce sílil, zatímco já s každým útokem slábla."

"Chcete říct, že ho tam mám pořád?"

"Pochopitelně. Neprojevil se pouze z toho důvodu, že také on byl zaměstnán válkou, kterou jsme spolu vedli uvnitř vaší lebky. Rozdíl je v tom, že on po celou dobu postupoval, ničil mne, přebíral mé systémy, využíval mé vlastní obrany proti mně. Je pořádně lstivý, to mi věřte."

"Co bude dál?"

"Prohrají, o tom není pochyb. Stačí prostý matematický výpočet, založený na rychlosti jeho postupu." Mademoiselle se znovu usmála, jako kdyby byla zvráceně hrdá na svou analytickou objektivitu. "Mohu jeho vítězství oddálit o několik dní, pak bude po všem. Může k tomu dojít dokonce i dřív. Znatelně jsem se oslabila tímto naším setkáním. Ale neměla jsem na vybranou. Musela jsem obětovat čas, abych vám zpřístupnila zbraně."

"Co bude se mnou, když vyhraje..."

"Nevím, Kuriová. Buďte připravena na všechno. Pravděpodobně nebude tak okouzující obyvatel vaší hlavy, jak jsem se snažila být já. Ostatně víte, co provedl vašemu ubohému předchůdci." Mademoiselle o krok ustoupila a zdálo se, jako by ji zahalil plášť prachu, jako by odcházela ze scény mezi závoji. "Pochybuji, že ještě budeme mít to potěšení se setkat, Kuriová. Nejspíš bych vám měla popřát hodně štěstí. Teď však žádám pouze o jedinou věc. Udělejte to, proč jste tady. A udělejte to pořádně." Ustoupila ještě dál, začala se rozplývat, jako by byla jen kresba křídou, kterou rozfoukává vítr. "Máte k tomu všechny prostředky."

Mademoiselle byla pryč. Kuriová chvíli čekala, ani se nesnažila urovnat si myšlenky, jako spíš natěsnat je do alespoň přibližně soudržného tvaru, a doufala, že vydrží pohromadě déle než několik vteřin. Potom znovu zapojila komunikaci s jednotkou. Aniž by pocítila zvláštní úlevu, zjistila, že zbraně fungují, jak Mademoiselle slíbila.

"Nerad vyrušuji," ozval se skafandr, "ale kdybyste ráčila znovu přepnout na vidění v plném spektru, povšimla byste si, že máme společnost. Upozornil jsem již ostatní jednotky, ale vy jste nejbližší."

"Třeba je to Sadžaki."

"Ne, triumvir Sadžaki to není." Znělo to, jako by skafandr otrávil, že se odvážíla pochybovat o jeho úsudku, ale taky si to mohla pouze představit. "I kdyby triumvirova jednotka překročila všechna bezpečnostní omezení, nemůže dorazit dříve než za tři minuty."

"Takže to musí být Sylveste."

Kuriová přepnula na doporučenou frekvenci. Viděla přicházející postavu, přesněji řečeno dvě postavy. Oba obsazené skafandry k nim již mířily stále stejným pomalým krokem.

"Doktore Sylveste, předpokládám, že nás slyšíte," řekla Voljovová. "Zůstaňte stát na místě. Blížíme se k vám ze tří stran."

Z reproduktorů se ozvala odpověď: "Vám to ale trvalo, Voljovová. Už jsem si myslel, že nás tu necháte zahynout. Jak roztomilé, že jste konečně dorazila."

"Nemám ve zvyku porušit daný slib," řekla Voljovová, "jak nepochybně víte."

Kuriová se připravovala na vraždu, přestože stále pochybovala, zda ji má provést. Spustila vyhledávání terče, zaměřila Sylvesta a vybrala jednu z lehčích zbraní, laser střední třídy vestavěný do přílby. Ve srovnání s ostatní výzbrojí to byla hračka určená k varování případných útočníků, aby se vzdali nekalých úmyslů a vybrali si jiný cíl. Proti nechráněnému člověku a na tak malou vzdálenost však úplně stačila.

Mrknutím oka mohly být požadavky Mademoiselle naplněny a Sylveste mohl zemřít.

Najednou se Sudžiková otočila k Sylvestovi zády a svižně vykročila k Voljovové. Pak si Kuriová povšimla na skafandru Sudžikové něčeho zvláštního. Z jedné paže trčelo cosi malého a kovového. Vypadalo to jako lehká boserová pistole - a beze spěchu, jako by ji řídil pravý profesionál, se zvedala. Kuriová na chvíli upadla do naprosto šokujícího zmatku. Připadalo jí, že se dívá sama na sebe, jak pozvedá zbraň, aby zabila Sylvesta.

Jenže něco nebylo v pořádku.

Sudžiková mířila na Voljovovou.

"Předpokládám, že máte nějaký plán -" řekl Sylveste.

"Iljo!" vykřikla Kuriová. "K zemi! Chystá se tě -"

Zbraň Sudžikové byla silnější, než vypadala. Záblesk laserového kontejnmentu koherentního paprsku hmoty přeťal zorné pole Kuriové a zařídil se do skafandru Voljovové. Rozblikala se varovná hlášení, že v blízkosti jednotky došlo k silnému výronu energie. Jednotka Kuriové automaticky poskočila na vyšší úroveň bojové pohotovosti, ukazatele na displejích hlásily, že příslušné zbraňové systémy spustí palbu bez jejího příkazu, pokud dojde k ohrožení.

Zásah spálil na skafandru Voljovové velký kus hrudního pancíře, z tvrdého plastu spodních vrstev vyhrázely dráty a elektrické spoje.

Sudžiková znovu vypálila.

Tentokrát pronikl zášleh hlouběji, zařezal se do rány, kterou již otevřel. V reproduktorech se ozval hlas Voljovové, zněl slabě a vzdáleně, bylo to spíš udivené než bolestné zasténání.

"To je za Borise," pronesla Sudžiková až pohoršlivě klidně. "To je za to, cos mu provedla při těch tvých zvrácených experimentech." Opět pozvedla zbraň, rozvážně jako malíř, který se chystá udělat poslední tah štětcem na mistrovském plátně. "A tohle máš za to, žeš ho zabila."

"Sudžiková, přestaň!" vyhrkla Kuriová.

Skafoandr Sudžikové se k ní ani neotočil. "Proč, prcku? Copak jsem ti neřekla dost jasně, jak ji nenávidím?"

"Sadžaki tady bude za minutu."

"Do té doby zařídím, aby to vypadalo, že na ni vypálil Sylveste." Sudžiková si výsměšně odfrkla. "Sakra, vůbec tě nenapadlo, že jsem si promyslela, jak se jí pomstím? Přece se nenechám kvůli té staré čarodějnici vycpat! Za to mi nestojí."

"Nemůžu ti dovolit, abys ji zabila."

"Nemůžeš mi to dovolit? To je ale směšné, prcku. Jak mě asi chceš zastavit? Nevzpomínám si, že by ti zpřístupnila zbraň. A teď už to nemůže udělat."

Skafoandr Voljovové se zhroutil a ztrácel integritu, v tom měla Sudžiková pravdu. Poškození už možná proniklo až k tělu. Kdyby byla schopna vydat nějaký zvuk, její jednotka by ho stejně nedokázala zesílit.

Sudžiková znovu zamířila. "Jeden výstřel - a je s tebou konec, Voljovová. Potom podstrčím zbraň Sylvestovi.

Samozřejmě všechno popře, ale jediným svědkem bude Kuriová a ta určitě nepodpoří jeho verzi. Nemám pravdu?

Přiznej to, prcku. Přiznej, že ti vlastně dělám laskavost. Sama bys tu potvoru zabila, kdybys měla čím."

"Mýlíš se," řekla Kuriová. "A to hned ve dvou bodech."

"Tak mě pouč, prcku."

"Nezabila bych ji, navzdory všemu, co provedla. A mám čím." Netrvalo ani zlomek sekundy, než zaměřila laser.

"Sbohem Sudžiková, nemůžu tvrdit, že mi bylo potěšením."

A vypálila.

Když o půldruhé minuty později dorazil Sadžaki, nestálo to, co zbylo ze Sudžikové, ani za pohřeb.

Skafoandr Sudžikové se pochopitelně bránil, stupňoval odvetné údery - po obou stranách přílby se vynořily emitory chrlicí usměrněné plazmové blesky. Avšak skafoandr Kuriové něco podobného čekal. Nejenže nastavil pancéřování na maximální odklonění plazmy (restrukturalizoval povrch a pro vychýlení plazmy použil vysokonapěťové elektrické pole), ale přešel do protiútoků palbou na vyšší úrovni, vynechal směšné plazmové a částicové zářiče a rozhodl se pro přesvědčivější sílu AH impulzů, z nádrží antilithia vypouštěl miniaturní kapky, každou nanostřelu obalil ablačním štítem normální hmoty a urychlil na podstatný zlomek rychlosti světla. Kuriová neměla čas se ani nadechnout. Jakmile vydala příkaz k palbě, její skafoandr všechno zařídil sám.

"Nastaly jistě... potíže," řekla, když triumvir sestoupil na zem.

"Ale nepovídej." Sadžaki obhlížel masakr - rozbitou skořápku Voljovové, doširoka roztroušené radioaktivní zbytky toho, co bývalo Sudžikovou. Uprostřed, nezranění výstřely, ale očividně příliš ohromení, než aby mohli promluvit či klást odpor, stáli Sylveste a jeho manželka.

17

Místo setkání, Obroda, 2566

Sylveste si průběh setkání mnohokrát předem promýšlel.

Snažil se zvážit všechny možnosti, dokonce i ty, které se podle jeho znalostí zdály naprosto nepravděpodobné. Nic takového, k čemu nakonec došlo, však nečekal. Vůbec netušil, co se kolem něj děje, natož aby dokázal pochopit, proč se situace odchýlila tak daleko od zdravého rozumu.

"Jestli vám to poskytne útěchu," zahřměl do svištění větru Sadžakiho hlas zesílený reproduktory masivního skafoandru, "ani já to příliš nechápu."

"Nikoli, neutěšilo mě to," řekl Sylveste na stejné rádiové frekvenci, kterou používal během celého vyjednávání s posádkou, přestože nyní její zástupci, nebo spíš jejich zbytek, stáli na doslech. V nepolevujícím vytí břitvice by mu nepomohlo, ani kdyby křičel. "Můžete mě považovat za naivního, ale doufal jsem, že v této chvíli vezmete situaci do rukou s obvyklou nekompromisní výkonností, Sadžaki. Bohužel však musím konstatovat, že vypadáte, jako byste nevěděl, co dál."

"Nelíbí se mi to o nic víc než vám," prohlásil Ultra. "Ale pro vaše vlastní dobro byste měl věřit, že mám všechno pod kontrolou. Hodlám se nyní věnovat zraněné kolegyni. Proto vám velmi důrazně doporučuji, abyste odolal pokušení udělat cokoli neuváženého. Vás to ale ani nenapadlo, že ne, Dane?"

"Na to mě dobře znáte."

"Problém je, Dane, že vás znám příliš dobře. Nebudeme se však vracet k minulosti."

"Nebudeme."

Sadžaki přistoupil ke zraněné. Sylveste ho poznal dřív, než promluvil. Zablýhl v bouři přistávat těžký skafoandr, v průzoru se ukázala známá tvář. Triumvir Jůdži Sadžaki vypadal, jako by se od minulého setkání nezměnil. Pro něj uplynulo pouze několik let subjektivního času. Sylveste naproti tomu prožil délku dvou či tří dřívějších lidských životů. Na chvíli ho triumvirův vzhled znál.

Další dva uživatele skafoandrů nedokázal identifikovat. Byl tam pochopitelně ještě třetí člověk, ale ten se nyní nacházel v takovém stavu, že se s ním už nepochybně neseznámí. Člen posádky, nad nímž se Sadžaki skláněl, očividně nebyl

mrtvých, ale nejspíš k tomu neměl daleko. Druhý stál mlčky stranou. Podivné však bylo, že mířil zbraněmi na Sylvesta, přestože on sám nebyl ozbrojený a rozhodně neměl v úmyslu vzpírat se zajetí.

"Žije," řekl Sadžaki po chvíli, během níž musel jeho skafandr komunikovat s tím druhým na zemi. "Ale musíme ji rychle dostat na loď. Teprve potom zjistíme, co se tady skutečně stalo."

"Sudžiková," ozval se ženský hlas, který Sylveste neznal. "Sudžiková se pokusila Ilju zabít."

Takže ta zraněná byla osobně potvora všech potvor - triumvir Voljovová.

"Sudžiková?" zeptal se Sadžaki. Jméno na okamžik viselo ve vzduchu, jako by triumvir nemohl nebo nechtěl přijmout, co ta bezejmenná žena řekla. Ještě několik dalších sekund si s tím jménem pohrával vítr, než je vyslovil znovu, tentokrát klesajícím tónem. "Sudžiková. Ano, to dává smysl."

"Nejspíš to plánovala -"

"Řekneš mi to později, Kuriová. Ještě bude dost času. Svou roli v tomto incidentu budeš muset pochopitelně vysvětlit k mé naprosté spokojenosti. Nejprve se musíme věnovat nejdůležitější záležitosti." Sadžaki ukázal na zraněnou Voljovovou. "Skafandr ji udrží naživu ještě několik hodin, ale nedokáže ji dopravit na loď."

"Předpokládám, že jste počítali také s námi," řekl Sylveste. "Nebo vás nenapadlo, jak nás dostanete z planety?"

"Dám vám jednu radu, Dane," pravil Sadžaki. "Moc mě neprovokujte. Vynaložil jsem značnou námahu, abych vás získal, ale klidně vás zabiju, i kdyby jen proto, abych si vychutnal, jaký je to pocit."

Sylveste něco podobného od Sadžakiho očekával. Spíš by mu dělalo starosti, kdyby nezlehčil úsilí, s nímž ho hledal. Ale jestli Sadžaki věří svým slovům, což nebylo pravděpodobné, potom je blázen. Přiletěl pro něj až ze soustavy Žlutozemě, snad i z větší dálky. Sylveste netušil, jaké při tom musel Sadžaki osobně podstoupit oběti, kromě vynaloženého počtu let.

"Určitě by vám to udělalo dobře." Sylveste vložil do svého hlasu co nejvíc nejistoty. "Ale jako racionální muž musíte respektovat potřebu vědce experimentovat, určit hranice vaší shovívavosti."

Vytáhl ruku v rukavici zpod pláště, který ho chránil před větrem. Zpola čekal, že na něho Kuriová, ta žena v ozbrojeném skafandru, vystřelí, neboť si bude myslet, že tasil pistoli. Rozhodl se však riskovat. Jenže nevytáhl zbraň. V ruce držel stříbrný paměťový blok.

"Požádali jste mne, abych s sebou vzal Calvinovu beta-simulaci. Potřebujete ji, Sadžaki? Ale jistě, velmi nutně ji potřebujete."

Sadžaki na něj beze slova hleděl.

"K čertu s vámi!" Sylveste rozdrtil paměťový blok v pěsti, a bouře odvála jeho zbytky.

18

Na orbitě kolem Obrody, 2566

Zvedli se z Obrody, rychle jako šíp proletěli do jasného nebe nad prachovou bouří. Sylveste konečně nahoře zahlédl malý objekt, viditelný vlastně jen díky tomu, že občas překryl hvězdy. Zpočátku vypadal jako tyčinka uhlí, ale pořád se zvětšoval, až ten kus naprosté černoty získal kuželovitý tvar. Pak začaly na plášti, mdle ozářeném světlem odraženým planetou, kolem níž loď obíhala, nezřetelně vystupovat detaily. Světlohonec stále rostl, až byl neuvěřitelně veliký, táhl se přes půlku oblohy a rostl pořád dál. Od Sylvestova minulého výletu na palubu se loď nijak zvlášť nezměnila.

Nepřekvapilo ho to, přestože věděl, že se mezihvězdné koráby často přetvarovávají. Změny však obvykle probíhaly především uvnitř, k radikálnímu přeformování zevnějšku docházelo nejvýš jednou za sto či dvě stě let. Lekl se, že by loď nemusela mít potenciál, jaký si přál, ale pak si vzpomněl, co způsobila Fénixu. Na to se přece nedalo zapomenout, ani se to nedalo přehlédnout - důkazy o útoku teď byly zřetelně vidět, šedivý lotosový květ ležel na tváři planety tam, kde se jí dotkla zkáza.

V temném trupu lodě se otevřela vrata. Zdála se příliš malá, aby pojala jeden skafandr, natož všechny, ale když se přiblížili, ukázalo se, že jsou desítky metrů široká a že jimi docela pohodlně projdou všichni najednou. Sylveste, Pascale a dva Ultronauti, z nichž jeden nesl zraněnou Voljovovou, zmizeli uvnitř a vrata se za nimi zavřela.

Sadžaki je odvedl do skladiště, kde si svlékli skafandry a normálně se nadechli. Vzduch měl pachut', která Sylvesta okamžitě vrátila do minulosti. Zapomněl už na pachy této lodě.

"Počkejte tady, musím se věnovat kolegyni." Sadžaki poklekl a rychle sundával pancíř z Voljovové, zatímco se nepoškozené skafandry přesouvaly ke stěně, kde se samy začaly dávat do pořádku.

Sylveste si pohrával s myšlenkou, že poradí Sadžakimu, aby zbytečně neplýtvал energií na pomoc druhému triumvirovi, ale pak usoudil, že by to nebyl nejrozumnější krok. Nejspíš dal Sadžakiho trpělivosti již tak dost zabrat, když rozdrtil Calovu simulaci. "Co se tam vlastně stalo?"

"Nevím." Tohle bylo pro Sadžakiho typické. Jako všichni skutečně chytrí lidé, které Sylveste kdy potkal, se nesnažil předstírat, že rozumí něčemu, čemu nerozumí. "Nevím a pro tuto chvíli - ale jen pro tuto chvíli - na tom nezáleží."

Zkoumal údaje na rozbité jednotce. "Zranění jsou vážná, ale nikoli smrtelná. Uzdraví se. A navíc mám také vás. Všechno ostatní je pouhý detail." Potom pohodil hlavou k malé ženě, která s nimi přiletěla. "Přesto mi něco dělá starosti, Kuriová."

"Ano, triumvire?"

"Ani na tom teď vlastně nezáleží." Pohlédl na Sylvesta. "Mimochodem, abych nezapomněl na ten váš směšný trik se simulací - nenapadlo vás, doufám, že to na mě udělalo dojem."

"Mělo by. Jak mě teď chcete přinutit, abych vám opravil kapitána?"

"Pochopitelně s Calvinovou pomocí. Copak si nevzpomínáte, že jsem si pořídil záložní kopii, když jste posledně přišli na palubu? Připouštím, že je trochu zastaralá, ale všechny potřebné znalosti tam jsou."

To je sice slušné blufování, pomyslel si Sylveste, ale to je taky všechno. Ve skutečnosti opravdu záložní kopii měl, jinak by Calovu simulaci nezničil. "Když už jsme se zmínili o kapitánovi, je tak těžce nemocen, že mě nemohl přivítat osobně?"

"Setkáte se s ním," řekl Sadžaki, "až přijde čas."

Kuriová a Sadžaki odstraňovali z Voljovové kusy poškozeného skafandru, připomínalo to loupání kraba. Nakonec Sadžaki Kuriové něco zašeptal, a oba ustali v práci. Zjevně usoudili, že je to příliš choulostivá operace, v níž tady nemohou pokračovat. Za okamžik přijela trojice servulů. Dva roboti zvedli Voljovovou a odvezli ji, doprovázeni Sadžakim a Kuriovou. Sylveste tu ženu během poslední návštěvy neviděl, ale zdálo se, že v lodní hierarchii zaujímá docela vysoké postavení. Třetí servulus si dřepł a pozoroval Sylvesta a Pascale jediným nevlídným okem kamery.

"Dokonce mě ani nepožádal, abych si sundal brýle," řekl Sylveste. "Jako by mu vůbec nezáleželo na tom, že mě dostal."

Pascale přikývla. Neustále se dotýkala prsty svého oděvu, zřejmě v obavě, že na něm zůstaly lepkavé zbytky aerogelu. "Přestřelka na Obrodě musela být tak nečekaná, že ho úplně vykořejila. Možná by dal najevo větší triumf, kdyby všechno vyšlo tak, jak si to naplánoval."

"Sadžaki ne. To není v jeho stylu. Ale předpokládal bych, že obětuje několik minut a projeví škodolibou radost."

"Třeba tím, že jsi zničil simulaci..."

"Ano, to ho rozladilo." Uvědomoval si, že každé jeho slovo robot zaznamenává. "V Calově kopii, kterou si pořídil, možná zbylo několik funkcí, navzdory autodestrukčním rutinám, ale určitě ne dost na to, aby se dalo propojení uskutečnit, jakkoli je neurální shoda mezi simulací a příjemcem ideální." Sylveste se rozhlédl po skladišti a přitáhl dvě bedny, aby si na ně mohli sednout. "Nepochybně se už pokusil propojit simulaci s nějakým nešťastníkem."

"Jsme tady, takže neuspěl."

"Muselo to být pořádné fiasko. Nicméně doufám, že já dokážu s poškozenou kopií pracovat bez propojení, spoléhá na to, že znám Calovy myšlenkové pochody a pracovní postupy."

Pascale přikývla. Byla natolik chytrá, aby nepoložila naprosto zřejmou otázku - co udělá Sadžaki v případě, že je kopie příliš poškozená dokonce i na takové řešení. Místo toho řekla: "Co si myslíš o incidentu na Obrodě?"

"Nevím, o co tam šlo, a Sadžaki určitě nelhal, když tvrdil totéž. Něco se škaredě zvrtilo. Možná jsme byli svědky boje o moc mezi posádkou. Povrch planety zvolili právě proto, že poražený neměl šanci dostat se na palubu." Přestože mu jeho závěry nezněly příliš přesvědčivě, na jiné vysvětlení nepřišel. Od posledního setkání minulo příliš mnoho času, dokonce i z pohledu Sadžakiho, takže nemohl věřit svému, obvykle spolehlivému, pronikavému úsudku.

Musí postupovat velmi opatrně, dokud plně nepochopí skryté vztahy mezi členy posádky. Za předpokladu, že mu takový luxus, jako je čas, dopřejí...

Pascale poklekla vedle svého manžela a sundala si ochranné brýle proti prachu. "Jsme ve velkém nebezpečí, že? Jestli Sadžaki usoudí, že mu k ničemu nejsi..."

"Vrátí nás se zdravou kůží na planetu." Sylveste vzal Pascale za ruce. Řady prázdných skafandrů mu připomněly mumie, připadal si jako vykrádač egyptských pyramid. "Sadžaki nikdy nemůže vyloučit možnost, že mě bude ještě někdy v budoucnu potřebovat."

"Doufám, že máš pravdu, protože hodně riskuješ." Hleděla na něj s výrazem, který u ní vídal jen zřídka. Bylo to tiché, klidné varování. "Riskuješ taky můj život."

"Sadžaki není mým pánem. Prostě mu to jen musím připomenout, dát mu na srozuměnou, že je sice chytrý, ale já budu vždycky o krok před ním."

"Jenže triumvir Sadžaki teď je tvým pánem, copak to nechápeš? Třeba nemá simulaci, ale má tebe. Podle mne je to on, kdo je o krok napřed."

Sylveste se usmál a sáhl k odpovědi, kterou by Sadžaki právě teď očekával, aniž by tušil, jak je pravdivá: "Ale ne o tak velký, jak si namlouvá."

Sadžaki a Kuriová se vrátili o necelou hodinu později, doprovázeni extrémním chimerikem. Sylveste si ho pamatoval jako triumvira Hegaziho, ale poznal ho jen taktak. Hegazi byl vždycky výstřední vzorek svého druhu, téměř tak důsledně kyborgizovaný jako kapitán. Během doby, co ho Sylveste neviděl, však nepřestal nahrazovat své lidské části strojovými doplňky, vyměňoval protetické díly za novější a elegantnější, pořídil si celou suitu optikomů reagujících na pohyb, takže rozložený obraz přízračných, duhově zbarvených končetin visel na vteřinu ve vzduchu, než vybledl. Sadžaki měl na sobě prostý lodní oděv bez odznaků hodnosti nebo ozdob, který zdůrazňoval křehkou stavbu jeho těla. Ale Sylveste byl dost moudrý, aby nepodceňoval jeho drobné svaly nebo spoléhal na očividný nedostatek zbraňových protéz. Nepochybně se mu pod kůží hemžily stroje, které mu dodávaly nadlidskou rychlost a sílu. Sylveste věděl, že Sadžaki je přinejmenším stejně nebezpečný jako Hegazi a o hodně rychlejší.

"Lhal bych, kdybych tvrdil, že je mi potěšením," řekl Sylveste Hegazimu. "Musím se však přiznat k mírnému překvapení, že jste se dosud nezhroutil pod tíhou vašich protéz, triumvire."

"Měl bys to přijmout jako kompliment," poradil Sadžaki druhému triumvirovi. "Větší poklony není doktor Sylveste schopen."

Hegazi si prsty upravil knírek, který si stále pěstoval, navzdory rozsáhlé kovové náhradě pokrývající jeho lebku.

"Uvidíme, jaké bude trousit moudrosti, až mu ukážeme kapitána, Jůdži-sane. Třeba mu nakonec zmizí úsměv z tváře."

"Také se na to těším," řekl Sadžaki, "a když už mluvíme o tvářích, proč se nám neukážete v plné nádheře, Dane?" Dotkl se pažby zbraně v pouzdru u boku.

"Rád." Sylveste zvedl ruku a sundal si brýle proti prachu. Upustil je, až klaply o podlahu, a pobaveně sledoval výrazy lidí, kteří ho zajali.

Poprvé totiž uviděli jeho umělé oči. Pravděpodobně o nich už slyšeli, ale první pohled na Calvinovu práci vždycky vyvolal překvapení. Jeho zrak nebyl elegantním vylepšením originálu, ale hrubou náhražkou, která pouze přibližně plnila funkce lidského oka. V pradávných lékařských učebnicích by se daly najít modernější modely. Jeho oči se daly srovnat s dřevěnou protézou nohy.

"Určitě se vám doneslo, že jsem přišel o zrak." Zahleděl se na ně prázdným pohledem. "Na Obrodě to bylo natolik všeobecně známo, že už o tom vlastně nikdo nemluvil."

"Jaké rozlišení z nich dokážete dostat?" zeptal se Hegazi s upřímným zájmem. "Vidím, že to není zrovna umělecké dílo, ale vsadím se, že máte citlivost na plné elektromagnetické spektrum od infračervené po ultrafialovou, nemám pravdu? Možná také ozvučený záznam? Máte možnost měnit ohniskovou vzdálenost?"

Sylveste dlouho upřeně hleděl na Hegaziho. "Pokuste se pochopit jednu věc, triumvire. Když je dost světla a když nestojí příliš daleko, poznám nanejvýš svou manželku."

"Vynasnažím se..." Hegazi ho nepřestával fascinovaně pozorovat.

Odváděli je hlouběji a hlouběji do lodi. Při poslední návštěvě šli přímo na ošetřovnu. Kapitán byl tehdy schopen chůze, alespoň na krátké vzdálenosti. Ale místa, kudy ho tentokrát vedli, nepoznával. Což ovšem neznamenalo, že je od ošetřovny daleko, neboť loď byla stejně spleťtá jako malé město a bylo těžké se v ní orientovat, přestože strávil na palubě téměř měsíc. Vycítil však, že se dostal do úplně nové oblasti či sekce, jak říkala posádka. Výtah je vezl od štíhlé lodní přídě dolů, kde se kuželovitý trup rozšiřoval do majestátní zádě.

"Menší technické defekty vašich očí mi starosti nedělají," prohlásil Sadžaki. "Můžeme je velmi snadno opravit."

"Bez fungující simulace Calvina? To si nemyslím."

"Tak vám je prostě vyjmeme a nahradíme lepšími."

"To bych nedoporučoval. Ani potom přece nebudete mít Calvina, takže k čemu by to bylo dobré?"

Sadžaki tiše přikázal výtah, aby zastavil. "Neuvěřil jste mi, že máme záložní kopii? No, udělal jste dobře. Naše kopie má jisté zvláštní nedostatky. Nebyla k ničemu dávno před tím, než jsme ji poprvé spustili."

"Je to jenom software."

"Ano... Možná bych vás měl přece jen zabít." Plynulým pohybem vytáhl zbraň z pouzdra a poskytl Sylvestovi dost času, aby si povšiml bronzového hada omotaného kolem hlavně. Nebylo poznat, zda je to paprskomet nebo stělná zbraň, avšak Sylvestovi bylo v podstatě jedno, čím ho chce triumvir sprovodit ze světa.

"To jste mě tak dlouho a namáhavě hledal, jen abyste mě teď zabil?"

Sadžakiho prst na spoušti se pohnul. "Podceňujete můj sklon podléhat chvilkovým rozmarům, Dane. Klidně vás zabiju, čistě jen z nebetýčné zvrácenosti takového činu."

"Nic byste tím nezískal. Musel byste si najít někoho jiného, kdo vám opraví kapitána."

"A co bych tím ztratil?" Pod hadí tlamou přebliklo zelené světélko na červené. Sadžakiho prst zbělel.

"Počkejte," zadržel ho Sylveste. "Nezacházejme do extrémů. Skutečně si myslíte, že jsem zničil jedinou existující kopii Cala?"

Sadžakimu se očividně ulevilo. "Máte další?"

"Mám." Sylveste kývl na svoji ženu. "Pascale ví, kde je."

O několik hodin později Calvin řekl: "Odjakživa jsem věděl, že jsi bezcitný vypočítavý holomek, synu."

Sadžaki a Pascale už byli zpátky. Sešla se celá posádka, přinejmenším všichni, které Sylveste znal. Nízko nad podlahou se vznášelo zjevení jeho otce, přestože doufal, že už je nikdy neuvidí.

"Nesnesitelná, proradná... nula." Calvin mluvil nevzrušeně jako herec, který si prochází roli jen kvůli načasování replik, aniž by do ní vkládal emoce. "Nemyslíci krysa."

"Z nuly až ke kryse?" řekl Sylveste. "Z jistého pohledu je to téměř pokrok."

"Tomu nevěř, synu." Cal na něj upřeně hleděl, předklánil se v křesle. "Domníváš se, že jsi neuvěřitelně chytrý? Jenže teď tě držím za koule, pokud ovšem nějaké máš. Řekli mi, cos udělal. Zamordoval jsi mě jenom proto, abys zhatil jejich plán." Zvedl pohled ke stropu. "Jak ubohé ospravedlnění otcovraždy! Myslel bych, že mi projevíš tolik zdvořilosti, abys mě zabil z důvodu alespoň trochu pádného. Ale kdepak. To bych žádal příliš mnoho. Řekl bych, že jsem zklamán, jenže to by naznačovalo, že jsem od tebe očekával víc."

"Kdybych tě skutečně zničil," ohradil se Sylveste, "tato konverzace by nebyla možná. Přece jsem věděl, že existuje další kopie."

"Jedno mě já jsi zavraždil, to ti nikdo neodpáře!"

"Promiň, ale takový zásadní omyl jsem od tebe ještě neslyšel. Jsi jenom software, Cale. Jestliže jsi kopírován a vymazáván, je to tvůj přirozený stav bytí." Sylveste se obrnil proti dalším Calvinovým námitkám, ale ten mlčel.

"Neudělal jsem to proto, abych zkřížil Sadžakiho plány. Potřeboval jsem ho přimět... ke spolupráci."

Triumvir přimhouřil oči. "Jakou spolupráci máte na mysli?"

"K tomu se dostaneme. Když jsem rozdrtil kopii, věděl jsem, že mě brzy donutíte, abych vám prozradil, že existuje další a kde je."

"Proč jste vůbec prováděl tak bezúčelný čin?"

"Abych si dopřál to potěšení vidět váš výraz, když se vám plán zhroutil, Jůdži-sane. Krátké nahlédnutí do vaší duše mi stálo za to riziko, přestože to nebyl moc hezký pohled."

"Jak jsi na to přišel?" zeptal se Cal. "Jak jsi zjistil, že jsem byl zkopírován?"

"Myslela jsem, že simulace nemůžete kopírovat," ozvala se Kuriová. Byla malá, připomínala lišku, a nejspíš se jí, stejně jako Sadžakimu, nedálo tak docela věřit. "Jsou přece chráněny proti kopírování."

"Takovou ochranu mají pouze simulace úrovně alfa, má milá," poučil ji Calvin. "Což já náhodou nejsem, ať už je to dobře nebo ne. Kdepak, jsem jenom prostá beta. Projdu Turingovým testem, aniž by mě bylo možno odlišit od člověka,

ale z filozofického hlediska - přestože mám sebevědomí - nemám schopnost vědomě vnímat. Tudiž nemám duši. A proto žádné morální překážky nebrání tomu, abych existoval víckrát než jednou. Ačkoli..." Hlasitě se nadechl, čímž porušil ticho, které by mohlo někoho pokoušet, aby je zaplnil vlastními úvahami. "Ačkoli už nevěřím těm nesmyslům o vědomí a poznání. Nemohu mluvit za své já úrovně alfa, neboť má alfa asi přede dvěma staletími zmizela, ale ať už je příčina jakákoli, jsem nyní plně vědomý. Možná jsou toho schopny všechny bety, nebo jsem prostě díky složitosti propojení překonal kritickou hranici. Nemám představu. Vím jen to, že myslím, a tudíž jsem nesmírně našťavaný."

Sylveste tohle všechno už slyšel. "Tato beta naprosto odpovídá Turingovu stroji. Bety zkrátka musí podobné bláboly říkat. Kdyby o sobě neprohlašovaly, že jsou vědomé, automaticky by vypadly ze standardního Turingova testu. To ovšem neznamená, že ty zvuky, které vydává - které to vydává - jsou něco jiného než bezvztahné nakupení prvků, které postrádají jakékoli opodstatnění."

"Stejnou dedukci bych mohl aplikovat na tebe," zasáhl Calvin. "A vedla by k následujícímu závěru, milý synu. Vzhledem k tomu, že nemohu počítat s alfou, musím předpokládat, že jsem jediný, kdo zbyl. Možná je pro tebe těžké to pochopit, ale pouhý fakt, že jsem něco vzácného a jedinečného, mě nutí co nejdůrazněji protestovat proti mému kopírování. Každá kopie snižuje mou cenu. Jsem ponížen na pouhé zboží, které lze vytvořit, rozmnožit, a kterého je možno se zbavit, kdykoli to bude zapadat do něčích nesmyslných představ o užitečnosti." Odmkl se. "Kdybych nebyl nucen podniknout jisté kroky, abych zvýšil pravděpodobnost mého přežití, nikdy bych ke kopírování nedal svolení."

"Jenže jsi dal. Dovolil jsi Pascale, aby tě zkopírovala do Sestupu do temnot." Bylo to od ní chytré. Sylveste neměl po celá léta nejmenší podezření. Umožnil jí přístup ke Calvinovi, aby jí pomáhal s biografií. A Pascale mu na oplátku umožnila přístup k předmětu jeho posedlosti, k Amarantům, a zároveň k výsledkům výzkumu stále menšího hloučku archeologů.

"To byl Calvinův nápad," řekla Pascale.

"Ano, pod nátlakem přiznávám." Calvin se zhluboka nadechl, jako by chtěl nabrat síly před dalším prohlášením, navzdory skutečnosti, že Calvinova simulace "myslela" mnohem rychleji než člověk. "Krásné, nebezpečné časy - ačkoli nesnesou srovnání s tím, co se děje nyní, aspoň jak jsem po probuzení zjistil, přesto byly úžasně riskantní. Pripadalo mi prozíravé zajistit, aby aspoň část přežila zničení originálu. Neměl jsem na mysli přímo kopii, spíš jen nástin, jakousi podobiznu, která by ani nemusela projít celým testem umělé inteligence."

"Co tě přimělo změnit názor?" zeptal se Sylveste.

"Pascale mě zasazovala do biografie postupně, trvalo to celé měsíce. Zakódování bylo velmi důmyslné. Ale jakmile zkopírovala dostatečné množství jednotlivých dílů originálu, začaly spolupracovat, a mne náhle přestala lákat představa kybernetické sebevraždy, jen abych dokázal, že je to možné. Najednou jsem se cítil nesmírně živý, dokonale sám sebou." Oblažil své posluchače úsměvem. "Samozřejmě jsem si brzy uvědomil, co je toho příčinou. Pascale mě zkopírovala do silnějšího počítačového systému, do hlavního vládního počítače v Cuvieru, kde byl Sestup sestavován. Mohl jsem se napojit na více archivů a sítí, než jsi mi kdy umožnil ty, synu, dokonce i ve Výspě. Konečně jsem se ocitl v prostředí, které bylo hodno mého vysokého intelektu." Chvilí na ně hleděl, než tiše dodal:

"Mimochodem, to byl vtip."

"Kopie životopisu jsou volně dostupné," řekla Pascale. "Sadžaki jednu získal, aniž by vůbec tušil, že obsahuje verzi Calvina. Jak jsi však ty věděl, že v ní je?" Zadívala se na Sylvesta. "Prozradila ti to některá Calova verze?"

"Kdepak, ani nemám jistotu, zda by mi to chtěl říct, i kdyby měl příležitost. Přišel jsem na to sám. Biografie byla příliš velká na to, aby obsahovala jen životopisná data. Provedla jsi to chytře. Zakódovala jsi Calvina do nejméně významných souborů, ale bylo ho tam příliš mnoho, takže se to nedalo tak snadno utajit. Sestup byl o patnáct procent delší, než měl být. Celé měsíce jsem se domníval, že tam je skrytá vrstva scénářů, stránek mého života, které nebyly náležitě zdokumentovány, ale přesto jsi je tam vložila, kdyby si je nějaký vytrvalec chtěl najít. Nakonec jsem si uvědomil, že objem přebytečných dat je dost velký, aby se v něm dala uložit Calova kopie, a pak mi to začalo dávat smysl. Pochopitelně jsem si tím nemohl být naprosto jistý..." Zahledl se na Calvinovu projekci. "Předpokládám, že teď prohlásíš, že ty jsi skutečný Cal a že jsem zničil pouhou kopii."

Calvin svárlivě zvedl ruku z opěradla. "Ne, příliš si to zjednodušuješ. Byl jsem koneckonců přece kdysi kopie. Ale připouštím, že simulace, kterou jsi chladnokrevně zamordoval, byla pouze stínem toho, čím jsem nyní. Zkrátka dejme tomu, že jsem dospěl k jistému osvícení, a nechme toho, souhlasíš?"

"V tom případě," Sylveste se poškrábal na bradě, "jsem tě vlastně nezabil, že?"

"Vlastně ne," odpověděl Calvin s klamnou mírností. "Nezabil. Ale počítá se to, co jsi měl v úmyslu udělat. A podle toho, milý hochu, jsi bezohledný mizera a otcovrah."

"Neznám nic dojemnějšího," řekl Hegazi, "než rodinná setkání."

Pokračovali dál ke kapitánovi. Kuriová tam sice už byla, ale navzdory tomu ji skličovala představa náказы, jen stěží zkrocená ledovým prostředím, které nemocného obklopovalo.

"Měl byste mi prozradit, co přesně ode mě chcete," řekl Sylveste.

"Není to zřejmé?" zeptal se Sadžaki. "Myslíte si, že jsme překonali tolik potíží, jen abychom se vás zeptali, jak se vám daří?"

"Ve vašem případě bych to nevylučoval," odpověděl Sylveste. "Nechápal jsem vaše chování ani v minulosti, tak proč by tomu teď mělo být jinak? Přece si nebudeme předstírat, že se na Obrodě skutečně stalo to, co jsme si měli myslet, že se stalo."

"Můžete mi objasnit, na co narážíte?" zeptala se Kuriová.

"Nevykládejte mi, že jste na to nepřišla."

"Na co jsem nepřišla?"

"Že se vlastně nic nestalo."

Sylveste se na ni zahleděl prázdnýma očima. Jeho pohled jí vůbec nepřipadal lidský, spíš jako skenování nemyslitelným automatem.

"Opravdu ne," dodal, "vy jsme na to skutečně ještě nepřišla. Mimochodem, kdo jste?"

"Teď není vhodná příležitost na otázky." Hegazi znervózněl, protože se blížili ke kapitánovi, který připomínal rozteklou lávu.

"Ne," řekla Kuriová, "musím to vědět. Jak to, že se vlastně nic nestalo?"

Sylveste promluvil rozvážně a pomalu: "Nestalo se nic Fénixu, tomu sídlišti, na které Voljovová zaútočila."

Kuriová vykročila před skupinku a zastavila ji. "Vysvětlete mi to."

"To počká." Sadžaki ji odstrčil stranou. "Přinejmenším do doby, než mi uspokojivě vysvětlíš svou roli v jisté nedávné záležitosti, Kuriová."

Triumvir na ni hleděl podezřívavě, neboť byl přesvědčen, že dvě úmrtí v její přítomnosti jsou příliš mnoho na to, aby to byla jen náhoda. Voljovová tady nebyla, aby ji ochránila, a Mademoiselle mlčela, když potřebovala poradit. Bylo jen otázkou času, než Sadžaki na základě svého podezření udělá něco drastického.

Jenže Sylveste řekl: "Ale proč by to mělo čekat? Myslím, že by nám všem mělo být jasné, k čemu doopravdy došlo.

Sadžaki, vy jste přece nesestoupil na Obrodu, jen abyste získal můj životopis, vidíte? K čemu by vám byl? Nevěděl jste, že v Sestupu je Calova kopie, dokud jsem vám to neřekl. Vzal jste si biografii jen proto, abyste ji mohl využít při vyjednávání se mnou. Ale nebyl to hlavní důvod, proč jste letěl dolů. Šlo vám o něco úplně jiného."

"Shromažďování informací," řekl Sadžaki opatrně.

"Nebudte zbytečně skromný. Získal jste sice informace, ale na oplátku jste jich pár podstrčil kolonistům."

"O Fénixu?" zeptala se Kuriová.

"Jistě. Fénix nikdy neexistoval." Sylveste se odmlčel, než pokračoval: "Vymyslel si ho Sadžaki. Nebyl na starých mapách, které jsme měli ve Výspě, ale jakmile jsme je aktualizovali podle originálů z Cuvieru, jako zázrakem se objevil. Tehdy jsme usoudili, že základnu nemáme na mapě, protože byla založena teprve nedávno. Byla to pochopitelně hloupost a měl jsem to okamžitě prohlédnout. Jenže jsme se domnívali, že originály nelze zfalšovat."

"Korunovaná hloupost," poznamenal Sadžaki, "zvláště pokud vezmeme v potaz, že jste se musel divit, kde jsem."

"Kdybych se nad tím zamyslel trochu hlouběji..."

"Vaše škoda, že jste to neudělal," řekl Sadžaki, "jinak bychom tento rozhovor patrně nevedli tak brzy. Museli bychom sáhnout k důraznějším prostředkům, abychom vás získali."

Sylveste přikývl. "Logicky lze předpokládat, že by následoval útok na další fiktivní cíl. Na druhé straně byste těžko mohli přijít se stejným trikem dvakrát. Mám nepříjemný pocit, že podruhé byste už udeřili na skutečné sídliště."

Mráz byl tuhý jako ocel, ostrý jako tisíce kovových štěpin, které neustále bodají do kůže a hrozí, že ji každým okamžikem propíchnou až na kost. Ale jakmile se skutečně dostali ke kapitánovi, nebyl to už jen pouhý mráz, neboť chlad, v němž byl uvězněn, byl o mnoho hlubší.

"Onemocněl variantou tavomoru," pravil Sadžaki. "Předpokládám, že o něm víte."

"Dorazily k nám zprávy ze Žlutozemě," připustil Sylveste, "nemůžu však tvrdit, že byly příliš podrobné." Ještě se přímo nepodíval na kapitána.

"Nedokázali jsme mor zadržet," ozval se Hegazi, "alespoň ne docela. Extrémním chladem jsme dosáhli zpomalení, ale pouze zpomalení. Tavomor - či spíše kapitán - se pomalu rozšiřuje, přeměňuje lodní hmotu na vlastní strukturu."

"Znamená to, že dosud žije, alespoň podle některé lékařské definice?"

Sadžaki přikývl. "O žádném organismu se pochopitelně nedá tvrdit, že by byl při této teplotě skutečně živý, ale kdybychom kapitána ohřáli, některé jeho části by pořád fungovaly."

"Příliš jste mě povzbudil."

"Přivedl jsem vás sem, abyste ho vyléčil, ne abych vás povzbuzoval."

Kapitán připomínal sochu pokrytou provazci stříbřitých úponků, jež se táhly desítky metrů na všechny strany, nádherně se leskly zlověstnými biochimerickými nádory. Mrázák v srdci této zmrzlé exploze buď zázrakem, díky masivní konstrukci, anebo jen čistou náhodou dosud plnil základní funkce. Symetrický kryt však rozerval a zprohýbal tlak kapitánova růstu, pomalý a úporný jako valící se ledovec. Většina provozních údajů nesvítla, jednotku neobklopovaly žádné aktivní optikomy. Zbylé displeje zobrazovaly nesmyslnou změť znaků - projevy strojové senility. Kuriová byla ráda, že kolem kapitána nepoletují optikomy. Znetvoření serafové a deformovaní cherubové by jenom zdůraznili příšerný stav nemocného.

"Vy nepotřebujete lékaře," řekl Sylveste. "Potřebujete kněze."

"Calvin si to nemyslí," oponoval Sadžaki. "Už se nemůže dočkat, až se pustí do práce."

"V tom případě kopie, kterou měli v Cuvieru, trpí halucinacemi. Kapitán není nemocný. Není dokonce ani mrtvý, neboť z něj v první řadě nezbylo nic, co by mohlo zemřít."

"Přesto ho budete léčit," prohlásil Sadžaki. "Pomůže vám Ilja, jakmile se uzdraví. Tvrdí, že vytvořila proti moru protilátku, retrovirus. Na vzorcích účinkoval. Jenže Voljovová není lékařka, nemůže retrovirus aplikovat. To je výhradně lékařská záležitost. Ale poskytně vám aspoň něco do začátku."

Sylveste se na Sadžakiho usmál. "Určitě jste to už probral s Calvinem."

"Řekněme, že jsem ho informoval. Je ochoten retrovirus vyzkoušet, dokonce se domnívá, že by mohl zabrat. Tentokrát jsem vás povzbudil?"

"Skláním se před Calvinovou moudrostí," odpověděl Sylveste. "On je lékař, ne já. Ale než se k něčemu zavážu, nejprve

chci projednat podmínky."

"Nemůžete si klást podmínky," řekl Sadžaki. "Kdybyste byl v pokušení odporovat, vymyslíme vhodný způsob, jak vás prostřednictvím Pascale přesvědčit ke spolupráci."

"Toho byste nejspíš brzy litoval."

Kuriovou zamrazilo v zádech. Přínejmenším podesáté měla pocit, že tady něco zatraceně nehraje. Vycítila, že ostatní jsou si toho rovněž vědomi, ačkoli to z jejich výrazů nebylo patrné. Sylveste byl příliš sebejistý, v tom to bylo. Na někoho, kdo byl naložen násilím a kdo měl co nevidět dobrovolně podstoupit bolestný zážitek, byl příliš suverénní. Choval se, jako by měl ruku plnou trumfů.

"Opravím vašeho zpropadeného kapitána," řekl Sylveste, "nebo alespoň dokážu, že to nejde. Jedno či druhé. Ale na oplátku mi uděláte malou laskavost."

"Promiňte," ozval se Hegazi, "ale z pozice slabšího nemůžete žádat o laskavosti."

"Ujasněme si základní otázku. Kdo je tady v pozici slabšího?" Sylveste se opět usmál, tentokrát s neskrývanou převahou, téměř vítězně. "Než jsem opustil Výspu, mí věznitelé mi splnili poslední přání. Určitě neměli pocit, že mi něco dluží, ale byla to jenom maličkost, a navíc se jim obzvlášť zamlouvala představa, jak vás tím naštvou. Když mne už museli ztratit, neviděli důvod, proč byste vy měli dostat přesně to, co chcete."

"Tohle se mi přestává líbit," poznamenal Hegazi.

"Věřte mi, triumvire," řekl Sylveste, "za chvíli se vám to nebude líbit už vůbec. Teď vám musím položit další otázku, abychom se dobrali odpovědi na tu první."

"Ptejte se," řekl Sadžaki.

"Do jaké míry znáte pojem horký prach?"

"Mluvíte s Ultranauty," prohlásil Hegazi hrdě.

"Nezapomněl jsem. Potřeboval jsem se ujistit, že vám nezůstanou žádné iluze. Zrnka horkého prachu mohou být zapečetěna do zařízení menších než špendlíková hlavička. Pochopitelně to víte." Poškrábal se na bradě a promluvil jako zkušený právník: "Stejně jako víte o Remilliodově návštěvě. O posledním světlohonci, který obchodoval s Obrodou, než jste přiletěli vy."

"Ano, slyšeli jsme o něm."

"Remilliod prodal kolonistům horký prach. Ne mnoho, jen tolik, aby mohli provést několik zásadních úprav krajiny. Z celého vzorku padlo asi deset fragmentů do rukou mých věznitelů. Mám pokračovat, nebo jste si zbytek domysleli?"

"V podstatě v tom mám jasno," řekl Sadžaki, "ale přesto pokračujte."

"Jednu špendlíkovou hlavičku mi nainstalovali do zrkového ústrojí. Nevydává žádnou energii. I kdybyste mé oči rozebrali, nedokázali byste určit, která součástka je bomba. Ale to byste určitě udělat nechtěli, protože jakýkoli zásah do mého zraku způsobí takovou detonaci, že celé kilometry vaší lodě rázem změní na velice drahou a naprosto neprodejnou skulpturu ze starého železa. Můžete mě zabít nebo jen zranit natolik, že se mé tělesné funkce odchýlí od současného stavu - a zařízení spustí. Je to jasné?"

"Jako supernova."

"Výborně. Ublížíte-li Pascale, stane se totéž. Mohu explozi spustit sérií neurálních příkazů. Anebo jednoduše tím, že se zabiju - výsledek bude stejný." Sepjal ruce a zařil jako soška smějícího se Číňana. "Takže si můžeme konečně pohovořit o mých podmínkách?"

Sadžaki mlčel tak dlouho, až to všem připadalo jako věčnost, nepochybně zvažoval veškeré důsledky Sylvestovy hrozby. Nakonec, aniž by se poradil s Hegazim, odpověděl: "Dejme tomu, že bychom byli ochotni k jistému... ústupku."

"Skvělé. Nepochybně si rád poslechnete, co pro mne můžete udělat."

"Hořím zvědavostí."

"Na základě nedávných nepříjemností jsem získal docela dobrou představu, co tahle loď dokáže," prohlásil Sylveste.

"A mám podezření, že ta malá ukázka síly byla spíš na dolní hranici vašich možností. Nemám pravdu?"

"Připouštím, že vlastně... jistý potenciál, ale o něm si musíte promluvit s Iljou. Kam vlastně míříte?"

Sylveste se usmál. "Zatím nikam, ale nepochybuji, že mě tam dopravíte."

19

Soustava Delt Pavonis, 2566

Přesunuli se na velitelský můstek.

Sylveste zde během předchozího pobytu strávil řadu hodin, ale přesto na něj můstek opět udělal dojem. Kruhové řady sedadel, které se zvedaly ke kopuli stropu, vyvolávaly dojem, že se zde projednávají závažné soudní případy a že porota co nevidět zaujme místa. Rozsudek byl přímo cítit ve vzduchu, a nebyl to ledajaký ortel. Sylveste se necítil vinen, proto si roli obviněného nepřidělil. Cítil však závažnost okamžiku, jako by byl významný soudní hodnostář, který se musí před zraky veřejnosti naprosto bezchybně zhostit svého úkolu. Zklame-li, nebude v sázce pouze jeho důstojnost. Dlouhý řetěz událostí, jenž ho dovedl až k této chvíli a na toto místo, ten spleťový řetězec, který se táhl nepředstavitelně daleko do minulosti, by byl nenávratně přetržen.

Pohlédl na holografickou projekci planety uprostřed sálu, ale jeho oči stěží dokázaly rozeznat, co představuje, přestože existovalo dostatek náznaků, že to je současná podoba Obrody.

"Pořád jsme na oběžné dráze?" zeptal se.

"Nyní, když jste již s námi?" Sadžaki zavrtěl hlavou. "To by bylo zbytečné. Na Obrodě nemáme žádné další zájmy."

"Obával jste se, že by vám kolonisté mohli připravit ještě nějaké nepříjemné překvapení?"

"Nepotěšilo by mne, kdyby nás obtěžovali."

Na okamžik zavládlo ticho, pak Sylveste řekl: "Obroda vás nikdy nezajímala, že? Přiletěl jste takovou dálku jen kvůli mně. Tolik jste se soustředil pouze na jediný cíl, až to hraničí s monománií."

"Trvalo nám to nanejvýš pár měsíců." Sadžaki se usmál. "Samozřejmě z naší perspektivy. Nelichotíte si, nehonil jsem se za vámi celá léta."

"Ale z mé perspektivy jste právě to dělal."

"Vaše perspektiva není důležitá."

"A vaše ano? Tak jsem to měl pochopit?"

"Je... delší. To už musí něco znamenat. Abych nyní zodpověděl vaši první otázku, orbitu jsme opustili. Jakmile jste vstoupil na palubu, začali jsme zrychlovat."

"Neřekl jsem vám, kam chci letět."

"Ne, ale chtěli jsme dostat mezi nás a kolonii několik astronomických jednotek a pak přejít na konstantní rychlost, než všechno rozvážíme." Sadžaki luskl prsty, a robotizované křeslo sjelo k němu dolů. Usedl a vyčkával, až se další křesla spustí pro Sylvesta, Pascale, Hegaziho a Kuriovou. "Pochopitelně jsme předpokládali, že mezitím budete pomáhat kapitánovi."

"Řekl jsem snad, že to udělám?"

"Ne," ozval se Hegazi. "Doufáme, že nám objasníte vaše požadavky."

"Nemůžete mi zazlívát, že se snažím z nepříznivé situace vytěžit co nejvíc."

"Nic jiného bych od vás ani nečekal, Dane," pravil Sadžaki. "Ale těžko vám vyhovíme, když nevíme, co chcete. Mohl byste se konečně vyjádřit jasně?"

Sylveste se vznášel vedle křesla, v němž se uvelebila Pascale. Hleděla na něj stejně vyčkávavě jako posádka, která ho zajala. Jenže má žena ví mnohem víc, pomyslel si, ví téměř všechno důležité, nebo spíš to, co je důležité pro mě, přestože sám ještě zdaleka netuším celou pravdu.

"Lze z mého místa vyvolat mapu planetární soustavy Deltu Pavonis?" zeptal se. "Předpokládám, že v zásadě lze, ale umožníte mi to a poskytnete mi instrukce?"

"Naše mapy se během pobytu Nostalgie ve vaší soustavě aktualizovaly," pravil Hegazi. "Můžete si je snadno vyvolat z lodní paměti."

"Ukažte mi jak. Nejsem už pouhý pasažér, tak byste si na to měli zvyknout."

Minutu trvalo, než našli správné mapy, a další půl minuty, než se do projekční sféry promítl místo Obrody sektor, který Sylveste potřeboval. Obraz připomínal planetárium, vkusné barevné elipsy znázorňovaly dráhy jedenácti planet soustavy, několika větších planetek a hrstky komet přibližně na stávajících souřadnicích. Protože měřítko bylo velké, mírně eliptické dráhy vnitřních planet byly natěsnány kolem centrálního tělesa. Za nimi obíhaly Deltu Pavonis nepravidelné asteroidy a obří, na pólech zploštělé planety Jupiterova typu. Následoval oblak komet, dvojice menších Jupiterových bratrů a nepatrný plutonický svět, ne větší než kometární jádro, doprovázený dvěma měsíci. Kuiperův oblak, oblast bohatá na malá kamenitá tělesa, která se mohla stát kometami, vypadal v infračerveném spektru zdeformované, protažené koncem mířil do mezihvězdného prostoru. Tím směrem nebylo víc než dvacet astronomických jednotek vůbec nic. Pokud tam nějaká hmota existovala, gravitační vliv slunce byl v té vzdálenosti již slabý, oběžné dráhy delší než staletí snadno podléhaly náhodným setkáním s jinými tělesy. Ochranné magnetické pole hvězdy nesahalo tak daleko, asteroidy bičoval nepřetržitý víchr galaktické magnetosféry, složený z magnetických polí jednotlivých hvězd podobně, jako se obrovitý cyklon skládá z mnoha drobných vírů.

Vesmírný prostor však nebyl zcela prázdný. Deset světelných hodin od Deltu Pavonis se nacházela temná hvězda.

Vypadala jako jeden objekt, kvůli malému zvětšení se nedalo rozeznat, že jde o dvě tělesa. Mířil na ně hrot Kuiperova oblaku, neboť to byla gravitace této temné hvězdy, co změnilo jeho oblý tvar, protažený výčnělek prozrazoval přítomnost mohutné hmoty. Objekt sám nebyl viditelný pouhým okem, pokud by se nedostalo do vzdálenosti milionu kilometrů, jenže tak blízko už by měl majitel oka zcela jiné starosti.

"Víte o tom," řekl Sylveste. "A přesto vám to doposud nestálo za pozornost."

Hegazi pokrčil rameny. "Neutronová hvězda."

"Gratuluji. Nevzpomenete si ještě na něco?"

"Má doprovod," řekl Sadžaki, "což přirozeně není nic zvláštního."

"Máte pravdu. Neutronové hvězdy mívají planety. Pokud se původně jednalo o dvojhvězdu, jde většinou o nově z kondenzované zbytky vypařeného dvojčete. Anebo planeta unikla zničení při explozi supernovy a stala se souputníkem pulzaru." Sylveste zavrtěl hlavou. "Nejedná se tedy o nic neobvyklého. Proto by vás mělo udivit, proč mě zrovna tahle planetka tolik zajímá."

"To je rozumná otázka," konstatoval Hegazi. "Proč vás tolik zajímá?"

"Protože je zvláštní." Sylveste zvětšoval obraz, až byla planetka jasně viditelná, obíhala neutronovou hvězdu po absurdně krátké dráze. "Měla neobyčejný význam pro Amaranty. Najdete ji na všech artefaktech jejich pozdního období před Událostí - před sluneční erupcí, která je smetla."

Věděl, že upoutal pozornost členů posádky. Ne že by se báli zničení světlohonce. Zaujal je intelektuálně. Nikdy nepochyboval, že bude jednodušší přesvědčit Ultry než kolonisty, neboť Ultronauti dokázali problém posuzovat z kosmické perspektivy.

"Co je na té planetě tak důležité?" zeptal se Sadžaki.

"Opravdu nevím. Ale vy mi to pomůžete zjistit."

"Čekáte, že tam něco najdete?" ozval se Hegazi.

"Na povrchu nebo uvnitř. Nedoáváme se to, dokud se nedostaneme blíž."

"Může to být past," řekla Pascale. "Nesmíme tuto možnost vyloučit, zejména pokud má Dan pravdu s tím zvláštním načasováním."

"Jaké načasování máte na mysli?" zajímal se Sadžaki.

Sylveste spojil prsty do stříšky. "Není to jen můj dojem, ale logický závěr - amarantská civilizace dospěla ve vývoji tak daleko, že začala nebo mohla začít létat do vesmíru."

"Podle informací, jež jsem získal přímo na Obrodě," zasáhl Sadžaki, "obsahují vykopávky jen málo důkazů, které by vaši teorii podporovaly."

"Tak to prostě chodí. Špičková technika není zdaleka tak trvanlivá jako primitivní předměty. Keramika přežila tisíciletí, zatímco mikroobvody se dávno rozpadnou. Navíc se domnívám, že umístit celé město hluboko pod zem vyžaduje úroveň srovnatelnou s naší. Pokud toho byli schopni, musíme rovněž předpokládat, že dokázali létat za hranici své sluneční soustavy, možná i mnohem dál do kosmu."

"Snad si nemyslíte, že se Amaranti dostali k jiným hvězdám?"

"Nevylučuji to."

Sadžaki se usmál. "Kde tedy jsou? Dokážu pochopit, že technická civilizace na konkrétní planetě může být smetena víceméně beze stopy, nikoli však v případě, že se rozšířila do jiných planetárních soustav. Něco by po sobě určitě zanechala."

"Třeba zanechala."

"Na asteroidu u neutronové hvězdy? A co asi?"

"Kdybych to věděl, nepotřeboval bych se tam dostat. Žádám pouze, abyste mi to pomohli zjistit. Jinými slovy to znamená, že mě tam musíte dopravit." Sylveste si opřel bradu o sepjaté prsty. "Dopravíte mě tak blízko, jak jen to bude možné, a současně mi zajistíte naprostou bezpečnost, i kdybyste kvůli tomu museli použít nejstrašlivější bojový potenciál tohoto plavidla."

Hegazi se tvářil zcela fascinovaně, zpola úzkostně. "Předpokládáte, že narazíme na něco - pokud tam ovšem vůbec poletíme - proti čemu budeme potřebovat zbraně?"

"Nebude na škodu přijmout bezpečnostní opatření."

Sadžaki se otočil k Hegazimu, jako by byli sami. Něco mezi nimi problesklo, pravděpodobně na úrovni strojového myšlení. Následující slova mohla být pouze opakováním jejich neslyšné diskuse:

"Mohli mu na Obrodě nainstalovat do očí horký prach, jak tvrdí, přihlédneme-li k jejich technickým možnostem a času, který jsme jim poskytli?"

"Domnívám se, Jůdži-sane..." Hegazi zaváhal. "Domnívám se, že bychom s tím raději měli počítat."

Voljovová se probírala na postoperačním oddělení. Nikdo jí nemusel říkat, že bezvědomí trvalo mnohem déle než několik hodin. Pocit, že prožila celá staletí v hlubokém snění, jí stačil, aby pochopila, že její zranění bylo těžké a léčba složitá. Člověku se mohlo občas zdát, že prožil celý dlouhý život, zatímco si jen krátce zdříml, jenže tentokrát ne, neboť v ní sny stále doznívaly, spleťtí a plné událostí jako ty nejnádhernější předtechnické báje. Měla pocit, jako kdyby absolvovala neskutečně dlouhou pouť po nesčetných prашných cestách.

Pamatovala si však málo. Odletěla z Nostalgie, pak byla někde jinde, ale nevěděla kde, a potom se stalo něco strašného. Vzpomněla si na děsivé zvuky, ale co znamenaly? Kde vlastně byla?

Matně se jí vybavila Obroda, napřed měla dojem, že je součástí záhadného snu, který se jí zdál. Pak se jí paměť vrátila, ne snad jako přívalová vlna či lavina, ale pomalu, pomaloučku, jako kdyby opatrně doladřovala staříčkový radiopřijímač, až uslyšela známou písničku. Vzpomínky však neměly ani tolik slušnosti, aby se jí začaly vybavovat ve správném časovém sledu. Ale jakmile si urovnala nejdůležitější události, vzpomněla si i na to, jak z oběžné dráhy vyhrožovala bezbranné planetě. A potom stála v prachové bouři, cítila v útrokách příšerný žár a vzápětí stejnou příšernou bolest - a bezmocně hleděla na Sudžikovou, která jí to utrpení způsobila.

Dveře se odsunuly a vstoupila Anna Kuriová. "Už jsi vzhůru? Napadlo mě to. Příkázala jsem lodi, aby mě upozornila, až se ti to začne v hlavě rojit natolik, že to půjde nazvat myšlením. Mám radost, že jsi v pořádku, Iljo. Zrovna potřebujeme někoho s pořádnou porcí zdravého rozumu."

"Jak dlouho jsem..." Voljovové uvízla slova v hrdle, navíc i ta tři, která se jí podařilo zašeptat, zněla jí samé šišlavě a koktavě, tak to zkusila znovu: "Jak dlouho jsem tady? Kde teď jsme?"

"Dneska je to deset dní od toho útoku, Iljo. A k tomu ostatnímu se dostanu, je to dlouhá a zamotaná historie. Jak se cítíš?"

"Už mi bylo i hůř." Podivila se, že něco takového vypustila z úst, protože si nevzpomínala, že by se někdy cítila tak špatně. Ale takové fráze se asi za podobných okolností říkají. "Od jakého útoku?"

"Moc si toho nepamatuješ, co?"

"Pamatuju si, že jsem se tě na něco ptala, Anno Kuriová."

"Tak to už jsi skoro v obraze, když víš, jak se Jmenuju." Jakmile Kuriová přistoupila blíž, automaticky se ze stěny vysunula hranatá židle. "Pamatuješ Sudžikovou? Na Obrodě se tě pokusila zabít. Vzpomínáš si na to?"

"Spíš ne."

"Letěly jsme dolů pro Sylvesta."

Voljovová chvíli mlčela. To jméno jí zazvonilo v hlavě jasným kovovým zvukem, jako když skalpel bříkne o plechový tác. "Sylveste, jistě. Vzpomínám si, že jsme ho už měli v hrsti... Vyšlo to? Dostal Sadžaki, co chtěl?"

"Ano i ne," prohlásila Kuriová po krátké úvaze.

"A Sudžiková?"

"Chtěla tě zabít kvůli Nagornému."

"Některým lidem se člověk nezavděčí, že?"

"Už dlouho čekala na příležitost. Myslela si, že se k ní přidám."

"No a?"

"Zabila jsem ji."

"Takže jsi mi zachránila život." Voljovová zkusila zvednout hlavu z polštáře, ale měla pocit, jako by ji měla přivázanou nebo zatíženou závažím. "Vážně bys s tím měla přestat, Kuriová, než se z toho stane zvyk... Ztratili jsme dalšího člena posádky. Připrav se, že se tě Sadžaki začne vyptávat." Víc se prozatím neodvážila prozradit. Muselo to vypadat jako upozornění, jaké může udělit libovolný nadřízený nováčkovi. Kdyby ji někdo zaslechl, nesměl si domyslet, že ví o Kuriové něco víc.

Musela ji však upozornit. Došlo ke dvěma úmrtím, v tréninkové hale a na Obrodě. Kuriová sice nikdy situaci nevyprovokovala, ale vždycky byla v centru dění, což stačilo, aby to Voljovovou znepokojilo. Sadžaki si toho určitě také všiml. Výslech bude pravděpodobně nejmírnější metoda, kterou triumvir použije. Taky by se mohl rozhodnout pro mučení... a třeba i pro nebezpečné hloubkové skenování paměti. Pokud by při tom Kuriové neusmažil mozek, zjistil by, že je cizím agentem a že měla ukrást zbraňové komplety. Jeho následující otázka by téměř určitě zněla: "Kolik toho ví Voljovová?" A kdyby se rozhodl proskenovat i ji...

K tomu nesmí dojít, pomyslela si.

Jakmile na tom bude líp, vezme Kuriovou do pavoučího modulu, aby si mohly svobodně promluvit. Pro tuto chvíli však nemělo smysl zabývat se něčím, co nemohla ovlivnit.

"Co se stalo pak?"

"Když to Sudžiková koupila? Věř nebo nevěř, Iljo, ale všechno pokračovalo podle plánu. Dopravili jsme Sylvesta, jeho ženu a tebe na loď. Naštěstí jsme já ani Sadžaki nebyli zranění."

Sylveste se tedy nalodil. "Sadžaki konečně má, co chtěl."

"Ne tak docela," řekla Kuriová opatrně. "Jenom si to myslel. Ale pravda je trochu jiná."

Během následující hodiny vypověděla Voljovová všechno, co se na Nostalgii přihodilo od chvíle, kdy Sylveste vstoupil na palubu. Nejednalo se o nic tajného a Sadžaki musel předpokládat, že si to Kuriová nenechá pro sebe. Během vyprávění však Voljovová měla stále na paměti, že všechny události jsou přefiltrovány pohledem Kuriové, což znamenalo, že její podání nemuselo být přesné, dokonce ani hodnověrné. Jemné nuance lodní politiky mohly Kuriové uniknout, vlastně by unikly každému, kdo nežil na světlohonci celá léta. Ale zdálo se, že Kuriová nic zásadního nevynechala či nepřehlédla, ať vědomě či nevědomky. A to, co se Voljovová dozvěděla, nebylo dobré. Vůbec to nebylo dobré.

"Myslíš, že si ten horký prach vymyslel?" zeptala se Kuriová.

"Možné by to bylo." Voljovová se pokusila pokrčit rameny. "Remilliod kolonii skutečně horký prach prodal - díra v Cuvieru je toho důkazem. Ale manipulace s ním není žádná hračka. Pokud se do toho pustili až po úderu na Fénix, což mi připadá pravděpodobné, neměli na instalaci do očí moc času. Na druhé straně... Předpokládat, že lže, představuje moc velké riziko. Žádný dálkový skener horký prach neobjeví, aby ho při skenování neodpálil... Sadžaki se ocitl v bezvýchodné situaci. Nemůže si dovolit nebrat Sylvesta vážně, musí ho vzít za slovo. Díky tomu je nebezpečí poněkud menší."

"Považuješ Sylvestův požadavek za menší riziko?"

Voljovová nesouhlasně mlskla. Co živa byla, nikdy se neocitla tak blízko záhadě, která se vymykala jejímu dosavadnímu poznání. Určitě se tam může mnoho naučit, získat nové informace. Sylveste se vůbec nemusel se svými hrozbami namáhat.

"Naprosto zbytečně se nás tam snažil tak složitě nalákat. Neutronová hvězda mě totiž zajímá, co jsme vstoupili do soustavy Delty Pavonis. Našla jsem v její blízkosti zdroj neutrin. Zdá se, že ten zdroj obíhá kolem asteroidu, který krouží kolem neutronové hvězdy."

"Co by mohlo vysílat neutrina?"

"Všechno možné - ale neutrina takové energie? Napadá mě pouze strojní zařízení. Vyspělé zařízení."

"Které tam zanechali Amaranti?"

"Není to pravděpodobné?" Voljovová se namáhavě usmála. Myslela si něco jiného, ale nechtěla své domněnky vyjadřovat nahlas. "Zjistíme to, až se tam dostaneme."

Neutrina jsou elementární částice ze skupiny leptonů, jejich spin je roven polovině. Podle druhu jaderné reakce, při níž vznikají, se dělí na neutrina různé formy či "vůně" - elektronová neutrina, mionová neutrina a tauonová neutrina. Mají nulovou nebo jen velmi malou hmotnost, pohybují se tedy rychlostí světla či jen o zlomek pomaleji a během letu vzájemně interagují, periodicky se mění z elektronového neutrina na mionové a tauonové, zkrátka oscilují mezi různými formami. Když detektory Nostalgie poprvé proud neutrin zachytily, ty tři vůně splývaly a nedaly se odlišit. Ale jak se vzdálenost k neutronové hvězdě zkracovala - a jak se zkracoval čas, který měla neutrina na oscilace k dispozici - ve směsi vůní začal převládat jeden typ. Energie záření se dala snáze rozlišit a časově závislou anizotropii neutrin bylo jednodušší pozorovat a interpretovat. Když se vzdálenost mezi lodí a neutronovou hvězdou snížila pod pětinu astronomické jednotky, asi na dvacet milionů kilometrů, Voljovová už měla mnohem jasnější představu o tom, co vyzařuje plynulý tok částic, v nichž dominoval nejtěžší typ vůně, tauonová neutrina. A to, co se dozvěděla, ji nesmírně znepokojilo.

Rozhodla se však, že počká, dokud nebudou blíž, než své závěry oznámí posádce. Sylveste je koneckonců pořád držel v šachu a nebylo pravděpodobné, že by ho její obavy dokázaly odradit od jeho úmyslu.

Kuriová už si na umírání zvykla.

Na simulacích Voljovové bylo nadmíru otravné, že obvykle směřovaly k situaci, kdy by ve skutečnosti byl každý člověk zabit nebo přinejmenším natolik vážně zraněn, že by nedokázal vnímat nic dalšího, natož nějak zasáhnout. Jako teď. Z Kerbera vypálila nespecifikovaná zbraň libovolné destruktivní síly a bez zbytečných cavyků rozsekala Nostalgie na kousky. Takový útok nemohl nikdo přežít, ale Kuriová tvrději se setrvala při vědomí a v rudé svatozáří ionizujícího záření pozorovala, jak se trosky světlohonce líně rozlétají na všechny strany. Takhle si Voljovová představovala, jak jí dát pořádně do těla.

"Tos ještě nikdy neslyšela o morální podpoře?" zeptala se Kuriová.

"Slyšela," řekla Voljovová, "ale nijak zvlášť s takovým rozmazlováním nesouhlasím. Byla bys radši šťastná a mrtvá, nebo vyděšená a živá?"

"Ale přesto umírám. Opravdu jsi přesvědčená, že se dostaneme do potíží, až tam doletíme?"

"Jenom čekám to nejhorší," řekla Voljovová deprimovaně.

Příštího dne se už Voljovová cítila natolik silná, aby si promluvila se Sylvestem a jeho ženou. Když přišli na ošetřovnu, seděla na posteli, otevřený kompad na klině, a procházela bojové scénáře, které později použije při tréninku Kuriové. Rychle přepnula program na něco méně hrůzostrašného, ačkoli pochybovala, že by Sylveste mohl ze záhadných simulačních kódů vydolovat nějaký smysl. Dokonce i jí občas připomínaly její čmáranice cizí jazyk, který zná pouze povrchně.

"Uzdravila jste se." Sylveste usedl na židli s Pascale po boku. "To je dobře."

"Máte o mě starost, nebo jen potřebujete mé znalosti?"

"To druhé, samozřejmě. Vztah mezi námi není zrovna láskyplný, Iljo, tak proč předstírat něco jiného?"

"Ani by mě to nenapadlo." Odložila kompad stranou. "Povídala jsem si o vás s Kuriovou. Došly jsme k závěru, že by bylo lepší rozhodnout ve váš prospěch. Prozatím předpokládáme, že vám věřím." Dotkla se prstem koutku svého oka.

"Pochopitelně si vyhrazuji právo svůj názor kdykoli v budoucnosti změnit."

"Zvolila jste přístup, který je nejlepší pro všechny zúčastněné," řekl Sylveste. "Ujist' uji vás jako vědec vědce, že je to naprostá pravda. Teď nemám na mysli pouze mé oči."

"Také tu planetu?"

"Jistě, Kerberos. Předpokládám, že vás informovali."

"Čekáte, že tam najdete něco, co by se mohlo vztahovat k vyhnutí Amarantů. Ano, to už vím."

"A víte něco o Amarantech?"

"Jen málo." Zvedla znovu kompad a rychle našla dokumenty, které si stáhla z Cuvieru. "Nepodařilo se mi získat vaše ucelené dílo, ale mám váš životopis. Obsahuje všechny podstatné závěry."

"Ovšem z pozice skeptika." Sylveste se podíval na Pascale - tentokrát viditelně pohnul hlavou. Odhadnout směr jeho pohledu pouze podle očí bylo ztuhle nemožné.

"Jádro vašich úvah je přesto naprosto jasné. Vyrozuměla jsem, že se vám binární soustava Hádes-Kerberos jeví jako velice zajímavá."

Sylveste přikývl, zjevně na něj udělalo dojem, že si zapamatovala správné názvy dvojice hvězda-planeta. "Z nějakého důvodu Amaranty přitahovala. Chci ten důvod znát."

"Nedělá vám starosti, že by mohl souviset s Událostí?"

"Ano, dělá mi to starosti." Jeho odpověď nebyla přesně taková, jakou čekala. "Ale dělalo by mi mnohem větší starosti, kdybychom tuto souvislost, byť teoretickou, ignorovali. Koneckonců může představovat velkou hrozbu i pro nás. Čím víc se dozvíme, tím větší máme šanci vyhnout se stejnému osudu."

Voljovová zamyšleně zabubnovala prsty na kompad. "Amaranti mohli uvažovat podobně."

"Takže bude lepší zvolit přístup z pozice síly." Sylveste znovu pohlédl na svou ženu. "Bylo štěstí, že jste přiletěli, což myslím upřímně. Cuvier nebyl schopen takovou expedici financovat, ani kdybych kolonisty přesvědčil, jak je důležitá. A stejně by mi ani zdaleka nemohli poskytnout potenciál, který by se rovnal vašim zbraním."

"Ta malá demonstrace naší palebné síly byla skutečně trochu neuvážena, že?"

"Možná, jenže bez ní by mě nikdy nepropustili."

Povzdechla si. "Naneštěstí si myslím přesně totéž."

Na konci dalšího týdne, když Nostalgie nekonečna dorazila do vzdálenosti dvanácti milionů kilometrů od neutronové hvězdy a zaujala oběžnou dráhu kolem dvojice Hádes-Kerberos, Voljovová svolala celé osazenstvo na lodní můstek. Rozhodla se, že nastal čas prozradit, že se potvrdily její nejhlubší obavy. Bylo to dost těžké pro ni, ale jak to přijme Sylveste? To, co se chystala oznámit, nejenže dokazovalo, že se blíží k něčemu nebezpečnému, ale především to pro něj bude mít hluboký osobní význam. Neuměla zrovna nejlépe odhadovat charakter, a Sylveste byl navíc příliš složitý člověk, ale přesto byla přesvědčena, že její novinky pro něj budou bolestné.

"Před nějakou dobou," začala, když se všichni konečně sešli, "jsem nedaleko Kerbera objevila zdroj neutrin."

"Před jak dlouhou dobou?" zeptal se Sadžaki.

"Než jsme dorazili k Obrodě." Sledovala, jak jeho tvář potemněla, a rychle dodala: "Nebylo to natolik důležité, abych tě tím zatěžovala, triumvire. Vždyť jsme tehdy ani nevěděli, že se sem vydáme. A povaha toho zdroje byla velmi nejasná."

"A nyní?" zeptal se Sylveste.

"Nyní mám jasnější představu... Když jsme se k Hádu přiblížili, začalo být zjevné, že zdroj vytváří konkrétní a naprosto jedinečnou emisi tauonových neutrin, jež odpovídá signatuře lidské techniky."

"Znamená to tedy, že ten zdroj vyrobili lidé?" zeptala se Pascale.

"Takový je můj předpoklad."

"Pohon Spojených," řekl Hegazi.

Voljovová přikývla. "Ano. Pouze pohon Spojených produkuje tauonová neutrina. A takový zdroj máme poblíž Kerbera."

"Nějaká loď?" zeptala se Pascale.

"Taky mě to napadlo," řekla Voljovová stísněně, "a ukázalo se, že tam opravdu je." Zašeptala do náramku příkaz, projekční sféra uprostřed sálu se probudila k životu a začala odvíjet řadu rutin, které Voljovová připravila před schůzkou.

"Musela jsem však vyčkat, dokud nebudeme natolik blízko, abych mohla zdroj vizuálně identifikovat."

Ve sféře se zobrazil Kerberos. Planeta velikosti měsíce lákala ještě méně než Obroda - monotónně šedá, hustě posetá krátery a temná, neboť od Delt Pavonis ji dělilo deset světelných hodin a blízký Hádes nevydával viditelné světlo. Ačkoli se zrodil v šíleném žaru exploze supernovy, zbylá nepatrná neutronová hvězda dávno vychladla a zářila pouze v infračerveném spektru; pouhým okem byla viditelná, jenom když její mohutné gravitační pole jako čočka zakřivovalo světelné paprsky vzdálených hvězd do oblouku. Ale i kdyby byl Kerberos zalit světlem, nebylo na něm nic, co by mohlo přilákat Amaranty. Přestože nejdokonalejší detektory zmapovaly povrch s rozlišením na kilometry, v tomto stadiu se nedalo mnoho zjistit. Daleko víc se však zabývala objektem, který kroužil kolem Kerbera.

Nyní ho přiblížila. Zpočátku to byla jen protáhlá, bělavě šedá skvrna na pozadí hvězd, na okraji sféry byl vidět Kerberos. Tak objekt spatřila před několika dny, víc jí dálkové kamery neukázaly. Ale již tehdy nemohla ignorovat své podezření. Jakmile získala další detaily, ještě zesílilo.

Skvrna, která zprvu vypadala jako skleněný střep, teď dostala jednoznačně tvar kužele. Voljovová obalila objekt souřadnicovou sítí, aby určila jeho rozměry. Byl dlouhý několik kilometrů, docela dobře tři až čtyři.

"V tomto zvětšení se emise neutrin rozdělila na dva samostatné zdroje." Ukázala na šedo zelené skvrny po stranách širšího konce střepiny. Jak se postupně objevovaly další detaily, bylo zřejmé, že skvrny jsou ke kuželovitému trupu připojeny ladnými, dozadu ohnutými nosníky.

"Světlohonce," mnil Hegazi.

Měl pravdu. Dokonce i přes poměrně hrubé rozlišení o tom nebylo pochyb. Hleděli na další loď, velmi podobnou Nostalгии nekonečna. Dvěma samostatnými zdroji neutrin byl pár motorů Spojených po stranách zadní sekce trupu.

"Motory jsou v klidovém stavu," řekla Voljovová, "a přestože loď nepohánějí, vydávají stálý tok neutrin."

"Můžeš loď identifikovat?" zeptal se Sadžaki.

"To není nutné," prohlásil Sylveste. Hluboký klid v jeho hlase všechny překvapil. "Vím, jaká je to loď."

Zobrazené detaily světlohonce se zachvěly a obraz se zvětšil, až plavidlo vyplnilo téměř celou sféru. Loď byla poškozená, vykuchaná, proděravěná velkými kulatými otvory, rozervané akry trupu odhalovaly vnitřní vrstvy, které nikdy neměly být vystaveny vzduchoprázdnu.

"No?" zeptal se Sadžaki.

"Je to vrak Loreanu," řekl Sylveste.

20

Cestou k soustavě Hádes-Kerberos, 2566

Calvin se probudil k existenci na ošetřovně světlohonce, opět naprosto nemístně usazený ve svém obrovském křesle.

"Kde jsme?" zeptal se a protíral si koutek oka, jako by se právě probral z hlubokého a příjemného spánku. "Pořád u toho vašeho Zapadákovy, který hrdě nazýváte planetou?"

"Obrodu jsme již opustili." Pascale seděla na židli vedle Sylvesta, který ležel na operačním stole, oblečený a při vědomí.

"Nacházíme se na hranici gravitačních vlivů Delt Pavonis a nedaleko gravitačního pole soustavy Hádes-Kerberos. Našli Lorean."

"Promiň, moje milá, asi jsem se přeslechl."

"Ne, slyšel jste naprosto dobře. Voljovová nám loď ukázala. Je to určitě Lorean."

Calvin se zamračil. Předpokládal, ostatně jako všichni na Obrodě, že Lorean je dávno mimo soustavu Delt Pavonis. Během prvního kolonizačního období vzbouřenci pod vedením Alice Kellerové-Sylvestové loď ukradli, aby se vrátili na Žlutozem. "Jak by to mohl být Lorean?"

"Nevíme," řekl Sylveste. "Víme jen to, co ses právě dozvěděl. Tápeme ve tmě." Jindy by utrousil jízlivou poznámku, ale tentokrát mu něco zadrželo jazyk za zuby.

"Je Lorean v pořádku?"

"Na trupu jsou známky rozsáhlého poškození."

"Přežil někdo?"

"Pochybují. Z lodě je hotový vrak... At' se stalo cokoli, došlo k tomu náhle, jinak by se pokusili uniknout."

Calvin několik okamžiků mlčel, než odpověděl: "Alice tedy zemřela. To je mi líto."

"Nevíme, kdo na ně zaútočil, ani jak útok proběhl," řekl Sylveste. "Ale brzy se dozvíme víc."

"Voljovová vypustila robota," vysvětlila Pascale. "Touto dobou by tam už měl být. Vstoupí do Loreanu a vyhledá elektronické záznamy, pokud přetrvaly."

"A potom?"

"Budeme vědět, co je zabilo."

"Ale to nebude stačit, že? At' už se z Loreanu dozvíš cokoli, určitě to nebude dost, aby ses vrátil domů, synu. Na to tě znám moc dobře."

"Jenom si namlouváš, že mě znáš," odsekl Sylveste.

Pascale vstala a zakašlala. "Nemůžete toho nechat? Jestli spolu nedokážete pracovat, nebude Sadžakimu užitečný ani jeden z vás."

"Nezáleží na tom, co si o mně Sadžaki myslí," řekl Sylveste. "Stejně musí udělat to, co řeknu."

"Svatá pravda," souhlasil Calvin.

Pascale požádala kabinu, aby vysunula stůl s ovladači a obrazovkami ve stylu běžném na Obrodě. Posadila se za vyřezávanou slonovinou stolní desku. Potom vyvolala schéma propojení a začala navazovat potřebné spoje mezi Calvinovým paměťovým modulem a lékařskými systémy v kabině. Vypadala, jako by prsty ve vzduchu přebírala zvlášť složitou kolíbkou z provázku. Když byla spojení vytvořena, Calvin je potvrdil a upřesnil, zda zvýšit nebo snížit šířku pásma v určitých okruzích, anebo zda je zapotřebí změnit uspořádání. Celý úkon trval pouze několik minut. Jakmile Pascale skončila, Cal dokázal manipulovat se servomechanickým zařízením ošetřovny. Spustil ze stropu rozvětvená lesklá ramena s mnoha klouby jako žahavou medúzu.

"Nemáš představu, jaký je to pocit, synu, moci opět po dlouhých rocích něco vykonat v materiálním světě - poprvé od chvíle, co jsem ti opravil oči." Zatímco mluvil, na kovových ramenech tančily třpytivé skalpely, lasery, svorky, molekulární manipulátory a nejrůznější čidla. Rychlost kroužení neustále stoupala, až nástroje zlověstně svištěly vzduchem.

"Velmi působivé." Sylveste ucítil na tváři lehký vánek. "Hlavně buď opatrný."

"Za pár hodin bych ti mohl dát oči dohromady," řekl Calvin. "A podstatně vylepšené. Mohly by vypadat jako lidské - zatraceně, s touhle technikou bych ti mohl docela klidně transplantovat lidské oči."

"Nechej si zajít chuť," zabručel Sylveste. "Prostě jenom naprav Falkenderovy pokusy. Mé oči zůstanou, jak jsou, dokud musím Sadžakiho držet v šachu."

"Málem bych zapomněl." Calvin, který se dosud ani nepohnul, pozvedl obočí. "Víš určitě, že je tento zákrok moudrý?"

"Musíš si zkrátka dávat pozor, do čeho šťouráš."

Alice Kellerová-Sylvestová byla Danovou manželkou před Pascale. Vzali se na Žlutozemi během těch dlouhých let společného a detailního plánování výpravy na Obrodu. Byli spolu při založení Cuvieru a v dokonalém souladu spolupracovali na vykopávkách. Alice byla talentovaná žena, možná až přespřiliš, a měla natolik nezávislé myšlení, že nedokázala nadlouho setrvat v Sylvestově stínu. Když vstoupili do třetího desetiletí pobytu na Obrodě, začala se mu vzdalovat nejen osobně, ale i profesionálně. Nebyla jediná, kdo byl přesvědčen, že už se toho o Amarantech dozvěděli dost a že je nejvyšší čas, aby se expedice vrátila na Žlutozem do soustavy Epsilon Eridani. Během třiceti roků neobjevili nic převratného. Šance, že za dalších třicet let či třicet staletí narazí na něco ohromujícího, byla minimální. Alice a její sympatizanti nesouhlasili s tím, že si Amaranti zaslouží podrobné studium. Předpokládali, že Událost byla pouze nešťastná náhoda bez většího kosmologického významu. Jejich postoj se zdál mnoha lidem rozumný. Amaranti nebyli jediný vymřelý druh, který lidstvo znalo. V neustále se zvětšující bublině prozkoumaného vesmíru budou s největší pravděpodobností objeveny další kultury, další planety plné archeologických pokladů, které čekají, až je někdo vykope. Alicina frakce tvrdila, že je nejvyšší čas Obrodu opustit, aby si nejlepší mozky Žlutozemě mohly vybrat nový cíl výzkumu.

Názor Sylvestovy frakce byl pochopitelně opačný. V té době už spolu Alice a Sylveste nežili, avšak i přes hluboké nepřátelství si vzájemně uchovávali chladný respekt ke schopnostem toho druhého. Láska zmizela, ale objektivní obdiv zůstal.

Pak přišla vzpoura. Alicina frakce udělala to, čím vyhrožovala - opustila Obrodu. Když nedokázali přesvědčit zbytek kolonie, aby se vrátil s nimi, ukradli Lorean zaparkovaný na oběžné dráze a odletěli sami. Při vzpouře nebyla prolita jediná kapka krve, krádeží lodě však Alicina frakce způsobila kolonii mnohem zákeřnější škodu. Na Loreanu byly kosmické čluny a raketoplány, takže kolonisté zůstali uvězněni na Obrodě. Až do příletu Remillioda o desítky let později neměli žádné prostředky pro zdokonalení a opravy komunikačních satelitů. Replikátory, implantáty a servulové se po Alicině odletu stali zoufale nedostatkovým zbožím.

Ale teď se ukázalo, že Sylvestova frakce byla přece jen ta "šťastnější".

V projekční sféře velitelského můstku se objevila Alice a spustila: "Palubní deník, dvacátý pátý den letu od Obrody. Navzdory zdravému rozumu jsme se rozhodli přiblížit k neutronové hvězdě. Je v příznivém postavení, nebudeme se muset příliš vzdálit od plánovaného směru k Epsilon Eridani, prodleva bude zanedbatelná ve srovnání s roky cesty, které máme v každém případě před sebou."

Nevypadala přesně tak, jak si ji Sylveste pamatoval. Už to však bylo hodně dávno. Necítil k ní nenávisť, pouze lhostejnost. Měla na sobě tmavozelený oděv, jaký v Cuvieru od vzbouření nikdo nenosil, a účes tak staromódní, že vypadal téměř teatrálně.

"Dan byl přesvědčen, že je tam něco důležitého, ale chyběly důkazy."

Překvapilo ho to. Namluvila záznam dávno před tím, než vykopali obelisk s rytinou planetární soustavy. Copak měl již tenkrát tak silnou utkvělou představu? Bylo to docela možné, ale tohle zjištění pro něj nebylo příjemné. Alice měla pravdu. Nebyly důkazy.

"Viděli jsme něco podivného," pokračovala Alice. "Pozorovali jsme, jak ke Kerberu, planetě obíhající neutronovou hvězdou, směřuje kometa. Takové srážky musí být velmi vzácné, neboť je to daleko od mračna komet. Pochopitelně to přitáhlo naši pozornost. Ale když jsme přiletěli dostatečně blízko, abychom mohli povrch Kerbera prozkoumat, nebylo na něm ani stopy po novém kráteru."

Sylvestovi přeběhl po zádech mráz. "A dál?" Zjistil, že se zeptal nahlas, jako by Alice stála na můstku před ním a nebyla pouhou projekcí vytaženou z paměti lodního vraku.

"Něco takového nemůžeme ignorovat," pravila Alice. "Dokonce i kdybychom tím podpořili Danovu teorii, že na soustavě Hádés-Kerberos je cosi podivného. Proto jsme změnili kurz, abychom se dostali blíž." Odmlčela se. "Jestli najdeme něco významného, co nedokážeme vysvětlit... myslím, že bude naší morální povinností informovat Cuvier. Jinak bychom už jako vědci nemohli nikdy držet hlavy zpřima. V každém případě se zítra dozvíme víc. To už asteroid bude v dosahu našich sond."

"Kolik toho tam je?" zeptal se Sylveste. "Jak dlouho ještě trvají záznamy v deníku?"

"Asi den," odpověděla Voljovová.

Seděly v pavoučím modulu, ukryté před slídivýma očima a ušima Sadžakiho i ostatních, jak by Voljovová ráda věřila. Stále ještě nevyslechli vše, co Alice namluvila, neboť přehrávání záznamu bylo náročné nejen časově, ale i emocionálně. Přesto už se objevovaly hlavní obrysy pravdy, a zdaleka nebyla povzbudivá. Lorean byl napaden v blízkosti Kerbera, náhle a rozhodným způsobem. Zanedlouho se Voljovová a ostatní členové posádky Nostalgie nekonečna dozví mnohem víc o nebezpečí, k němuž se blíží.

"Uvědom si," řekla Voljovová, "že jestli nastanou potíže, budeš muset na střelecké stanoviště."

"To by nebylo nejlepší řešení." Kuriová chtěla ospravedlnit své prohlášení, proto dodala: "Obě víme, že docela nedávno došlo v souvislosti se střeleckým prostředím k jisté nepřijemné události."

"Ano. Vlastně jsem se k tomu chtěla dostat. Během rekonvalescence jsem došla k závěru, že víš víc, než kolik přiznáváš." Voljovová se pohodlně uvelebila v rudém plyšovém polstrování a pohrávala si s mosaznými ovladači před sebou. "Myslím, že jsi opravdu agent. Ale to je asi tak všechno, co na tvé historce sedí. Zbytek byla lež, která měla uspokojit mou zvědavost a současně mi zabránit, abych o té záležitosti hovořila s triumviry... což ti samozřejmě vyšlo. Jenže je tu ještě spousta dalších věcí, které jsi tak docela nevysvětlila. Vezměme například zbraňový komplet. Když selhal, proč se namířil na Obrodu?"

"Byl to nejbližší cíl."

"Lituji, ale to je příliš obecné. Šlo o něco na Obrodě, že? A skutečnost, že ses pronikla na tuto loď, teprve když ses dozvěděla o našem novém cíli... Jistě, je to vzdálené místo, které by bylo vhodné pro krádež kompletů, ale tohle nebylo ve hře. Třeba jsi nápaditá, Kuriová, ale nikdy bys nad zbraněmi nedokázala převzít velení, ať ode mě nebo od zbytku triumvirátu." Složila si ruce pod bradu. "Takže - zcela očividná otázka. Jestli tvá historka není pravdivá, tak co vlastně děláš na palubě naší lodi?" Hleděla na Kuriovou a čekala odpověď. "Uděláš líp, když to řekneš mně a teď, protože tě ujišťuju, že ta další osoba, která se tě zeptá, bude Sadžaki. Nemohlo uniknout tvé pozornosti, že má jisté podezření, Kuriová, zvláště po smrti Kdžarvalové a Sudžikové."

"S tím jsem neměla nic..." Pak její hlas pozbyl přesvědčivosti. "Sudžiková se ti chtěla pomstít. Neměla jsem s tím nic společného."

"Jenže jsem ti zakázala přístup ke zbraním na skafandru. Pouze já sama mohla odvolat ten rozkaz, ale na to jsem byla příliš zaměstnaná, protože mě právě vraždila Sudžiková. Jak jsi získala přístupová práva, abys ji mohla zabít?"

"To udělal někdo jiný." Kuriová se odmlčela, než pokračovala: "Něco jiného, měla bych spíš říct. Totéž něco, co se dostalo v tréninkové hale do osobnosti skafandru Kdžarvalové a donutilo ji to, aby se obrátila proti mně."

"To nebyla akce Kdžarvalové?"

"Ne... Vlastně ne. Nepadly jsme si do oka, to je fakt, ale jsem přesvědčená, že neměla v úmyslu mě zabít."

Bylo to těžké přijmout, přestože to konečně znělo jako pravda. "Takže co se tam vlastně stalo?"

"To něco v mém skafandru potřebovalo zařídit, abych se dostala do skupiny, která vyzvedne Sylvesta. Jedinou možností bylo odstranit Kdžarvalovou."

Tohle vypadalo logicky. Nad tím, proč Kdžarvalová zemřela, zatím moc nepřemýšlela. Ani na to neměla čas. V podstatě se dalo očekávat, že se Kdžarvalová nebo Sudžiková proti Kuriové obrátí. Stejně tak se dalo čekat, že jedna nebo druhá se určitě zanedlouho postaví proti Voljovové. Obojí se stalo, ale nyní to viděla jako součást něčeho jiného, většího... Jako vlny, jejichž vznik neviděla, ale které na ni přesto dorážejí. A způsobilo je něco, co se jako žralok pohybuje pod povrchem událostí.

"Proč bylo tak důležité, abys byla při převzetí Sylvesta?"

"Já..." Kuriová se už chystala něco říct, ale upustila od toho. "Nejsem si jistá, že teď je nejlepší čas, když jsme tak blízko tomu, co zničilo Lorean."

"Nejsme tady, abychom obdivovaly vyhlídku, pokud ti to ještě nedošlo. Určitě jsi nezapomněla, co jsem ti říkala o Sadžakim. Buď to bude teď a budu to já, jediný spojenec, kterého tady máš, nebo později Sadžaki s nějakým hardwarem, na který bys nerada třeba jen pomyslela." Vůbec to nebyla nadsázka. Sadžakiho skenovací zařízení nebylo zrovna jemné umělecké dílo.

"Tak tedy začnu od začátku."

Zdálo se, že vyhrůžka zabrala. To bylo dobře, protože jinak by Voljovová musela zvážit, jestli by neměla oprášit některou ze svých přesvědčovacích metod.

"Opravdu jsem sloužila jako voják, ale způsob, jak jsem se dostala na Žlutozem, je... složitější. Pořád nevím, do jaké míry to byla náhoda a do jaké míry to zařídila ona. Vím jen to, že si mě vybrala hodně dlouho před přiletem Nostalgie."

"Kdo je ta ona?"

"To skutečně nevím. Má v Kaldeře a možná i na celé planetě značný vliv. Říká si Mademoiselle. Dávala si velký pozor, aby přede mnou nikdy nepadlo její pravé jméno."

"Popiš ji. Třeba ji znám, třeba jsme s ní už měli v minulosti co dělat."

"O tom pochybuju. Není..." Kuriová zaváhala. "Nepatří k vám. Možná kdysi, ale teď už ne. Mám dojem, že je v Kaldeře hodně dlouho, ale k moci se dostala teprve po tavomoru."

"Dostala se k moci - a já že bych o ní neslyšela?"

"V tom právě její moc spočívá. Není vidět. Nikdo o Mademoiselle nevěděl, když se mělo něco zařadit. Nevydávala rozkazy přímo, jenom tahala za nitky. Myslím, že ani není nějak zvlášť bohatá, ale díky intrikám ovládá víc zdrojů než kdokoli jiný na Žlutozemí, jenže ne zas tolik, aby získala loď. Proto potřebovala vás."

Voljovová přikývla. "Zmínila ses, že mohla být jednou z nás. Jak jsi to myslela?"

Kuriová zaváhala. "Nebylo to nic očividného, ale jeden chlap, který pro ni pracoval - říkal si Manukjan - určitě kdysi Ultronaut byl. Několikrát utrousil, že ji našel ve vesmíru."

"Našel? Jako zachránil?"

"Tak mi to připadalo. Taky měla v jedné hale zubaté kovové sochy, alespoň zpočátku jsem si myslela, že jsou to sochy. Později mi začaly připadat spíš jako kusy rozbité vesmírné lodě. Jako by je chtěla mít pořád na očích, aby jí něco připomínaly."

Voljovové se cosi pohnulo v paměti, ale pro tuto chvíli to přenechala svému podvědomí. "Viděla jsi?"

"Ne, jenom projekci, ale ta nemusela být přesná. Žila v palankýnu jako všichni hermetici."

Voljovová něco málo o hermetických věděla. "Vůbec k nim nemusela patřit. Palankýn mohla používat proto, aby skryla svou identitu. Kdybychom věděli víc o jejím původu... Neřekl ti Manukjan ještě něco?"

"Ne. Rád by, to bylo jasné, ale přesto neprozradil nic užitečného."

Voljovová se naklonila blíž. "Z čeho usuzuješ, že by ti to rád prozradil?"

"Byl už takový. Ten chlap ani na chvíli nezavřel pusu. Pořád sypal z rukávu divoké historky o tom, co všechno prováděl, a o slavných lidech, které znal. Ale o Mademoiselle nemluvil."

To bylo zakázané téma, možná proto, že pro ni pracoval. Bylo však poznat, že ho přímo svrbí jazyk."

Voljovová zabubnovala prsty do přístrojové desky. "Možná našel způsob."

"Nechápu."

"To bych ani nečekala. Určitě se ti o tom nezmínil, ale myslím, že našel způsob, jak ti sdělit pravdu." To hnutí v paměti, které před chvílí potlačila, skutečně něco vytáhlo na světlo. Vzpomněla si, jak Kuriovou naverbovala a jak ji prohlížela, když ji dostala na palubu. "Pochopitelně si tím teď nejsem úplně jistá..."

Kuriová se na ni zahleděla. "Tys ve mně něco našla, že? Něco od Manukjana."

"Ano. Tehdy to vypadalo naprosto nevinně. Naštěstí mám zvláštní charakterovou vadu, jako téměř všichni, kteří se zabývají vědou... Nikdy, nikdy nic nevyhodím."

Byla to pravda. Kdyby se měla zbavit předmětu, který našla, vyžadovalo by to větší úsilí, než ho jednoduše nechat ležet v laboratoři. Tenkrát se to zdálo bezvýznamné, byl to prostě jen úlomek kovu. Avšak nyní mohla provést podrobnou analýzu střeptiny, kterou z Kuriové vytáhla.

"Jestli mám pravdu, Kuriová, a skutečně to byla Manukjanova práce, mohly bychom se o Mademoiselle něco dozvědět. Možná dokonce zjistit její totožnost. Ale přesto mi musíš přesně říct, co po tobě chtěla. Víš už, že se to týká Sylvesta."

Kuriová přikývla. "To tedy týká. A mám strach, že se ti to vůbec nebude líbit."

"Dokončili jsme podrobný průzkum povrchu Kerbera z naší současné oběžné dráhy," řekla Alice promítaná do sféry, "ale pořád jsme nenašli ani stopu po dopadu komety. Je tady spousta kráterů, to ano, ale žádný nový. Prostě to nedává smysl." Rozvíjela jedinou možnou teorii, kterou měli, že kometa byla zničena dříve, než dopadla. Znamenalo by to však použití nějaké formy obranné techniky, ale přinejmenším by se tím vysvětlila záhada neporušeného povrchu. "Nezpozorovali jsme však žádnou obranu, ba ani pozůstatky jakýchkoli technických struktur. Rozhodli jsme se vypustit flotilu sond. Jestli jsme něco přehlédli, najdou to - stroje skryté v jeskyních nebo v kaňonech mimo náš zorný úhel - a také by mohly vyvolat nějakou odpověď, jsou-li tam dole automatické systémy."

Ano, pomyslel si Sylveste hořce. Skutečně vyvolaly odpověď, avšak zcela jinou, než Alice předpokládala.

Voljovová spustila další úsek záznamu. Drobné automaty, křehké a hbité jako vážky, už byly vypuštěny. Padaly k povrchu Kerbera - nebyla tam žádná atmosféra, která by je zbrzdila - a zadržely sestup teprve v posledním okamžiku krátkými pulzy jaderných motorů. Na obrazovkách Loreanu vypadaly jako jasné jiskřičky nad jednolitou šedí asteroidu. Ale díky tomu, že ty jiskřičky byly tak nepatrné, si všichni uvědomili, že dokonce i tento mrtvý asteroid, jakkoli malý, je nesčetněkrát větší než cokoli, co kdy dokázal postavit člověk.

"Palubní deník," řekla Alice po pauze. "Právě jsme obdrželi hlášení sond. Zaznamenaly neobvyklé seizmické vlny."

Pohlédla stranou na obrazovku, která nebyla v projekci zachycena. "Už jsme to měli uvidět, ale povrch se doposud nepohnul, přestože orbita Kerbera není kruhová, proto by se daly očekávat slapové vlivy na planetární kůru. Vypadá to, jako by sondy něco spustily, ale to je naprosto směšné."

"O nic směšnější než planeta, která dokáže smazat stopy po dopadu komety," poznamenala Pascale. Pak pohlédla na Sylvesta. "Samozřejmě jsem to nemyslela jako kritiku Alice."

"Možná ne," řekl, "ale byla by oprávněná." Pak se otočil k Voljovové: "Podařilo se vám získat něco víc než jen palubní deník? Například telemetrická data ze sond..."

"Ještě jsem je nevyčistila," začala Voljovová opatrně. "Varuju vás, nejsou zpracovaná." "Propojte mě."

Voljovová zašeptala řadu pokynů do náramku, který nesundávala z ruky. Mústek zmizel, Sylvestovy smysly zaplavilo množství vjemů, když se ponořil do paměti jedné Aliciny sondy. Proud informací byl opravdu surový, ale víceméně věděl, co může čekat. Přejít byl spíš nepříjemný než trýznivý, jak se mohlo snadno stát.

Vznášel se nad Kerberem. Výšku bylo těžko odhadnout, krátery, údolí a řeky ztuhlé lávy by vypadaly dost podobně z jakékoli vzdálenosti. Sonda však uváděla, že je pouze půl kilometru vysoko. Hledal na asteroidu známky seizmické aktivity, o níž se zmínila Alice. Kerberos se zdál neuvěřitelně starý, jeho kůra nenesla stopy novějších změn, jako by se

tam nic nepřihodilo nejméně miliardu let. Nikde by se nic nepohnulo, nebýt paprskovitých stínů, jež na pláň vrhala plazma proudící z trysek, když stroj pomalu přelétal nad povrchem.

Co sondy vlastně spatřily? Určitě nic ve viditelném pásmu. Sylveste opatrně, jako by si natahoval cizí rukavici, vstoupil do paměťového modulu a pátral po příkazech, které by mu zpřístupnily data. Vyhledal termální detektory, ale na pláni se neobjevily žádné teplotní rozdíly. V celém elektromagnetickém spektru nebylo nic neobvyklého. Tok neutronů a exotických částic zůstal neměnný. Teprve když přepnul na gravitační zobrazení, okamžitě pochopil, že s Kerberem není něco v pořádku. Sledovaný prostor zaplnily barevné kontury nehomogenního gravitačního pole. Kontury se měnily.

Cosí tak velikého, že se to nedalo změřit pomocí hmotových detektorů, se pohybovalo pod povrchem, stahovalo se to ze všech stran do bodu, nad nímž se vznášel. Chvilíčku doufal, že jde o mohutné podzemní proudy lávy, ale opravdu jenom chvilíčku, sotva vteřinu.

Nešlo o přírodní proces.

Pláň proťaly rýhy, kolem ohniska vznikla hvězdovitá mandala. Nejasně, na samé hranici vnímání si uvědomil, že se podobné vzory otevírají také pod ostatními sondami. Rýhy se rozšířily do trhlin a ty se otevřely do monstrózních černých puklin. Sylveste jimi nahlédl na kilometry daleko do světloujících hlubin. Svíjely se tam závitů jakýchsi mechanismů a hladce klouzala šedomodrá chapadla širší než kaňony na Obrodě. Nebyl to náhodný pohyb, ale účelný, organizovaný, cílevědomý a strojově pravidelný. Pocítil obzvláštní hnus, jako by kousl do jablka a v dužnině objevil klubko hemžících se červů. Pochopil, že Kerberos není planeta.

Bylo to technické zařízení.

Vtom se ty nestvůrné závitů vymrštily z hvězdovitých díry v pláni a jako ve snu se řítily k němu, jako by ho chtěly strhnout z oblohy. V jediném příšerném okamžiku vše bíle zjasnělo - doslova mu zběhly všechny smysly - a napojení na paměť skončilo nečekaným zavřeštěním, až Sylveste téměř vykřikl existenčním šokem, když se jeho vědomí zprudka vrátilo do těla.

Jakmile se vzpamatoval, měl pořád ještě dost času zaregistrovat, jak se Aliciny rty bezhlesně pohybují a na tváři se jí zračí něco, co mohla být bázeň a stejným dílem i hrůza z toho, co okamžik před smrtí zjistila - že se celou dobu mýlila. Pak se její obraz rozplynul v elektromagnetickém šumění.

"Teď aspoň víme, že je šílený," řekla Kuriová o hodně později. "Pokud ho tohle nepřesvědčilo, že je šílenství přiblížit se ke Kerberu třeba jen o kilometr, nepřesvědčí ho už nic."

"Zřejmě to mělo přesně opačný účinek," zašeptala Voljovová navzdory relativnímu bezpečí pavoučího modulu.

"Doposud měl pouhé podezření, ale teď se ujistil, že je tam něco, co stojí za průzkum."

"Stroje vesmířanů?"

"Jistě. A možná bychom mohly dokonce odhadnout i jejich účel. Kerberos zcela jasně není skutečný asteroid. V nejlepším případě je to planetka plná strojů a obalená umělou slupkou. Tím se vysvětluje, proč Lorean nenašel kráter vyrytý dopadem komety - slupka se pravděpodobně sama opravila, než přiletěli blíž."

"Nějaká kamufláž?"

"Vypadá to tak."

"Tak proč zbytečně přitahovat pozornost útokem na sondy?"

Voljovová si už evidentně tuhle záležitost promyslela. "Ta iluze může být pravděpodobně odhalena ze vzdálenosti menší než zhruba kilometr. Usuzuji, že sondy byly zničeny krátce před tím, než by stejně zjistily pravdu, takže planeta tím nic neztratila, ale naopak získala nějaké suroviny."

"Ale proč? Proč obklopovat planetu falešnou slupkou?" "Nemám nejmenší představu. Mám však silné podezření, že ani Sylveste ne, proto bude o to naléhavěji žádat, abychom se k ní přiblížili." Ještě víc ztišila hlas. "Vlastně mě už požádal, abych vymyslela strategii."

"Jakou strategii?"

"Jak ho dostat dovnitř Kerbera." Odmlčela se. "Vím o zbraňových kompletech. Domnívá se, že postačí k oslabení strojů pod vymezenou zónou kůry. Pochopitelně bude zapotřebí mnohem víc..." Její tón se změnil. "Myslíš, že ta tvá Mademoiselle tušila, že vyrukuje s tímhle plánem?"

"Dala mi zcela jasně na srozuměnou, že se Sylveste nesmí dostat na palubu Nostalgie."

"Tohle ti řekla, než ses k nám připojila?"

"Ne, až potom." Pověděla Voljovové o implantátu, který má v hlavě, a jak jí Mademoiselle zkopírovala svého zástupce do lebky, aby jí pomáhal při plnění úkolů. "Byla mi na obtíž."

Ale dosáhla toho, že jsem byla imunní proti tvému upevňování loajality, za což bych jí měla být nejspíš vděčná."

"Proces upevňování loajality účinkoval, jak bylo zamýšleno," řekla Voljovová.

"Ne, jen jsem to předstírala. Mademoiselle mi radila, co mám říct a kdy, a nejspíš to nedělala špatně, protože jinak bychom si tady teď nepovídaly."

"Nemohla však vyloučit možnost, že proces částečně působil, ne?"

Kuriová znovu pokrčila rameny. "Záleží na tom? Copak je teď nějaká loajalita důležitá? V podstatě jsi mi naznačila, že čekáš, až Sadžaki udělá chybný krok. Jediné, co drží tuhle posádku pohromadě, je Sylvestova vyhrůžka, že nás všechny zabije, pokud neuděláme, co chce. Sadžaki je megaloman, možná si měl prověřit procesy, které aplikoval na tebe."

"Bránilas mě proti Sudžikové, když mě chtěla zabít."

"Jo, to jsem udělala. Ale kdyby mi řekla, že jde po Sadžakim, nebo dokonce po tom hlupákovi Hegazim, nevím, co bych jí odpověděla."

Voljovová to chvíli zvažovala. "Dobrá," řekla nakonec. "Připouštím, že záležitost s loajalitou je diskutabilní. Co pro tebe implantát ještě udělal?"

"Když jsi mě připojila na střelecké prostředí, Mademoiselle využila rozhraní a napíchla se nebo spíš zkopírovala se tam. Předpokládám, že chtěla získat tolik moci nad lodí, kolik bylo možné, a střelecké prostředí bylo jediné místo, kudy se mohla dostat dovnitř."

"Skrze hardwarovou architekturu se nemohla dostat nikam jinam."

"Taky že nedostala. Pokud vím, nikdy neovládla žádnou sekci, jenom zbraně."

"Chceš říct - ten zdívočelý zbraňový komplet?"

"Jo, ten ovládla, Iljo. Nemohla jsem ti to tehdy říct, ale věděla jsem, co se děje. Chtěla zabít Sylvesta z dálky, ještě než jsme vůbec dorazili k Obrodě."

"Mám za to," řekla Voljovová s hlubokou odevzdaností, "že to má jakýsi zvrácený smysl. Ale použít takovou zbraň k zabítí jediného člověka... Měla bys mi vysvětlit, proč tak strašně potřebovala, aby zemřel."

"Nebude se ti to líbit. Zvláště teď, když se můžeme přetrhout, abychom mu vyhověli."

"Prostě mi to řekni, Kuriová."

"Řeknu, řeknu. Ale je tu ještě jedna věc. Jeden faktor, který všechno komplikuje. Asi už o něm víš. Říká si Krádce slunce."

Voljovová se zatvářila, jako by se jí otevřelo zhojené zranění, jako by se jí čerstvě zacelená jizva roztrhla jako řídká látka.

"Ale ne," zašeptala po chvíli. "Zase to jméno."

21

Cestou k soustavě Hades-Kerberos, 2566

Sylveste vřdycky věděl, že ten okamžik nastane. Doposud se mu však dařilo vyloučit ho z myšlenek. Sice si byl vědom, že ho to čeká, ale nezabýval se tím, co to skutečně obnáší, jako by matematik ignoroval chybný výsledek, dokud by důkladně nezkontroloval všechny rovnice, zda v nich nejsou nejen očividné rozpory, ale ani nejmenší chybička.

Sadžaki trval na tom, že na kapitánovu palubu půjdou sami, Payscale i dalším členům posádky zakázal, aby je doprovázeli. Sylveste se s ním nepřel, přestože by měl manželku raději s sebou. Poprvé byl se Sadžakem sám, a jak výtah projížděl lodí, uvažoval, o čem by spolu mohli mluvit, hledal nějaké jiné téma než tu zrůdnost, k níž se blížili.

"Ilja tvrdí, že její stroje budou na palubě Loreanu potřebovat ještě tři čtyři dny," začal Sadžaki. "Opravdu chcete, aby v tom pokračovala?"

"Bez nejmenších pochyb," řekl Sylveste.

"Tak nemám na vybranou, než vašemu přání vyhovět. Zvážil jsem okolnosti a rozhodl se, že budu vaší hrozbě věřit."

"Domníváte se, že jsem to už nepochopil? Zná vás příliš dobře, Sadžaki. Kdybyste mi nevěřil, přinutil byste mě, abych se kapitánovi věnoval, ještě na oběžné dráze kolem Obrody... A pak byste se mě tiše zbavil."

"Kdepak, kdepak." V triumfem hlase zaznělo pobavení. "Podceňujete mou zvědavost. Myslím, že bych si vás vychutnal, jako si vás vychutnávám teď, abych zjistil, kolik je na té vaší teorii pravdy."

Sylveste mu za mák nevěřil, ale ani neviděl důvod, proč to dál rozebírat. "A jak pravdivá vám připadá nyní, když jste viděl Alicin palubní deník?"

"Ten lze snadno padělat. Poškození lodě mohlo být způsobeno samotnou posádkou. Nepřesvědčíte mě úplně, dokud z Kerbera něco nevyskočí a nezaútočí to na nás."

"Mám podezření, že vaše přání bude splněno," poznamenal Sylveste. "Za čtyři nebo pět dní. Pokud není Kerberos jenom mrtvá planetka."

Víc si toho už neřekli, dokud nedorazili k cíli.

Ačkoli kapitána Brannigana již několikrát viděl, pořád ho šokovalo, co se z něho stalo. Připadalo mu, jako by tu scénu dosud nespasil, což se téměř rovnalo pravdě, protože tady byl prvně s opravenými očima. Ale nebylo to jenom tím, že mu Calvin obnovil zrak díky vynikajícímu vybavení ošetřovny Nostalgie nekonečna. Kapitán se od poslední návštěvy znatelně změnil. Jako by se rychlost jeho rozpínání zvýšila, jako by choroba začala spěchat - podobně jako Nostalgie, která se řítí ke Kerberu - k nějakému stavu, který nedokázal ani odhadnout. Sylveste si pomyslel, že je za pět minut dvanáct. Pokud není pozdě. Pokud vůbec ještě může nějaký zásah kapitána zachránit.

Byl v pokušení domnívat se, že tohle zrychlení je významné, možná dokonce symbolické. Brannigan byl koneckonců nemocný desítky let, pokud se ovšem jeho stav dal nazvat nemocí, a přesto si jeho choroba vybrala právě tuto dobu pro vstup do nové fáze. Ale to byl nesprávný pohled. Sylveste musel vzít v úvahu fakt, že se z kapitánova relativistického pohledu jedná o pouhou hrstku roků. Stávající urychlení bylo pravděpodobnější, než se zdálo, nebylo na něm nic zlověstného.

"Jak to bude vypadat?" zeptal se Sadžaki. "Zvolíme stejný postup jako minule?"

"Zeptejte se Calvina, ten to bude řídit."

Sadžaki pomalu přikývl, jako by mu to teprve teď došlo. "Měl byste k tomu říct své, Dane. Bude přece pracovat vašim prostřednictvím."

"Právě proto si nemusíte dělat starosti s mými pocity. Nebudu dokonce ani přítomen."

"Co se mi to snažíte namluvit? Vy u toho budete, Dane. A pokud si dobře pamatují, budete rovněž při plném vědomí. Možná nebudete velet, ale účastnit se budete určitě. A nebude se vám to líbit - tohle si také pamatují."

"Jaký je z vás najednou odborník."

"Kdyby nebyla pravda, že propojení tolik nenávidíte, proč byste před námi utíkal?"

"Neutíkal jsem. Neměl jsem ani možnost někam utéct."

"Nemluvím o době, kdy jste byl uvězněn. Mluvím o tom, proč jste v první řadě přiletěl na Obrodu. Co to bylo, když ne útěk před námi?"

"Třeba jsem měl jiné důvody."

Sylvestovi se přestalo zamlouvat, jakým směrem se výslech ubírá, ale sotva ho to napadlo, triumvir toto téma opustil, jako by ho omrzelo. Řekl si, že Sadžaki stojí pevněma nohama v přítomnosti, ale myslí pouze na budoucnost. Minulost jako by mu připadala nudná. Nezabýval se motivy lidského chování, ani ho nezajímalo, co by bylo, kdyby bylo kdyby. Jako by ani nebyl schopen tyto záležitosti opravdově chápat.

Sylveste slyšel, že Sadžaki také navštívil Přetvářeče. Nepočítal-li svoji návštěvu před výpravou k Zahaleným, existoval pouze jediný důvod, proč k nim zavítat. Tím důvodem byla touha podrobit se neurotransformaci, otevřít mysl novým stavům vědomí, nedosažitelným prostředky lidské vědy. Říkalo se, ale možná to byly jen fámy, že se žádná transformace neobejde beze ztráty, že neexistuje jediné přetvoření lidské mysli, které by nemělo za následek ztrátu nějaké schopnosti.

Ostatně, v lidském mozku je pouze konečné množství nervových buněk a odpovídající konečné množství neuronových spojení. Přetvářeči tuto síť dokázali měnit, avšak původní propojení vzalo zaslé.

Možná sám něco ztratil, avšak pokud k tomu došlo, nebyl si vědom, že by mu něco chybělo. V Sadžakiho případě to mohlo být zjevnější. Jako by se mu nedostávalo instinktivního porozumění lidské povaze, téměř jako by byl autista. V jeho projevu byla jakási vyprahlost, ale člověk to zjistil teprve tehdy, když mu věnoval náležitou pozornost.

V Calvinových laboratořích na Žlutozemí Sylveste kdysi hovořil s jedním z historicky prvních, a proto patřičně sřížených počítačových systémů. Vznikl v éře prvopočátečního rozkvětu výzkumů umělé inteligence, snad několik století před Vrcholným prozřením. Měl napodobovat přirozené lidské myšlení a během základních testů se mu to dokonce dařilo, odpovídal na dotazy se zdánlivým sebeuvědoměním. Iluze však nepřežila několik dalších otázek, člověk dříve či později zjistil, že stroj směřuje konverzací co nejdál od sebe, že se vyhýbá nepříjemným otázkám s lhotejností sfingy.

U Sadžakiho to nebylo tak patrné, ale měl z něj pocit stejné vyhýbavosti. Nebyl v tom ani zvlášť obratný, nesnažil se lhotejnost k okolí zamaskovat, jako to naopak dělají sociopatické osobnosti, nesnažil se pod vnějšími projevy skrýt vnitřní nevyváženost. Ale proč by měl vůbec popírat svou přirozenost? Neměl co ztratit, svým způsobem nebyl o nic větší podivín než celá posádka Nostalgie nekonečna.

Sadžaki stroze požádal loď, aby promítla Calvinovu beta-simulaci na kapitánovu palubu, jako by se Sylvesta nikdy nevyptával, co ho přivedlo na Obrodu.

Postava v křesle se objevila téměř okamžitě. Jako obvykle předvedl Cal svým divákům krátkou pantomimu, jak se probouzí, protahoval se a rozhlížel, avšak bez záblesku skutečného zájmu.

"Začínáme?" zeptal se. "Mohu do tebe vstoupit, synu? Nástroje, které jsem použil při opravě tvých očí, jako by mi otevřely dveře do skutečného světa. Poprvé za celá léta jsem si uvědomil, co mi vlastně chybí."

"Ještě nezačneme," řekl Sylveste. "Tohle je pouhé - jak to nazvat? - zkušební kopnutí."

"Tak proč mě obtěžuješ?"

"Protože jsem v poněkud nepříjemné situaci, neboť potřebuji tvou radu."

Zatímco mluvil, ze tmy chodby vyjeli na pásových podvozcích dva servulové. Z lesklých trupů jim trčelo množství specializovaných manipulátorů a čidel. Ačkoli roboti byli antisepticky čisti a nablýskaní, vypadali přinejmenším tisíc let staří, jako by je právě pustili z muzea.

"Není na nich nic, čeho by se mohl dotknout mor," řekl Sylveste. "Žádné součástky tak malé, aby nebyly viditelné pouhým okem, žádné replikátory, žádné samoopravovací nebo přetvarovací systémy. Všechna kybernetika je jinde, kilometry daleko v lodi, propojení je provedeno optickým spojením. Nedotkneme se kapitána ničím, co se může zkopírovat, dokud nepoužijeme retrovirus Voljovové."

"Velmi uvážlivé."

"Pochopitelně," řekl Sadžaki, "při jemné práci budete muset vést skalpel sám."

Sylveste se dotkl svého spánku. "Mé oči nejsou tak imunní. Musíš postupovat velmi opatrně, Cale. Jestli je zasáhne mor..."

"Budu víc než opatrný, věř mi, hochu." Calvin, trůnící v křesle mohutném jako menhir, zvrátil hlavu a zachechtal se smíchem opilce, jehož pobavilo vlastní čtveráctví. "Kdyby ti vybuchly oči, ani já bych neměl příležitost dát si věci do pořádku."

"Jsem rád, že si uvědomuješ riziko."

Servulové příkordcali až ke kapitánovi, který snad kdysi připomínal roztrfštěného anděla. Už to zdaleka nevypadalo, že se porost vyplazil z mrazáku jako ledovec, ale jako by sopčící vulkán na vteřinu zamrzl ve stroboskopickém záblesku. Rozbíhal se do stran až ke stěnám, natahoval se desítky metrů daleko do chodby. V blízkosti těla vytvářel stříbrné válce tlusté jako kmeny vzrostlých stromů, típly se jako obalené drahokamy, nejasné mihotání naznačovalo utajenou, ale neobyčejně pilnou aktivitu. Válce se postupně větvy do nepřehledné změti, jež na okraji zjemněla jako krajka, aby bez zřetelného přechodu vnikla do výživné půdy - do samotné lodě. Světlo na tom vlášení nádherně opalizovalo jako olej na vodě.

Lesklí servulové, rozmístění sotva metr po stranách zničeného mrazáku, bezmála splývali se stříbřitou masou kapitána. Vzduch byl suchý, na palubě pořádně mrzlo. Kdyby se Sylveste dotkl holou rukou libovolné části kapitánovy kryogenické jednotky, zůstala by na ní jeho kůže a zanedlouho by byla začleněna do chimerické hmoty moru. Než začne skutečná operace, budou muset kapitána ohrát, aby vůbec mohli pracovat. Tavomor se pochopitelně okamžitě chopí příležitosti a zrychlí transformaci, ale jiný způsob neexistoval, při současné teplotě byly všechny jemnější nástroje

naprosto neovladatelné.

Roboti vysunuli paže zakončené snímači jaderné magnetické rezonance, aby mohli nahlédnout hluboko pod povrch morové nákazy. Sylveste potřeboval rozlišit strojové a chimerické vrstvy od organické hmoty, jež kdysi bývala člověkem. Prikázal servulům, aby zobrazení předávali přímo jeho očím, a spatřil nafialovělý povlak navršený na kapitánu Branniganovi. Pouze se značným úsilím rozeznal zbytky lidského těla, z něhož se stalo tohle monstrum, jako přízračné obrysy původní malby pod přemalovaným plátnem. MRI diagnostikování pokračovalo, detaily se prokreslovaly ostřeji a tělo prosvítalo stále jasněji. V té chvíli už stěží dokázal potlačit hrůzu z toho, nač hledí, ale přesto zíral dál.

"Kde máme, chci říct, kde chceš začít?" zeptal se Calvina. "Budeš léčit člověka nebo opravovat stroj?"

"Jedno ani druhé," odpověděl Cal suše. "Budeme prostě a jednoduše pracovat na kapitánovi. Dávno překročil obě kategorie."

"Skvěle jste to pochopil." Sadžaki ustoupil od mrazivé scény, aby Sylvestovi umožnil nerušený výhled. "Již to není záležitost uzdravování nebo opravování. Já bych to nazval restaurování."

"Ohřejte ho," požádal Calvin.

"Cože?"

"Slyšel jste. Chci, abyste ho ohřál - jen dočasně, to vás ujistí, než odebereme bioptický materiál. Pokud vím, Voljovová se omezila na výzkum okrajů nákazy. Bylo to od ní přičinlivé. Vzorky, které získala, jsou neocenitelným ukazatelem růstových fází a bez nich by pochopitelně nemohla vytvořit svůj retrovirus. Ale nyní se musíme dostat do jádra našeho problému, kde je dosud živé maso."

Calvin se usmál, zřetelně si vychutnával zhnusení, jež se objevilo na Sadžakiho tváři. Takže mu přece jen zbyla trocha empatie, pomyslel si Sylveste, nebo alespoň její atrofovaný pahýl. Na okamžik pocítil s triumvirem soucit.

"Co vás tam tak zajímá?"

"Pochopitelně jeho buňky." Calvin pohladil vyřezávanou opěrku křesla. "Tavomor údajně taví naše implantáty a mísí je s masem tím, že rozvrací jejich replikační aparát. Já se domnívám, že to jde mnohem dál. Snaží se vytvořit hybridní formu, pokouší se dosáhnout harmonie mezi živým a kybernetickým. A právě to tady teď dělá. Není to nic zlovolnějšího, než snaha zkřížit kapitána s jeho vlastní kybernetikou a s lodí. Je to téměř laskavé, téměř umělecké, téměř cílevědomé."

"Nemluvil byste tak, kdybyste byl na jeho místě," řekl Sadžaki.

"Jistěže ne, proto mu chci pomoci. A proto potřebuji nahlédnout do jeho buněk. Chci vědět, zda se nákaza dotkla jeho DNA, jestli se pokusila zmocnit jeho genetického kódu."

Sadžaki natáhl ruku k ohnisku mrazu. "V tom případě se dejte do práce. Máte svolení ho ohřát. Ale jen na nezbytnou dobu. Potom musí být znovu zmražen, dokud nenastane čas operace. A nechci, aby vzorky opustily tuto palubu."

Sylveste si všiml, že se triumvirovi chvěje ruka.

"Za všechno může válka," řekla Kuriová v pavoučím modulu. "Alespoň v tom mám jasno. Říkali jí Soumračná válka. Bylo to hodně dávno. Před miliony let."

"Jak to můžeš vědět?"

"Mademoiselle mi dala lekci z galaktické historie, jen abych pochopila, co je v sázce. A taky jsem to pochopila. Nemůžeš prostě přijmout, že pomáhá Sylvestovi není dobrý nápad?"

"Takový názor zastávám od začátku."

To si vykládej někomu jinému, pomyslela si Kuriová. Voljovová byla na soustavu Hádes-Kerberos až dětinsky zvědavá, dokonce i teď, když věděla, jak je nebezpečná. Vlastně o to víc. Předtím byla záhadou pouze nezvyklá charakteristika neutrin. Nyní na vlastní oči viděla zařízení vesmířanů na Aliciných záznamech. Kdepak, v některých ohledech planetka Voljovovou fascinovala stejně jako Sylvesta. Rozdíl byl v tom, že Voljovová prozatím dokázala střízlivě uvažovat a stále si zachovala alespoň zbytek zdravého rozumu.

"Nedokázaly bychom přesvědčit Sadžakiho, jak je to riskantní?"

"Nejpíš ne. Příliš mnoho jsme mu zatajily. Už jen za to by nás zabil. Pořád mi dělá starosti, že tě chce skenovat. Zrovna nedávno se o tom zase zmínil. Podařilo se mi ho od toho odradit, ale..." Voljovová si povzddechla. "V každém případě teď situaci ovládá Sylveste. Co Sadžaki chce nebo nechce, je téměř nepodstatné."

"Tak se musíme dostat k Sylvestovi."

"K ničemu to nebude, Kuriová. Racionální argumenty ho nezviklají - a bojím se, že to, co mi řekla, ani žádné argumenty nejsou."

"Ale ty tomu věříš."

Voljovová zvedla ruku. "Něčemu věřím, ale to není totéž. Byla jsem svědkem několika událostí, o kterých tvrdíš, že je chápeš, jako byl incident se zbraňovým kompletem. A taky teď víme, že jsou do toho zapleteny síly vesmířanů, což mi znemožňuje pustit tvou historku o Soumračné válce z hlavy. Ale pořád ještě nemáme nic, co by aspoň připomínalo celkový obraz." Odmlčela se. "Možná, až dokončím analýzu té střepiny..."

"Jaké střepiny?"

"Kterou do tebe vložil Manukjan." Voljovová jí o tom úlomku železa řekla všechno, co sama věděla. "Když jsem tě poprvé prohlížela, domnívala jsem se, že je to jen kousek šrapnelu z doby tvé vojenské služby. Divila jsem se, proč ho vaši doktoři nevytáhli už tenkrát. Mělo mě hned napadnout, že je to divné, ale očividně to nebyl funkční implantát, jenom kus zubatého kovu."

"Ještě jsi nezjistila, co to je?"

"Ne, já..."

Pravda byla taková, jak se Kuriová dozvěděla, že ta střešina skrývala mnohá tajemství, jež se nedala rozeznat okem. Slitina to byla velmi neobvyklá, dokonce i pro Voljovovou, která znala hodně zvláštní slitiny. Objevila v ní podivné trhliny, které nezavinilo jednorázové namáhání. Ty bizarní nanovzory způsobila únava materiálu.

"Už to skoro mám," dodala Voljovová.

"Možná se dozvíme, co potřebujeme. Nejdůležitější problém to však nezmění. Nemůžu udělat to jediné, co by nás dostalo ze všech potíží, že ne? Nemůžu zabít Sylvesta."

"Ne. Ale kdyby se sázky zvýšily, kdyby bylo naprosto jasné, že musí být zlikvidován, potom budeme muset tohle východisko zvážit, i se všemi důsledky, které z něj plynou."

Kuriové chvíli trvalo, než jí došel pravý význam těch slov. "Vražda by byla zároveň naše sebevražda."

Voljovová zarputile přikývla. "Do té doby budu ze všech sil plnit Sylvestova přání, abych nás všechny nestrhla do záhuby."

"Právě tohle pořád nechápeš. Nejde o to, že všichni zemřeme, pokud útok proti Kerberu nedopadne dobře, což si nejspíš myslíš. Neustále ti opakuju, že se stane něco strašného, i když útok vyjde. Právě proto Mademoiselle chtěla, abych ho zabila."

Voljovová pomalu zavrtěla hlavou a pronesla tónem, jako když matka kárá dítě: "Nemůžu začít vzpouru jen na základě mlhavých předtuch."

"Tak musím začít sama."

"Buď opatrná, Kuriová. Buď opravdu hodně opatrná. Sadžaki je mnohem nebezpečnější, než si vůbec dokážeš představit. Čeká na jakoukoli záminku, aby ti rozlouskl hlavu a podíval se, co máš uvnitř. Možná ani na žádnou čekat nebude. Sylveste je... Já nevím. Taky bych si dvakrát rozmyslela, než bych mu zkřížila cestu. Zvláště teď, když zachytil pach kořisti."

"Takže se k němu musíme dostat nepřímo. Přes Pascale. Chápeš? Všechno jí řeknu, pokud usoudím, že ho dokáže přivést k rozumu."

"Nebude ti věřit."

"Mohla by, když mě podpoříš, Iljo. Uděláš to?"

Triumvir Voljovová na Kuriovou dlouho hleděla a málem se už chystala k odpovědi, když vtom náramek zacvrlikal.

Povytáhla si rukáv a pohlédla na displej. Potřebovali ji na můstku.

Velitelský můstek se jako vždy zdál příliš velký pro těch pár lidí rozsazených v obrovské, nadbytečné prostoře sálu. Dojímavé, pomyslela si Voljovová a minutku zvažovala, nemá-li přivolat některé drahé zesnulé, aby aspoň trochu zaplnili kruhové řady a dodali této chvíli špetku slavnostního rázu. Ale nehodilo by se to. Navzdory úsilí, které tomuto projektu věnovala, necítila ani nejmenší vzrušení. Nedávné diskuse s Kuriovou v ní umlčely poslední zbytky pozitivních pocitů, které k akci měla. Kuriová bude mít nejspíš pravdu. Skutečně podstupují neúměrné riziko už jenom tím, že k dvojici Hádes-Kerberos přiletěli, ale s tím nemohla nic dělat. Nešlo jen o hrozbu, že Nostalgie nekonečna bude zničena. Podle Kuriové by pro posádku bylo dokonce lepší, kdyby se Sylvestovi podařilo dostat do Kerbera, protože by to mohla přežít..., ale jejich krátkodeché štěstí by bylo jen začátkem něčeho mnohem, mnohem horšího. Jestliže na tom, co jí Kuriová vyprávěla o Soumračné válce, byla jen půlka pravdy, tak to může být opravdu hodně zlé. Nejen pro Obrodu a soustavu Delty Pavonis, ale pro celé lidstvo.

Chystala se udělat něco, z čeho se mohla vyklubat největší chyba v její kariéře, ale vlastně to nebyla výhradně její chyba, protože neměla na vybranou.

"Doufám, Iljo," ozval se triumvir Hegazi, který na ni shlížel ze svého křesla, "že to bude stát za to."

Také v to doufala. Rozhodně však neměla v úmyslu projevit nejistotu zrovna před Hegazim. "Mějte na paměti," řekla všem, "že jakmile začnu, nebude cesty zpátky. Bude to nebezpečné pro všechny. Můžeme vyvolat okamžitou Kerberovu odezvu."

"Nebo taky ne," řekl Sylveste. "Několikrát jsem vám opakoval, že k sobě nebude bezdůvodně přitahovat pozornost."

"Jenom očekávám, že je vaše teorie správná."

"Myslím, že našemu doktorovi můžeme věřit," řekl Sadžaki, který seděl vedle Sylvesta. "Vystavuje se stejnému nebezpečí jako my."

Voljovová potlačila nutkání se vším skoncovat. Rozsvítila doposud temnou holografickou sféru a zaplnila ji reálným obrazem Loreanu. Nezdálo se, že by se změnil - trup byl stále prodávavělejší příšernými ranami způsobenými bezprostředně poté, co Kerberos zničil sondy. Ale uvnitř vraku pilně pracovaly stroje. Zpočátku jich bylo jen malé hejno, zpložené robotem, kterého tam Voljovová vyslala, aby našel Alicin palubní deník. Ale hejno se rychle rozrostlo, živilo se kovem z lodě, napojilo se přímo na zničené replikační, samoopravovací a přetvarovací systémy, které se po útoku z Kerbera nespustily. Za den či dva po prvním oplodnění začaly další generace strojů pracovat na transformaci vnitřku i vnějšku světlononce. Náhodný pozorovatel by si ničeho nevšiml, jenže každá práce produkuje teplo - a během posledních dní se teplota pláště mírně zvýšila, což prozrazovalo horečnou aktivitu pod povrchem.

Dotkla se náramku, znovu si ověřovala, že všechny údaje jsou v pořádku. Za okamžik to začne, už nemohla proces zdržet.

"Proboha," vyhrkl Hegazi.

Lorean se začal měnit, zbavoval se kůže. Velké kusy poškozeného pláště se odlupovaly, loď pomalu obklopoval rozšiřující se kokon úlomků. Pod ním, jako když had svlékne kůži, se objevil hladký krunyř. Transformace byla v podstatě velmi snadná - Lorean nebojoval, nevzdoroval replikačními kyberviry, neodporoval její tvarující ruce. Jestliže by přetváření Nostalgie bylo jako modelovat oheň, Lorean pro ni byl jen hlinou.

Úhel pohledu se přesunul, odpadávající trosky loď roztočily kolem podélné osy. Motory Spojených zůstaly připojeny a fungovaly, nyní je ovládala Voljovová prostřednictvím náramku. Pravděpodobně by už nedosáhly původního

výkonu, ale rychlost světla nepotřebovala. Cesta, kterou světlohonec musel urazit - poslední cesta, kterou kdy urazí - byla až urážlivě krátká. Loď byla víceméně dutá, veškerý materiál byl stlačen do zesíleného kuželovitého trupu, jehož základna zůstala otevřená. Loď vypadala jako obrovitý špičatý náprstek.

"Dane, moje stroje našly mrtvá těla Alice a posádky. Většina cestujících ležela v mrazácích..., ale stejně útok nepřežili." "Díky za informaci."

"Můžu je dopravit sem, jestli si přejete. Odložíme začátek akce a pošlu pro ně člun."

Předpokládala, že Sylveste bude chtít čas na rozmyšlenou, ale odpověděl rychleji, než čekala: "Ne. Žádný odklad nepřichází v úvahu. Kerberos určitě zaznamenal, že se něco děje."

"A mrtvolý?"

Když promluvil, vypadalo to, že navrhuje jediný rozumný způsob, jak s nimi naložit. "Ať letí dolů s lodí."

22

Na oběžné dráze kolem Háda-Kerbera, heliopauza Deltý Pavonis, 2566

Už to začalo.

Sylveste spojil prsty do stříšky a zahleděl se na světélkující hologram, který zabíral půlku kajuty. Pascale spala na posteli, ze stínu vystupovaly jen abstraktní křivky jejího těla. Seděl na zkřížených nohou na rohoži a vychutnával si nádherné opojení z několika gramů vodky, které vyrobila loď a které před chvílí vypil. Po letech nucené abstinence byla jeho tolerance na alkohol propastně nízká, což se v tuto chvíli ukázalo jako výhoda, neboť dokázal poměrně úspěšně vyloučit z mysli vnější svět. Vodka však neztlumila jeho vnitřní hlasy, naopak, jako by jich přibýlo a získaly na naléhavosti. Zvláště jeden se dožadoval pozornosti, dorážel na něj otázkou, co vlastně na Kerberu chce hledat, co čeká, že tam najde. Neměl nejmenší představu. Odpověď chyběla, a náhle si připadal, jako by ve tmě sestupoval po schodišti, špatně si spočítal schody a s úlekem zjistil, že tam, kde měla být podlaha, je jen prázdnota.

Jako šaman, jenž rukama vyvolává mlžné duchy, probudil k životu planetárium. Hologram schematicky znázorňoval oblast kolem Háda, včetně oběžné dráhy Kerbera, až po mez, k níž se blížil světlohonec. V geometrickém středu trůnila temně rudá neutronová hvězda. Přestože měla průměr jen několik kilometrů, vévodila okolí, její gravitační pole zuřivě vířilo.

Ve vzdálenosti dvě stě dvacet tisíc kilometrů obíhaly Hádes dvakrát za hodinu sondy. Jakmile totiž důkladně prozkoumali Alicinu výpověď, dozvěděli se, že Lorean vyslal další výzkumné automaty k neutronové hvězdě a že byly zničeny v této vzdálenosti. Sylveste označil smrtelnou hranici kolem temné hvězdy červeným kruhem. Kerberos zabíjel, jako by byl odhodlaný chránit tajemství Háda jako své vlastní. Další záhada - proč? Sylveste hledal odpověď, leč marně. Pochopil však, že tady se nedá nic předvídat, ani spoléhat na logiku. Pokud se těchto dvou pravidel bude držet, mohl by uspět tam, kde hloupé stroje jeho bývalé ženy zklamaly.

Kerberos kroužil kolem centrálního tělesa podstatně dál, devět set tisíc kilometrů daleko od Háda, jeden oběh mu trval čtyři hodiny a šest minut. Označil si jeho dráhu zeleně. To byla vůči Hádů bezpečná hranice, vyjma okolí samotného asteroidu.

Zbraň Voljovové, která kdysi bývala Loreanem, se teď přesouvala vlastní silou na nižší orbitu, dosud bez odezvy z Kerbera. Sylveste ani na okamžik nepochyboval, že něco tam dole o nich ví, že nepřetržitě sleduje, co zbraň udělá. Stačilo vyčkat, co se stane. Nastavil zmenšení planetária, až se na něm objevila i Nostalgie. Byla dva miliony kilometrů daleko od neutronové hvězdy, pouhých šest světelných sekund, sice v dosahu energetických zbraní, ale musely by být opravdu hodně velké, aby jí ublížily, samy zaměřovače by musely mít kilometry v průměru, aby dokázaly loď rozlišit. Žádné zbraně emitující čistý proud hmoty se jí nemohly na tuto vzdálenost dotknout, kromě mimořádně silného hromadného útoku relativistickými zbraněmi, ale to také nebylo pravděpodobné - zásluhou Loreanu zjistili, že planeta jedná rychle a diskrétně, nikoli hrubou palebnou silou, která by prozradila pečlivou kamufláž kůry.

Ano, pomyslel si, všechno se dá krásně předvídat. A právě to je past.

"Dane," zašeptala Pascale ospale, "je pozdě. Musíš si před zítřkem odpočinout."

"Mluvil jsem nahlas?"

"Jako skutečný blázen." Očima nervózně přejela místnost osvětlenou hologramem. "Opravdu se to stane? Všechno mi to připadá tak neskutečné."

"Ptáš se na tohle," ukázal na prostorovou mapu, "nebo na kapitána?"

"Nejspíš na obojí. Už nemůžeme obě záležitosti oddělovat. Jedna závisí na druhé."

Sylveste se přesunul z rohože na postel a pohlídl ji, náhle se v něm pohnuly staré, dávno pohřbené vzpomínky, které hýčkal po všechna ta léta, kdy byl vězněn na Obrodě. Pascale se jeho laskání poddala a za několik minut se již milovali, vášnivě, jako by měl nastat konec světa, jako by už nikdy takové okamžiky neměli prožít, a proto byla každá vteřina vzácná a jedinečná.

"Amaranti čekali tak dlouho," řekla Pascale, "a ubohý kapitán také. Nemůžeš je nechat čekat dál? Nemůžeš je ponechat jejich osudu?"

"Proč to po mně chceš?"

"Protože se mi nelíbí, co se s tebou děje. Copak necítíš, Dane, že jsi sem byl nasměrován? Nemáš pocit, že nejednáš podle vlastní vůle?"

"Už je příliš pozdě to zastavit."

"Není! Moc dobře to víš. Příkaž Sadžakimu, ať hned loď otočí. Nabídní mu třeba, že vyléčíš kapitána, chceš-li, ale boji se tě natolik, že přistoupí na jakékoli podmínky. Odleťme odtud, dřív než nám Kerberos provede totéž co Alici."

"Nebyla na útok připravena. My ano, v tom je zásadní rozdíl. Navíc zaútočíme první."

"Ať už je na Kerberu cokoli, rozhodně to nestojí za tohle riziko." Držela jeho obličej v dlaních. "Nechápeš, Dane? Vyhrál jsi. Prokázalo se, žeš měl pravdu. Dostal jsi, cos vždycky chtěl."

"Teď už to nestačí."

Bylo jí chladno, ale ležela dál vedle něj, zatímco nakrátko zadřímávala a zase se probouzel. Nepodařilo se mu hluboce usnout. Pasmale ho téměř odhalila. Amaranti se nemuseli vkrádat do jeho myšlenek. Ani této noci ne. Chtěla, aby na ně navždy zapomněl. Jestliže to nebylo možné ani dřív, teď už vůbec ne. Zapudit je byt' na pár hodin z mysli bylo nad jeho síly. Zdály se mu sny Amarantů. A kdykoli se probudil, což se stávalo často, za siluetou jeho ženy ožívala na stěnách křídla, zlověstná, vyčkávací křídla.

Takový byl předvečer začátku.

"Téměř nic neucítíš," pravil Sadžaki.

Zpočátku to byla skutečně pravda. Když triumvir začal skenování, Kuriová nic necítila, pouze lehký tlak přilby, která se jí pevně uzavírala kolem hlavy, aby mohly být skenovací přístroje co nejpřesněji zaměřeny. Slyšela tiché cvakání a kvílení, ale to bylo všechno, dokonce necítila ani brnění, které předvíдалa.

"Není to zapotřebí, triumvire."

Sadžaki nastavoval parametry skeneru, vyťukával příkazy na směšně zastaralé klávesnici. Příčné řezy hlavou Kuriové - snímky s nízkým rozlišením - rychle vyskakovaly na displeji. "Tak se nemáš čeho bát, ne? Vůbec se nemusíš bát. Měl jsem tě proskenovat hned po naverbování. Má kolegyně byla pochopitelně proti tomu..."

"Proč teď? Co jsem provedla, že mi to děláte?"

"Blížíme se ke kritické situaci, Kuriová. Musím se ujistit, že můžu dokonale věřit každému členu posádky."

"Jestli mi usmažíte implantáty, nebudu vůbec k použití!"

"Ale kdepak. Zapomeň na strašidelné historky Voljovové. Chtěla jenom přede mnou skrýt své výrobní tajemství, aby mě třeba nenapadlo, že dokážu zastat tutéž práci stejně dobře jako ona."

Displeje zobrazily implantáty, drobné, geometricky uspořádané ostrůvky uprostřed amorfni hmoty mozku. Sadžaki vyťukal příkaz, skener se zaměřil na jeden implantát. Kuriové zabrnělo v hlavě. Vrstva po vrstvě se odlupovala a odhalovala stále složitější vnitřek, zvětšení narůstalo, jako když špiónážní družice prohledává město a nejdříve zaostří na čtvrtě, potom na ulice a nakonec na detaily budov. Někde v té spleti byla uskladněna data, z nichž čerpala simulace Mademoiselle.

Od její poslední návštěvy uběhl dlouhý čas. Uprostřed bouře na Obrodě oznámila Kuriové, že umírá, prohrává válku proti Krádcí slunce. Vyhrál Krádcí slunce, nebo mlčení Mademoiselle pouze znamenalo, že věnuje veškerou energii vleklé válce? Nagornyj zešlel, jakmile se mu Krádcí slunce usadil v hlavě. Čeká to také Kuriovou, nebo se v ní neprojeví tak nápadně? Možná se poučil z chyb s Nagorným - to byla znepokojivá myšlenka. Kolik z toho Sadžaki při skenování zjistí?

Vytáhl ji z její kajuty, přivedl s sebou Hegaziho, aby ho podpořil. Druhý triumvir mezitím odešel, ale přestože byla se Sadžakim sama, neměla v úmyslu postavit se mu na odpor. Voljovová ji varovala, že Sadžaki je silnější, než vypadá, a specialista na boj zblízka, jakým Kuriová byla, neměl nejmenších pochyb o tom, že by Sadžaki zvítězil.

Ve skenovací kabině panovala atmosféra mučírny. Kdysi zde vládla hrůza - možná už celá desetiletí ne, ale nikdy odtud docela nezmizí. Zařízení bylo prastaré, složité a děsivé, Kuriová druhý tak hrozivý aparát na lodi neviděla. Přestože byl skener mírně upraven, aby se zvýšila výkonnost, nedosahoval úrovně přístrojů, které měla na Skyově vítězství zpravodajská služba. Sadžakiho skener po sobě zanechával stopy neurálního poškození jako vyděšený lupič, který bezhlavě plení dům. Zařízení bylo jen o málo pokročilejší než destruktivní skenovací stroje, které použil Cal Sylveste v projektu Osmdesáti..., možná ani to ne.

Triumvir ji měl ve své moci. Zkoumá její implantáty, rozplétá jejich strukturu a načítá data... Až je bude mít, nastaví přístroje na dekódování mozkové kúry a začne jí z lebky vytahovat předivo neuronových řetězců. Kuriová se o hloubkovém skenování dozvěděla různé detaily již doma od agentů zpravodajské služby. Informace zafixované v dlouhodobé paměti tvoří takový propletenec, že je vůbec není snadné separovat. Ačkoli Sadžakiho vybavení nepatřilo k nejlepším, dalo se předpokládat, že má na generování paměťových stop prvotřídní programy. Během stovek let studia miliard lidských mozků vznikly statistické modely uchovávání podmíněných reflexů čili vzpomínek získaných zkušeností. Zjistilo se, že určité počítky jeví tendenci reflektovat do shluků nervových buněk, bazálních ganglií, i když jsou nadřazené mozkové oblasti zablokovány. Až na výjimečné případy jsou shluky neuronů v každém mozku jiné, informace v nich uložené však málokdy bývají zakódovány zásadně rozdílným způsobem, neboť příroda obvykle neplýtvá energií, aby vyzkoušela nezvyklé postupy. Statistické modely uměly poměrně úspěšně určit struktury a propojení ganglií, a následně zrekonstruovat vzpomínky.

Sadžakimu postačí identifikovat dostatečné množství ganglií a hierarchii jejich spojení a pak je zpracovat programy, aby vytáhl Kuriové z hlavy všechno, co potřebuje. Až bude mít čas, může její vzpomínky důkladně prostudovat.

Rozezněl se poplašný signál. Sadžaki pohlédl na displeje. Implantáty začaly svítit rudě, červená barva se rozlévala i do okolních oblastí mozku.

"Co se děje?" zeptala se Kuriová.

"Indukční ohřev," odpověděl Sadžaki. "Implantáty se začínají zahřívát."

"Neměl byste přestat?"

"Ještě ne. Voljovová je určitě zabezpečila proti útoku elektromagnetickým impulzem. Trocha termálního přetížení nepůsobí nezvratné poškození."

"Ale bolí mě hlava... Necítím se dobře."

"Nepochybuji, Kuriová, že to vydržíš."

Migréna přišla odnikud, ale brzy začala být nesnesitelná, jako by Sadžaki utahoval její hlavu ve svěráku. Teplota, která jí narůstala v lebce, musela být vyšší, než skener ukazoval. Sadžaki nejspíš nijak zvlášť nedbal o dobro svých klientů, a tak nastavil přístroje, aby ohlášily smrtící teplotu v mozku teprve tehdy, až bude příliš pozdě...

"Ne, Jůdži-sane. Nevydrží to. Nech toho."

Ten hlas jako zázrakem patřil Voljovové. Sadžaki se ohlédl ke dveřím. Musel si být vědom její přítomnosti dlouho před Kuriovou, ale nasadil výraz znuděné lhostejnosti.

"Copak je, Iljo?"

"Přesně víš, co je. Přestaň s tím skenováním, než ji zabiješ."

Voljovová vstoupila do jejího zorného pole. Mluvila rozkazovačným tónem, ale Kuriová viděla, že není ozbrojená.

"Dosud jsem se nedozvěděl nic užitečného," protestoval Sadžaki. "Potřebuji ještě pár minut..."

"Ještě pár minut, a bude mrtvá." Voljovová s typickým pragmatismem dodala: "A její implantáty budou tak poškozené, že už je nikdy neopravím."

Druhý následek dělal Sadžakimu určitě větší starosti než ten první. Provedl úpravu skeneru. Červená barva zbledla do méně děsivé růžové. "Myslel jsem, že implantáty jsou dostatečně zabezpečené."

"Jsou to jen prototypy, Jůdži-sane." Voljovová přistoupila k displejům a zkontrolovala je. "Ale ne... Jsi hlupák, Sadžaki. Ztracený hlupák! Přisahám, že už jsi je nejspíš poškodil," zabručela, jako by mluvila sama k sobě.

Sadžaki byl chvíli zticha. Kuriovou napadlo, zda se ožene a jediným prudkým úderem Voljovovou zabije. Ale triumvir se jenom zamračil a vypnul skener. Displeje ztmavly. Potom sňal Kuriové přilbu.

"Tvůj tón - a výběr slov - je naprosto nevhodný, triumvire," prohlásil Sadžaki.

Kuriová zahlédla, jak strčil ruku do kapsy a s něčím si pohrává - s něčím, co jí připomnělo injekční stříkačku.

"Málem jsi zničil našeho střelce," řekla Voljovová.

"Ještě jsem s Kuriovou neskončil. Ani s tebou, když na to přijde. Připojilas něco ke skeneru, že, Iljo? Upozornil tě, jakmile jsem ho zapojil. Velmi chytré."

"Udělála jsem to, abych chránila náš majetek."

"Jistě, samozřejmě..." Sadžaki ponechal svou odpověď viset ve vzduchu jako skrytou hrozbou a tiše odešel ze skenovací kabiny.

23

Na oběžné dráze kolem Háda-Kerbera, heliopauza Deltý Pavonis, 2566

Je to zvláštní situace, pomyslel si Sylveste. Za několik hodin začne Voljovová boj s podzemními obrannými systémy Kerbera, zbraň proti zbraní, virus proti viru, zatímco on se chystá do boje s tavomorem, který požírá - anebo bizarně zvětšuje, záleželo na tom, jak se na to člověk díval - kapitána Voljovové. Tato symetrie jako by naznačovala skrytý řád, do něhož nebyl zasvěcen. Neměl z toho dobrý pocit. Připadalo mu, jako by zjistil teprve uprostřed hry, do níž se zapojil, že pravidla jsou mnohem složitější, než si představoval.

Aby mohla Sylvestovým prostřednictvím pracovat Calvinova beta-simulace, musel se dostat do stavu polovědomí podobného náměsíčné strnulosti. Calvin s ním pohyboval jako s loutkou, přijímal smyslové vjemy skrze Sylvestovy oči a uši, napojil se přímo na jeho nervový systém. Dokonce i mluvil Sylvestovými ústy. Paralyzování neuroinhibitory bylo právě tak nepřijemné, jak se pamatoval odposledka.

Sylveste si představoval, že je stroj, do něhož Calvin vstoupil jako duch...

Pracoval - či spíše jeho ruce pracovaly - s analytickými přístroji na samém okraji porostu, přesto hrozilo nebezpečí, že se nákaza přenese na jeho vlastní implantáty. Dříve či později bude muset proniknout do hloubky, až ke kapitánu Branniganovi, to bylo nevyhnutelné, ale nechtěl na to myslet. Calvin prozatím využíval především jednoduché nemyslicí servuly, ovládané odkudsi z lodě, ale i roboti snadno podléhali moru. Jeden servulus v blízkosti kapitána selhal a nyní už byl opleten jemnými kovovými vlákny. Přestože robot neměl molekulární komponenty, které by se daly zapracovat do kapitánovy proměnlivé matice, tavomor ho využil jako zásobárnu výživných látek. Proto se Calvin musel spokojit s nejprimitivnějšími nástroji, ale brzy se chystal na mor zaútočit jedinou zbraní, která na něj mohla působit, neboť se mu velmi podobala.

Sylveste cítil, jak Calvinovy myšlenky víří někde za jeho vlastními. Nedalo se to nazvat vědomím, simulace ovládající jeho tělo se pouze tvářila jako vědomá, ale na místě propojení s nervovým systémem vzniklo něco, co ten zmatek řídilo. Teorie a Sylvestova předpojatost to pochopitelně popíraly, ale jak jinak vysvětlit pocit rozdvojené osobnosti, který měl?

Neodvážil se Calvina zeptat, zda prožívá něco podobného, a stejně by jeho odpovědi nevěřil.

"Synu," ozval se Calvin, "čekal jsem na tuto vzácnou chvíli, abych si s tebou o něčem promluvil. Přestože jsem značně zneklidněn, nechtěl jsem o tom hovořit před našimi... klienty."

Sylveste věděl, že Calvinův hlas slyší pouze on. V duchu odpověděl: "Ani teď není správný čas. Možná jsi to nepostřehl, ale vyšetřujeme pacienta."

"A právě o tom s tebou chci mluvit."

"V tom případě to zkrat'."

"Došel jsem k závěru, že nemáme úspěš."

Sylvestovy ruce, řízené Calvinem, nepřestaly během rozhovoru pracovat. Uvědomoval si, že nedaleko čeká Voljovová. V duchu řekl: "O čem to ksakru mluvíš?"

"Usoudil jsem, že Sadžaki je velice nebezpečný."

"Skvělé. Tak to jsme dva. Přesto s ním ochotně spolupracuješ."

"Byl jsem mu vděčný," připustil Calvin, "koneckonců mě zachránil. Ale pak jsem se na něj podíval z jiného úhlu a napadlo mě, zda není tak trochu šílený. Každý člověk se zdravým rozumem by nechal kapitána zemřít již před léty. Sadžaki, jak jsem ho kdysi znal, byl hluboce loajální, jenže tenkrát měla jeho akce na Branniganovu záchranu smysl, neboť byla naděje, že ho vyléčím."

"A teď naděje není?"

"Ani Žlutozem, která měla značné zdroje, se nedokázala s tavomorem vypořádat. Celá planetární soustava byla sice zasažena útokem téhož viru, ale ještě po řadu měsíců existovaly izolované enklávy, kde lidé s technikou stejně pokročilou, jako máme zde, usilovně hledali protilék - a neuspěli. A navíc ani nevíme, jaké slepé uličky opustili a které postupy by mohly účinkovat, kdyby měli víc času."

"Říkal jsem Sadžakimu, že potřebuje kouzelníka. To není můj problém, že mi nevěřil."

"Kdepak, synu, problém je v tom, že ti věřil. Právě proto tvrdím, že nemáme úspěš."

Sylveste zjistil, že hledí na kapitána Brannigana. Calvin zcela uvážlivě nasměroval jeho pohled. Tváří v tvář tomu monstru jako by prožil náhlé osvětlení a pochopil, že Calvin má naprostou pravdu. Mohou chorobu diagnostikovat a provést všechna potřebná vyšetření, aby určili, do jaké míry je kapitánovo maso zkažené, ale nikdy se nedostanou dál. Ať se pokusí o cokoli, ať už bude postup jakkoli chytrý, jakkoli vynalézavý, nikdy nemohou uspět. Anebo jim nebude dovoleno uspět, což bylo podstatnější. Ten druhý závěr byl nesmírně znepokojivý, protože pocházel od Calvina, který prohlédl, co bylo pro Sylvesta neprůhledné, a předložil mu to jako na talíři.

"Myslíš, že nás bude zdržovat?"

"Myslím, že už začal. Během našeho zdejšího pobytu se rychlost kapitánova růstu zvýšila, ale nevšímalí jsme si toho, považovali jsme to buď za náhodu, nebo za přirozený průběh. Ale teď jsem přesvědčen, že ho Sadžaki ohrál."

"Ano... Také mě to napadlo. Ale přišel jsi ještě na něco jiného, že?"

"Biopsie - vzorky tkáně, o které jsem požádal."

Sylveste věděl, kam míří. Servulus, kterého poslali odebrat buněčné vzorky, byl nyní zpola pohlcený morem. "Nemyslíš si, že selhal, že ne? Domníváš se, že to způsobil Sadžaki."

"Sadžaki nebo někdo z posádky."

Sylveste pohlédl na Voljovovou. "Ona?"

"Ne," zašeptal Calvin zbytečně, "Voljovová ne. To neznamena, že jí věřím, ale na druhé straně mi nepřipadá jako Sadžakiho oblíbenec."

Voljovová k nim přistoupila. "O čem diskutujete?"

"Nechodte moc blízko," varoval ji Calvin prostřednictvím Sylvesta, který pro tu chvíli nebyl sám za sebe schopen hovořit nahlas ani v duchu. "Při vyšetřování by se mohly uvolnit morové spory, které byste určitě nechtěla vdechnout."

"Neublížily by mi," řekla Voljovová. "Jsem brezglivá. Nemám v sobě nic, co by mohl mor napadnout."

"Tak proč vypadáte tak ztuhle?"

"Protože je tu zima, svínskij něgod'aj." Odmlčela se. "Moment, s kým vlastně mluvím? S Calvinem, že? Tak to bych asi měla být trochu zdvořilejší. Koneckonců to nejste vy, kdo nás drží v šachu."

Sylveste zjistil, že říká: "Jste velice laskavá."

"Předpokládám, že už máte nějakou taktiku, nebo ne? Triumvira Sadžakiho by nepotěšilo, kdyby získal podezření, že se nesnažíte dodržet dohodu."

"Triumvir Sadžaki může být docela klidně součástí celého problému," řekl Calvin.

Přistoupila ještě blíž, přestože se viditelně chvěla, neboť neměla termální oděv jako Sylveste. "Nejsem si jistá, jestli vaši poznámce správně rozumím."

"Jste přesvědčena, že chce, abychom kapitána vyléčili?"

Vypadala, jako by jí uštědřil políček. "Proč by nechtěl?"

"Měl dost času, aby si zvykl na to, že velí. Ten váš triumvirát je fraška. Sadžaki je vaším kapitánem, ovšem kromě titulu, a vy i Hegazi to víte. Nevzdá se toho bez boje."

Odpověděla příliš rychle, aby to znělo přesvědčivě: "Na vašem místě bych se soustředila na práci a přestala bych si dělat starosti s triumvírovými ambicemi. To on vás sem přivedl. Letěl světelné roky, aby získal vaše služby. Stěží by to udělal, kdyby nechtěl kapitána znovu dosadit na jeho místo."

"Však už si zajistí, abychom neuspěli," řekl Calvin. "A jakmile selžeme, okamžitě najde jiné slibné řešení, někoho, kdo dokáže kapitána vyléčit, stačí ho jen najít. A než se nadějete, začne další pátrání trvajících staletí."

"Jestli tomu tak je," řekla pomalu, jako by se bála, že padne do nějaké léčky, "tak proč Sadžaki kapitána nezabil? To by mu přece zajistilo jeho postavení."

"Protože by potom musel najít nějaké využití pro vás."

"Využití?"

"Ano, jen se nad tím zamyslete." Calvin odložil nástroje a poodstoupil od kapitána jako herec, který se na forbině chystá na monolog. "Úkol vyléčit kapitána je jediný bůh, jemuž jste schopni sloužit. Možná to kdysi mělo vést ke zdárnému konci... Ten konec však nepřicházel a po nějaké době na něm ani nezáleželo. Máte na lodi zbraně. Víme o všech, dokonce i o těch, o kterých nerada mluvíte. Prozatím slouží pouze k jedinému účelu - demonstrovat při vyjednávání vaši sílu, když například potřebujete získat někoho, jako jsem já, někoho, kdo se pokusí kapitána vyléčit, aniž by jeho uzdravení skutečně dosáhl."

Sylveste byl rád, že Calvin na několik vteřin zmlkl, protože potřeboval nabrat dech a zvlhčit si rty. "Ale kdyby se Sadžaki stal kapitánem, co by následovalo? Proti komu byste vaše zbraně použili? Nezbylo by vám, než si nějakého nepřítele vymyslet. Možná by ani neměl nic, co byste chtěli - máte přece tuto loď, tak co víc potřebujete?"

Ideologického nepřítele? To je ošidné, protože jsem si všiml, že vám chybí jakákoli ideová náklonnost k čemukoli, snad kromě vlastního přežití. Ne, já se domnívám, že Sadžaki v hloubi duše ví, jak by to dopadlo. Ví, že kdyby se stal kapitánem, dříve či později by musel zbraně použít jen proto, že existují. A to nemám na mysli takový drobný zásah, jaký jste předvedli na Obrodě. Zašli byste až do krajnosti a použili každou z těch vašich oblud."

Voljovová udělala na Sylvestra dojem, jak pohotově odpověděla: "V tom případě musíme být triumviru Sadžakimu vděční, ne? Nezabil kapitána, a proto tu hranici nemusíme překročit." Řekla to však jako d'áblův advokát, který se snaží omluvit jeho kacířství.

"Jistě, jistě," odpověděl Calvin váhavě, "nejspíš máte pravdu."

"Nevěřím vám," řekla Voljovová s náhlým zápletem. "Kdybyste byl jedním z nás, zabývat se takovými myšlenkami by se rovnalo zradě."

"Jak chcete. Jenže my jsme viděli důkazy, že Sadžaki léčbu sabotuje."

Na okamžik jí probleskla tvář zvědavost, ale rychle ji potlačila. "Nezajímá mě váš stihomam, Calvine - předpokládám, že stále mluvím s Calvinem. Mojí povinností je dostat Dana na Kerberos a být vám nápomocna při léčbě. Diskuse na jakékoli jiné téma je zbytečná."

"Takže jestli to správně chápu, máte u sebe ten retrovirus?"

Voljovová vytáhl z kapsy bundy fiolu. "Na vzorky moru, které jsem izolovala a kultivovala, účinkoval. Jestli to bude účinkovat na tohle, to je naprosto jiná otázka."

Sylveste cítil, jak se jeho ruka vymrštila, aby chytila skleničku, kterou mu hodila. Matně mu připomněla fiolu, kterou měl v kapse na své svatbě.

"Je přímo potěšení s vámi spolupracovat," řekl Calvin.

Voljovová opustila Calvina či Dana Sylvestra (nebyla si tak úplně jistá, s kým mluvila), jakmile mu předala přesné instrukce pro použití protilátky. Je mezi námi vztah jako mezi lékárníkem a lékařem, pomyslela si. Vytvořila sérum, které v laboratoři účinkovalo, a mohla mu poskytnout podrobné směrnice týkající se aplikace, ale finální rozhodnutí, ty opravdové otázky života a smrti, závisely na úvaze lékaře a ona vůbec netoužila do toho zasahovat. Kdyby ostatně nebyl nejdůležitější právě léčebný postup, nebylo by v první řadě zapotřebí přivést Sylvestra na palubu. A její retrovirus tvoří pouze součást celé léčby, přestože se může ukázat jako rozhodující.

Jela výtahem zpátky na můstek a usilovně se snažila nemyslet na to, co jí Calvin (opravdu to byl on?) řekl o Sadžakim. Bylo to však těžké. Jeho závěry byly příliš logické, příliš rozumné. A co myslel tou údajnou sabotáží léčebného procesu? Už se málem zeptala, ale pak se lekla, že by třeba jeho argumenty nedokázala vyvrátit. Jak řekla - a vlastně to byla pravda - jenom o tom přemýšlet se rovnalo zradě. Jenže ona už se zrady v mnoha ohledech dopustila. Sadžaki pochybuje i o ní, to je očividné. Skutečnost, že nesouhlasila se skenováním Kuriové, byla jedna věc. Ale přikázat lodi, aby ji upozornila, jakmile Sadžaki přístroj zapojí, bylo něco úplně jiného - nešlo už pouze o přiměřený profesionální zájem, ale vypovídalo to o paranoidní podezřivosti, strachu a nenávisti. Naštěstí dorazila včas, skener nezpůsobil trvalé poškození. A pochybovala, že Sadžaki stihl zmapovat dostatek neurálních oblastí, aby získal víc než jen nejasné dojmy, nikoli konkrétní vzpomínky, které by obě usvědčily. Pomyslela si, že napříště bude triumvir rafinovanější. Nebylo by dobré, kdyby právě teď ztratila střelce.

Ale co když se Sadžaki obrátí rovnou proti ní? Co když se rozhodne, že ji proskenuje? Nerozpakoval by se to udělat, pokud by tím zároveň nezničil i ten zbytek rovnosti mezi triumviry. Sama žádné implantáty, které by mohl poškodit, neměla. A vzhledem k tomu, že práce na palubě Loreanu pokračuje automaticky, přestala být důležitá a potřebná.

Pohlédla na náramek. Střepinka, kterou vytáhla z Kuriové, jí pořádně zamotala hlavu. Zнала už složení slitiny i míru deformace, a tak požádala loď, aby vzorek porovnávala s odpovídajícími údaji v paměti. Správně tušila, že je to Manukjanův vzkaz, neboť střepina zcela jistě nepocházela ze Skyova vítězství. Ale loď pořád ještě hledala, nořila se do své paměti hlouběji a hlouběji, nyní procházela technická data ze dvou minulých staletí. Bylo sice absurdní hledat mezi takovými starožitnostmi..., ale na druhé straně, proč s tím teď přestat? Během několika hodin se loď dostane až do doby založení kolonie, k těm několika záznamům, které přetrvaly z časů Amerikanců. Může aspoň Kuriové oznámit, že provedla důkladné vyhledávání, i kdyby bylo bezvýsledné.

Vstoupila na můstek. Byla sama.

Rozlehlý sál byl temný, až na záři, kterou vrhala zobrazovací sféra, do níž byla promítnuta binární soustava Hádes-Kerberos. Na můstku nebyl nikdo z posádky (ti tři, kteří zůstali naživu, pomyslela si) a z archivu nebyli vyvoláni žádní mrtví, aby se s ní podělili o své názory v jazycích, jimiž už téměř nikdo nemluvil. Samota Voljovové vyhovovala. Nepřála si potkat Sadžakiho (zvláště jeho ne), ani Hegaziho společnost nepatřila k těm, které by zvláště oceňovala. Nechtěla mluvit dokonce ani s Kuriovou, právě teď ne, protože by zase vyvstalo příliš mnoho otázek a její mysl by se obrátila k tématům, jimiž se nemínila zabývat. Chtěla být alespoň na pár minut sama a ve svém živlu, a přestože to bylo pošetilé, chtěla zapomenout na všechno, co hrozilo, že rozvrátí řád a změní ho v chaos.

Mohla být se svou krásnou zbraní.

Přetvořený Lorean klesal na nižší orbitu, aniž by vyprovokoval Kerberovu odpověď, byl pouze deset tisíc kilometrů nad povrchem planety. Nazvala obrovský kuželovitý objekt "klínem", protože tak vypadal a protože měl tuto funkci. Pro ostatní to byla prostě zbraň Voljovové, pokud se vůbec obtěžovali ji nějak říkat.

Klín byl čtyři tisíce metrů dlouhý, téměř stejné délky jako světlohonec, z něhož se zrodil. Uvnitř nebyl jedolitý, stěny tvořily jakousi včelí pláštěv, v níž byly uloženy soubory prvotřídních vojenských kybervirů, stavbou podobných protilátce, která měla být použita na kapitána. Větší energetické a palné zbraně byly zasazeny do dutin v plášti. Celá zbraň byla obalena několik metrů tlustou vrstvou hyperdiamantu, který bude obětován, neboť se při dopadu odpaří. Tlakové vlny se vyřítí po celé délce klínu, jakmile narazí na povrch, ale piezoelektrické krystaly se budou při mechanické deformaci postupně nabíjet energií, která bude přesměrována do zbraňových systémů. Rychlost nárazu

bude relativně malá, méně než kilometr za sekundu, neboť klín bude vydatně brzdit krátce před tím, než prorazí planetární kůru. A ta kůra bude předem oslabena. Voljovová použije tolik palebné síly, kolik se odváží. Vyzpovídala zbraň prostřednictvím náramku. Nebyla to nijak strhující konverzace. Osobnost zbraně byla pouze základní, nic víc se ani nedalo čekat, vždyť byla stará pouhé dny. V určitém smyslu to bylo dobře. Kdyby neměla zakrnělou mysl, mohla by začít uvažovat o své situaci. A jak si Voljovová připomněla, klín by stejně neměl příliš času, aby se radoval ze svého rozumu.

Podle údajů, které se roztančily ve sféře, byl klín dokonale připraven. Musela věřit tomu, co ji říkal stručný přehled, neboť zbraň pro ni byla v mnoha ohledech neznámá. Navrhla základní požadavky, ale hlavní práci odvedly automatické konstrukční programy, které nepovažovaly za nutné informovat ji o každém technickém problému, na nějž narazily, ani o způsobu, jak ho vyřešily. Přestože neznala všechny podrobnosti, stejně to bylo její dítě, vždyť ani žádná matka nezná přesné umístění každé arterie a nervu, nebo dokonce přesnou biochemii metabolismu svého potomka, přestože ho porodila. Odsoudila své dítě k brzké, příšerné smrti, která však v žádném případě nebude nesmyslná.

Náramek zacvrlikal. Čekala, že jí předá další technické informace o klínu, krátkou zprávu o nějaké úpravě na poslední chvíli, kterou provedly replikační systémy, jež uvnitř stále pracovaly.

Ale bylo to něco úplně jiného.

Loď našla odpovídající protějšek ke střepině. Musela nahlédnout do technických souborů starších dvou století, ale přesto ten protějšek našla. A kromě stop tlaku, k němuž muselo dojít až poté, co byla slitina vyrobena, souhlasil dokonale v rámci odchylek měření.

Stále ještě byla na můstku sama.

"Zobraz mi to," řekla Voljovová.

Do sféry se promítl hologram střepiny a zvětšeniny jednotlivých úseků, počínaje šedě vykreslenou zmučenou krystalovou strukturou, pořízenou elektronovým mikroskopem, a konče mnohobarevným snímkem ATM s rozmazanými a překrývajícími se elektronovými orbitály. Rentgenostrukturní analýza a záznam získaný spektrografem vyskočily v oddělených oknech a soupeřily o její pozornost s množstvím souhrnných technických dat. Voljovovou výsledky příliš nezajímaly, dokonale je znala, protože většinu měření provedla sama.

Proto čekala, až se celý obraz přesune stranou a vedle se objeví grafika vzorku a sloupec podobných údajů. Ten kousek materiálu vypadal obdobně a na atomové úrovni byl totožný, avšak bez defektů. Složení, procento izotopů i vlastnosti krystalové mříže byly identické - vysoká hustota, vazba polymorfních struktur, nepochopitelné vláknité kombinace vrstveného kovu a legovacích komponentů. Něco yttria a skandia a stopové množství stabilizovaných transuranů dodávaly materiálu netušené vlastnosti. Přesto, pokud Voljovová věděla, byly na Nostalgii i podivnější hmoty, některé sama syntetizovala. Střepina byla sice neobvyklá, ale beze sporu šlo o lidskou technologii. Taková vrstvená vlákna byla typická pro výrobky Demarchů, stabilizované transuranové prvky byly v oblibě ve čtyřicátém a padesátém století.

Střepina se velmi podobala kusu trupu vesmírného plavidla vyrobeného v tom období.

Alespoň loď si to myslela. Ale co dělal kousek lodního trupu v těle Kuriové? Co tím chtěl Manukjan naznačit? Třeba se mylí, třeba to nemá s Manukjanem nic společného, třeba je to jen náhoda. Ledaže by šlo o hodně zvláštní kosmickou loď...

Opravdu to tak vypadalo. Technologie byla typická pro určité období, avšak střepina byla v každém ohledu unikátní - materiál byl vyroben pro vyšší zátěž, než se vyžadovalo dokonce i pro vojenské účely. Když si Voljovová promyslela všechny výsledky, usoudila, že střepina mohla pocházet pouze z jediného typu lodě, z kontaktního plavidla, které patřilo Sylvestovu institutu pro výzkum Zahalených.

Odlišnosti v procentu izotopů prokázaly, že pocházejí z jedné konkrétní lodi, z kontaktního plavidla, které dopravilo Sylvesta na hranici Lascailleova záhalu. Na okamžik tohle odhalení vzalo Voljovové dech. Kruh se uzavíral, potvrdilo se, že Mademoiselle měla opravdu jakési spojení se Sylvestem. Ale to Kuriová věděla, což znamenalo, že vzkaz jí měl napovědět něco mnohem důležitějšího. Voljovová již tušila, o čem jde, ale zdráhala se něčemu tak neskutečnému uvěřit. Nemůže to být ona, nebo snad ano? Nemohla přece přežít to, co se u Lascailleova záhalu stalo. Ale Manukjan vždycky Kuriové tvrdil, že svou zaměstnavatelku našel ve vesmíru. A bylo docela možné, že se maskovala jako hermetik, aby skryla znetvoření mnohem horší, než jaké jí mohl způsobit tavomor...

"Ukaž mi Carine Lefevrovou," řekla Voljovová, když si vzpomněla na jméno Sylvestovy kolegyně, která údajně zahynula u Záhalu.

Hleděla na tvář mladé ženy promítnutou do sféry, obrovitou jako obličej nějaké pohanské bohyně. Podle toho mála, co se dalo zahlédnout, byla oblečena podle žlutozemské módy za belle époque, slavného zlatého věku před tavomorem. Ta tvář jí byla povědomá, určitě ji už viděla. Jistě, znala ji z desítek historických dokumentů, které shodně tvrdily, že je dávno mrtvá, roztrhaná nepochopitelnými silami vesmířanů.

Už jí bylo jasné, co způsobilo deformaci střepiny. Silné gravitační vlny kolem Lascailleova záhalu zmáčkly hmotu tak, až krvácela.

Všichni si mysleli, že podobně skončila také Carine Lefevrová.

"Svinský něgoďáj." Triumvir Ilja Voljovová už neměla žádné pochyby.

Jako dítě si Kuriová všimla, co se stane, když se dotkne něčeho horkého, třeba hlavně střelné zbraně, z níž právě vylétěl náboj. Nejprve ucítila záblesk varovné bolesti, ale natolik krátký, že to ani bolest nebyla, spíš výstraha před opravdovou bolestí, která měla následovat. A pak ta varovná bolest pominula a necítila nic, a v tom okamžiku od toho, co ji spálilo, rukou ucukla, ale už bylo pozdě. Přicházela opravdová bolest, a nedalo se s tím nic dělat, pouze se připravit na její nápor, jako se hospodyňka přichystá na obtížné hosty. Bolest pochopitelně nebyla nikdy moc zlá,

protože obvykle ucukla včas, takže se jí neudělal ani puchýř. Ale pokaždé ji to udivilo. Pokud ta varovná bolest stačila - a vždycky stačila - na to, aby ruku odtáhla, jaký potom měla účel tsunami pravé bolesti, která následovala? Proč vůbec musela přijít, když už zprávu pochopila a dala ruku pryč? Později se dozvěděla, že tahle prodleva mezi dvěma bolestmi má rozumný fyziologický důvod, ale přesto jí to pokaždé připadalo téměř zlomyslné.

A zrovna tak se cítila nyní, když seděla v pavoučím modulu s Voljovovou, která jí právě řekla, že Mademoiselle je Carine Lefevrová. Jakmile tohle jméno vyslovila, nastal záblesk varovného šoku jako předzvěst budoucího, skutečného šoku, který teprve přijde. Byl to velmi jemný záblesk - a pak chvíli nic. Vzápětí ji to zavalilo plnou silou.

"Jak by to mohla být ona?" zeptala se Kuriová, když šok ustoupil a rozplynul se v běžném emočním šumu. "To není možné. To nedává smysl."

"Dává to až příliš jasný smysl," prohlásila Voljovová. "Dokonale to zapadá do našich poznatků. Rozhodně to nemůžeme ignorovat."

"Všichni přece vědí, že zemřela! Vědí to nejen na Žlutozemí, ale v půlce kolonizovaného vesmíru. Iljo, vždyť tragicky zahynula! To prostě nemůže být ona."

"Ale může. Manukjan ti řekl, že ji našel ve vesmíru. Takže ji tam nejspíš opravdu našel, nedaleko Lascailleova záhalu. Mohl se tam poohlížet po kořisti z vraků. Zachránil ji a dopravil na Žlutozem." Voljovová se odmlčela, ale než mohla Kuriová něco říct, dřív než ji vůbec něco napadlo, již pokračovala: "Pořád ti to připadá nesmyslné? Tady máš jasné spojení se Sylvestem a nejspíš i důvod, proč ho chtěla zlikvidovat."

"Četla jsem o tom, co se jí stalo. Roztrhaly ji gravitační síly v okolí Záhalu. Nemohlo zůstat nic, co by Manukjan dopravil domů."

"Mohlo, pokud Sylveste lhal. Nezapomeň, že pouze z jeho prohlášení víme, k čemu tam došlo, žádné záznamové systémy střetnutí se Záhalem nevydržely."

"A ty jsi přesvědčena, že nezemřela?"

Voljovová zvedla ruku, jak to dělala vždycky, když Kuriová přesně neporozuměla její myšlence. "Ne, to netvrdím. Možná zemřela, ale ne tak, jak to vylíčil Sylveste. A možná nezemřela v tom smyslu, jak to chápeme my, a třeba dokonce ani teď není doopravdy živá, navzdory tomu, cos viděla."

"Já ji vlastně ani neviděla. Jenom tu bednu, v níž se pohybovala."

"Považovalas ji za hermetika, protože byla zavřená v palankýnu hermetiků. Ale mohla to být kamufláž."

"Záhal ji musel roztrhat. Na tom se nic nemění."

"Ale nemusel ji zabít, Kuriová. Možná se jí stalo něco strašlivého, ale pak ji cosi udrželo při životě. Možná ji ve skutečnosti cosi zachránilo."

"Sylveste by to věděl."

"Pokud by si něco podobného připustil. Musíme si s ním promluvit. A to tady, kde nás nebude obtěžovat Sadžaki." Sotva domluvila, náramek zacvrlikal a na displeji se objevil obličej s prázdnými očima. "My o vlku..." zamumlala Voljovová. "Co se děje, Calvin? Jste Calvin, nebo ne?"

"Prozatím," odpověděl. "Ačkoli se obávám, že se má spolupráce se Sadžakim blíží k potupnému konci."

"Stalo se něco?" Rychle dodala: "Musím si promluvit s Danem. Je to hodně naléhavé."

"Domnívám se, že my si s vámi musíme promluvit mnohem naléhavěji," řekl Calvin. "Jde o vaši protilátku, Voljovová, o retrovirus, který jste vytvořila."

"Co je s ním?"

"Neúčinkuje přesně tak, jak jste zamýšlela." Sylveste o krok ustoupil a Kuriová za ním zahlédla lesklý a sliznatý kousek kapitána. Vypadal jako hliníková socha pokrytá hlenýždí stopou. "Vlastně ho zabíjí mnohem rychleji."

24

Hádes-Kerberos, heliopauza Delty Pavonis, 2566

Sylveste nemusel čekat dlouho. Voljovovou doprovázela Kuriová, ta malá žena, která ji zachránila život na Obrodě. Pokud pro něj Voljovová představovala velkou neznámou, tak Kuriová ještě větší, neboť doposud nezjistil, zda je loajální Voljovové, Sadžakimu nebo někomu dalšímu. Prozatím však své obavy potlačil, neboť sdílel Calvinův pocit naléhavosti.

"Nemůže ho zabít rychleji!"

"Jenže to dělá," řekl jeho prostřednictvím Calvin, než se sám zmohl na odpověď. "Aplikovali jsme protilátku přesně podle vašich instrukcí. Jako bychom nákaze vstříkli posilující injekci, roste rychleji než dosud. Kdybych nevěděl, oč jde, řekl bych, že váš retrovirus tavomoru ve skutečnosti pomáhá."

"K čertu," zabručela Voljovová. "Promiňte, ale musíte mě omluvit. Mám za sebou několik vyčerpávajících hodin."

"Víc nám k tomu neřeknete?"

"Testovala jsem protilátku na malých vzorcích," bránila se. "Na nich zabírala. Nemohla jsem zaručit, že bude účinkovat stejně proti hlavnímu tělesu, ale měla jsem za to, že v tom nejhorším případě bude mít aspoň omezený účinek. Náказа měla vynaložit přinejmenším část svých zdrojů na obranu proti retroviru. Musela přece přeměňovat energii, kterou by jinak použila pro expanzi, aby odolávala protilátce. Doufala jsem, že mor zabije - podkope, zvrátí do formy, kterou budeme schopni zvládnout. Ale i jako velký pesimista bych předpokládala, že mor oslabí a znatelně zpomalí."

"Výsledek je naprosto opačný," konstatoval Calvin.

"Jenže Ilja má pravdu," řekla Kuriová, a Sylveste si uvědomil, že na ni hledí, jako by zpochybňoval samu podstatu její existence.

"Co se tedy stalo?" zeptala se Voljovová. "Jistě chápete, že mě to nesmírně zajímá."

"Skončili jsme přípravnou fází, růst se stabilizoval. Ale jakmile jsme kapitánovi podali protilátku, došlo k nové expanzi. Tavomor začlenil retrovirus do své struktury mnohem rychleji, než to dělá s hmotou lodě."

"To je absurdní!" prohlásila Voljovová. "Vždyť loď neklade moru odpor. Jestliže roste rychleji..., znamená to, že se mu retrovirus přizpůsobil, že sám sebe přeměnil účinněji, než by to dokázal tavomor."

"Jako vojáci v první linii, kteří zběhnou dřív, než je nahlodá propaganda," poznamenala Kuriová.

"Přesně tak," souhlasila Voljovová, a Sylveste mezi oběma ženami vycítil jakési vzájemné pouto. "Jenomže to není možné. Aby k tomu mohlo dojít, musel by se mor zmocnit replikačních rutin protilátky rovnou, bez pokusů a omylů, jako by mu byly dobrovolně odhaleny. Opakuji, že to není možné."

"Tak to zkuste sama."

"Ne že bych vám nevěřila, ale musíte to vidět taky z mé strany. Já tu zatracenou věc vyrobila, takže vím, že k něčemu takovému zkrátka nemohlo dojít."

"Ale mohlo," řekl Calvin.

"Jak to?"

"Varoval jsem vás, že si někdo nepřeje, aby naše léčba uspěla. Nejspíš tušíte, koho mám na mysli." Mluvil obezřetně, nechtěl v přítomnosti Kuriové či v dosahu Sadžakiho odposlechu prozradit zbytečně mnoho. "Kdo mohl s protilátkou manipulovat?"

"Nad tím se musím zamyslet."

Sylveste nespotořboval celý obsah fioly, proto mohla Voljovová prověřit molekulární strukturu jak zbylého retroviru, tak i vzorků, které zůstaly v laboratoři. Použila k tomu stejné přístroje, jimiž zkoumala střepinu Kuriové. Jakmile porovnála všechny vzorky, zjistila, že jsou v rámci běžných mezi kvantové přesnosti identické. Protilátka, kterou aplikoval Calvin, byla přesně taková, jaká měla být, až po nejnižší chemické vazby propojující nejméně významné atomy v nejmenších a nedůležitých molekulách...

Nahlédla do svých záznamů a ujistila se, že se protilátka neodchyluje od vzorců, které se jí rodily v hlavě několik let. S jejím retrovirem nikdo nic neprováděl, nikdo ho neupravil. Calvinova teorie o sabotáži tím padla. Ulevilo se jí, protože se jí nechtělo věřit, že Sadžaki skutečně léčbě brání. Představa, že by mohl vědomě prodlužovat kapitánova muka, byla přespříliš nechutná. Byla ráda, že jí tato prověrka vzorků umožňuje pustit sabotáž z hlavy. Pochybnosti se sice nezbavila, ale aspoň nezískala důkaz, že se ze Sadžakiho stala zrůda.

Byla však ještě jedna možnost.

Voljovová vyběhla z laboratoře a pospíchala na kapitánovu palubu. Proklínala se, že na to nepomyslela dřív, že si neušetřila tuhle odbočku. Sylveste se vptával, nač potřebuje nový vzorek. Než odpověděla, dlouho na něj hleděla. Ano, určitě je tady spojení s Lascailleovým záhalem. Tím si byla jistá. Chtěla se mu Mademoiselle pouze pomstít za zbabělost či zradu, která ji málem zabila? Anebo to má hlubší příčinu, nějakou vazbu na samotné vesmířany, prastaré ochránce, kteří se dotkli Lascailleovy mysli?

Má co dělat s lidskou záští, nebo s příkazem něčeho cizího a starého jako samotné Záhalý? Potřebuje si promluvit se Sylvestem o mnoha věcech, ale v bezpečí pavoučího modulu.

"Ten vzorek musí být z místa vaší aplikace retroviru." Vytáhla laserovou kyretu, hbitě provedla řez a uschovala kapku kovu do zkumavky.

"Přišla jste na něco? Byla protilátka pozměněna?" "Nikdo se jí ani nedotkl." Dnem zkumavky načrtlá drobná písmena na podlahu lodě, těsně před hranicí porostu. Než bude mít Sadžaki příležitost si ta slova přečíst, převalí se přes ně kapitán jako vlna.

"Co to provádíte?" zeptal se Sylveste, ale Voljovová už byla pryč.

"Měl jste pravdu," prohlásila, sotva se dostali ven a pavoučí modul se usadil na plášti Nostalgie nekonečna jako smělý ocelový parazit. "Byla to sabotáž, ale provedená jinak, než jsem si myslela."

"Vždyť jste mezi vzorky neobjevila žádný rozdíl." Sylveste v duchu neochotně připustil, že pavoučí modul je vskutku působivý. "Nebo jste se zmýlila?"

"Došlo mi, že zůstala ještě jedna možnost, jak retroviru vylámat zuby."

Ticho dlouho viselo ve vzduchu, než je prolomila Pascale: "Musel... muselo to být naočkováno. Tak se to stalo, že? Někdo ukradl dávku vašeho retroviru, pozměnil ho, odstranil jeho smrtonosnou schopnost kopírování, a pak jej předvedl tavomoru."

"Jedině tak se to dá vysvětlit," souhlasila Voljovová.

Kuriová se zeptala Sylvesta: "Myslíte si, že v tom má prsty Sadžaki?"

Přikývl. "Calvin předvídal, že se nám triumvir Sadžaki pokusí léčbu znemožnit."

"Nechápu to." Kuriová potřásla hlavou. "Jestli byl kapitán naočkován, nebylo to jenom ku prospěchu?"

"V tomto případě ne. Ve skutečnosti nebyl naočkován kapitán, ale tavomor, který ho požírá," vysvětlovala Voljovová.

"Vím, že mor je hyperadaptivní. V tom je právě hlavní problém. Každá molekulární zbraň, kterou jsme proti němu použili, byla kooptována, zadušena, přetavena a zapracována do jeho struktury. Tentokrát jsem však doufala, že získáme výhodu. Retrovirus byl mimořádně silný, sliboval, že dokáže vyžrát na běžné rozkladné postupy nákazy. Mor však dostal možnost prohlédnout si nepřítele před tím, než se s ním setkal v jeho aktivní formě. Dostal možnost rozebrat si ho a určit protilátku mnohem dřív, než pro něj mohla představovat hrozbu. A když potom došlo ke skutečné aplikaci, znal už všechny její možnosti, dávno si vypracoval cestu, jak retrovirus odzbrojit a přesvědčit ho, aby se přidal na jeho stranu, aniž by na to musel plýtvat energií. A kapitán začal růst rychleji."

"Ale kdo tvůj retrovirus upravil, Iljo?" zeptala se Kuriová. "Copak nejsi na lodi jediná, kdo to umí?"

Sylveste přikývl. "Přestože jsem přesvědčen, že se Sadžaki snaží léčbu sabotovat, tohle nebude jeho práce."

"Souhlasím," řekla Voljovová. "Sadžaki na to nemá dostatek odborných znalostí."

"A co ten druhý?" zajímala se Pascale, "ten chimerik?"

"Hegazi?" Voljovová zavrtěla hlavou. "Na toho zapomeňte. Mohl by dělat problémy pouze tehdy, pokud by někdo vystoupil proti triumvirátu, ale v tomto oboru nemá o nic větší schopnosti než Sadžaki. Podle mne jsou na lodi pouze tři lidé, kteří by to dokázali. Jeden jsem já."

"A ti další dva?" zeptal se Sylveste.

"Jednak Calvin, jenže ten je mimo okruh podezřelých."

"Kdo tedy zbývá?"

"To je trochu problematické," řekla Voljovová. "Poslední osoba, která by to dokázala s kybervirem provést, je právě ta, kterou se celou dobu pokoušíme vyléčit."

"Kapitán Brannigan?" podivil se Sylveste.

"Teoreticky to mohl udělat," Voljovová mlaskla jazykem. "Pokud tedy není mrtvý."

Kuriová byla zvědavá, jak Sylveste zareaguje, ale nevypadalo to, že by ho to vyvedlo z míry.

"Koneckonců je úplně jedno, kdo to byl - když ne Sadžaki osobně, tak někdo, kdo pracuje pro něj. Vidím, že vás tahle nepřijemnost přesvědčila."

Voljovová přikývla. "Bohužel ano. Co z toho vyplývá pro vás a pro Calvina?"

"Pro nás?" Tentokrát se Sylveste zdál otázkou překvapen. "Absolutně nic. Nikdy jsem nesliboval, že kapitána vyléčíme. Sadžaki ví, že to považují za nemožné. Calvin se mnou rovněž souhlasí. Mám-li být upřímný, Sadžaki ani nemusel léčbu sabotovat. Dokonce i kdyby nebyl váš retrovirus upraven, pochybuji, že by s ním měl mor vážnější problémy. Takže se vlastně nic změnilo. Calvin a já budeme dál předstírat, že kapitána léčíme, dokud nebude zcela zřejmé, že nemůžeme uspět. Postaráme se, aby se Sadžaki nedozvěděl, že o jeho sabotáži víme. Nechceme žádnou konfrontaci, zvláště ne teď, když má zanedlouho dojít k útoku na Kerberos." Klidně se usmál. "A pochybuji, že bude Sadžaki zklaman, až uslyší, že naše úsilí je marné."

"Podle vás se tedy nic nestalo?" Kuriová se rozhlédla po ostatních, hledala u nich podporu, ale jejich výrazy byly nečitelné. "Tomu nemůžu uvěřit."

"Mého muže přece kapitán vůbec nezajímá," řekla Pascale. "Copak to nevidíte? Předstírá léčbu jen proto, aby dodržel svůj díl dohody se Sadžakim. Dana zajímá pouze Kerberos, to je magnet, který ho přitahuje." Mluvila o něm, jako by tam nebyl.

"Jsem ráda, že jste tohle téma nakousla," řekla Voljovová, "protože s vámi my dvě, ale hlavně Kuriová, potřebujeme něco prodiskutovat. Týká se to právě Kerbera."

Sylveste se opovržlivě zeptal: "Co vy víte o Kerberu?"

"Budete se divit, doktore Sylveste," pravila Kuriová. "Možná až příliš mnoho."

Kuriová usoudila, že bude nejlepší vypovědět všechno od začátku. Vyprávěla o svém oživení na Žlutozemi, jak pracovala jako vrah ve Stínohře a jak ji Mademoiselle naverbovala nabídkou, kterou nemohla odmítnout.

"Kdo je Mademoiselle?" zeptal se Sylveste, když skončila s úvodem. "A co po vás chtěla?"

"K tomu se dostaneme," řekla Voljovová. "Buďte trpělivý."

Kuriová opakovala Sylvestovi tentýž příběh, který vyprávěla Voljovové teprve nedávno, ačkoli jí to připadalo jako celá věčnost. Mluvila o tom, jak pronikla na loď a jak ji současně oklamala Voljovová, neboť potřebovala nového střelece, bez ohledu na to, zda se toho hodlá ujmout dobrovolně. Vyprávěla, jak měla Mademoiselle celou dobu v hlavě a jak jí prozradila vždy jen tolik informací, kolik v daném okamžiku potřebovala. Jak ji Voljovová napojila na střelecké prostředí a jak Mademoiselle zjistila, že se tam skrývá elektronická bytost, která si říká Krádce slunce.

Pascale pohlédla na Sylvesta. "To jméno něco znamená. Už jsem je slyšela. Na to mohu přísahat. Nevzpomínáš si, Dane?"

Sylveste se na ni podíval, ale mlčel.

"Ta bytost," pokračovala Kuriová, "se už pokusila dostat ze střeleckého prostředí do hlavy mého předchůdce. Dohnala ho k šílenství."

"Nechápu, jak se to týká mě," zavrčel Sylveste.

Tak mu to Kuriová řekla: "Mademoiselle zjistila, že ta bytost vstoupila do střeleckého prostředí v určité době."

"Výborně, pokračujte."

"V době vaší minulé návštěvy na palubě této lodi."

Kuriovou potěšilo, že Sylvestovi konečně zmizel z obličeje ten nadřazený, pohrdavý výraz. Byl to jediný požitek, který si uprostřed všech nesnází a zmatku mohla dopřát.

Jenže Sylveste její kouzlo po vteřině zlomil a s obdivuhodným sebeovládáním se zeptal: "Co tím chcete říct?"

"Chci tím říct přesně to, co tím říkám, jenže vy si to nechcete připustit." Slova jí vylétěla z úst. "Krádce slunce jste na Nostalgiu přinesl vy."

"Je to nějaký neurální parazit." Voljovová se rozhodla sejmout z Kuriové břemeno vysvětlování. "Dostal se na palubu s vámi a potom přeskočil do lodě. Mohl jste ho mít v implantátech nebo přímo v mozku, protože je naprosto nezávislý na hardwaru."

"To je směšné." Jeho tón však nezněl přesvědčivě.

"Jestli jste si toho nebyl vědom," řekla Voljovová, "mohl jste to v sobě mít celá léta. Možná už od vašeho návratu."

"Od mého návratu odkud?"

"Z Lascailleova záhalu." Podruhé se zdálo, že slova Kuriové zasáhla Sylvesta jako poryv zimního deště. "Prověřily jsme časovou posloupnost. Všechno sedí. Ať už je to cokoli, dostalo se to do vás u Záhalu. Od té doby jste to měl v

sobě. Možná vás to posledně ani neopustilo. Prostě se to jenom rozdělilo a vypustilo to jednu část do lodě, aby tím zvýšilo naději na úspěch."

Sylveste vstal a gestem vyzval manželku, aby udělala totéž. "Nemám čas poslouchat ztřeštěné bláboly."

"Měl byste si ho udělat," řekla Kuriová. "Ještě jsme vám neřekly nic o Mademoiselle ani o tom, co jsem měla vykonat." Znechuceně na ni zíral, snad celou minutu, než se vrátil do křesla, aby si vyslechl pokračování.

25

Hádes-Kerberos, heliopauza Deltý Pavonis, 2566

"Lituji," řekl Sylveste, "ale zdá se, že nemůžeme kapitána Brannigana vyléčit."

Jeho dalšími společníky byli členové triumvirátu, vyjma Voljovové. Sadžaki stál před kovovým porostem s rukama založenýma a hlavou nakloněnou ke straně, jako by si prohlížel náročnou moderní fresku. Hegazi si od nákazy udržoval uctivou vzdálenost, odmítal přistoupit blíže než na tři čtyři metry od nejzazšího okraje nedávno stimulovaného moru. Dělal co mohl, aby vypadal nonšalantně, ale i na relativně malém kousku tváře, která byla dosud lidská, se mu strach jevil zřetelně jako tetování. "Je mrtvý?" zeptal se Sadžaki.

"Nene," odpověděl Sylveste rychle, "naprosto ne. Ale všechny naše metody selhaly a ukázalo se, že retrovirus, jediná naděje, která nám zbývala, mu spíš ublížil."

"Retrovirus Voljovové?" Hegaziho hlas se odrazil od stěn. Sylveste věděl, že teď musí být velice opatrný, aby Sadžaki nezjistil, že jeho sabotáž byla odhalena. "Z neznámého důvodu neúčinkoval tak, jak si Voljovová myslela. Neviním ji z toho. Na základě laboratorní práce s malými vzorky nemohla předvídat, jak se zachová celé morové těleso." "Zajisté," řekl Sadžaki, "to vskutku nemohla předvídat." Sylveste si při jeho slovech uvědomil, že k triumvirovi cítí nenávist stejně neodvolatelnou jako smrt. Věděl však, že Sadžaki je člověk, s nímž může spolupracovat, a přestože jím opovrhoval za to, co se tady odehrálo, na útoku proti Kerberu se tím nic nemění. Vlastně to teď bylo lepší, o mnoho lepší. Protože měl jistotu, že si Sadžaki nepřeje vidět kapitána vyléčeného, nic mu již nebránilo věnovat plnou pozornost útoku. Bude muset ještě nějakou chvíli strpět Calvina v hlavě, dokud bude tato šaráda pokračovat, ale to byla jen nepatrná obtíž, která neměla vliv na jeho hlavní úkol. Navíc v podstatě Calovu přítomnost svým způsobem vítal. Události se jen valily, musel vstřebat příliš mnoho informací, a tak bylo dobré mít druhou mysl, i když parazitující na jeho, která shromažďovala údaje a dělila se s ním o své postřehy.

"Ten holomek lže, jako když tiskne," zašeptal Calvin. "Jestli jsem měl ještě nějaké pochybnosti, nyní to vím jistě."

Doufám, že mor pohltní každíčký atom této prokleté lodě a jeho vezme s sebou. Nic jiného si nezaslouží."

Sylveste řekl Sadžakimu: "To ovšem neznamená, že se vzdáváme naděje. S vaším dovolením budeme Cal a já pokračovat..."

"Dělejte, co budete moci," řekl Sadžaki.

"Ty chceš, aby pokračovali?" divil se Hegazi. "Po tom, co mu provedli?"

"Vidíte v tom nějaký problém?" zeptal se Sylveste a měl pocit, že tahle konverzace je hra s předem známým koncem.

"Neodvážíme-li se riskovat..."

"Sylveste má pravdu," prohlásil Sadžaki. "Kdo může předvídat, jak kapitán zareaguje na ty nejnevinnější zásahy? Mor je živý organismus - nemusí nezbytně odpovídat veškerým logickým pravidlům, takže cokoli uděláme, představuje riziko, dokonce i něco tak zdánlivě neškodného, jako když ho prozkoumáme magnetickým polem. Mor si to může vysvětlit jako stimul a přejít do nové fáze růstu, nebo to může způsobit, že se během několika vteřin rozpadne na prach. Pochybuji, že by kapitán oba výsledky přežil."

"Potom bychom to měli vzdát raději hned," řekl Hegazi.

"Ne," prohlásil Sadžaki tak ledově, že Sylveste začal mít o zdraví druhého triumvira obavy. "V žádném případě to nevzdáme. Potřebujeme jen něco nového, něco jiného než pouhý léčebný zásah. Máme tady nejlepší kybernetiku vytvořenou od Vrcholného prozření a nikdo nerozumí molekulárním zbráním líp než Ilja Voljovová. Lékařské systémy na palubě Nostalgie patří k těm nejdokonalejším, a přesto jsme neuspěli. Z jednoduchého důvodu. Máme co do činění s něčím silnějším, rychlejším a adaptabilnějším, než si vůbec umíme představit. Sice jsme to vždy předpokládali, ale ukázalo se, že je to pravda. Tavomor je cizího původu. Proto nás pokaždé porazí. Pokud ovšem dál povedeme válku za našich podmínek, nikoli za jeho."

Sylveste si pomyslel, že hra nyní dospěla k epilogu. "Co má být tím novým?"

"Jediná logická odpověď zní," začal Sadžaki, jako by se mu chystal prozradit něco naprosto očividného, "že efektivní léčba nemoci vesmíranů je možná pouze pomocí léku vesmíranů. A právě ten teď musíme hledat, nehledě na to, jak dlouho nám to bude trvat, kolik nás to bude stát úsilí a jak daleko nás to zavede."

"Lék vesmíranů," řekl Hegazi, jako by zkoušel, jak to zní. Nejspíš si uvědomil, že tato dvě slova bude v budoucnosti slyšet dosti často. "A kde chceš takový lék vlastně získat?"

"Nejdříve zkusíme Přetvářeče," odpověděl Sadžaki nepřítomně, jako by byl sám a jenom si s tou představou pohrával.

"Jestli ho nevyлéčí Přetvářeči, budeme hledat dál." Náhle obrátil pozornost na Sylvesta. "Víte, kdysi jsem je s kapitánem navštívil. Nejste jediný, kdo ochutnal solný roztok jejich oceánu."

"Nezůstaneme ve společnosti toho šílence ani o vteřinu déle, než je naprosto nezbytné," řekl Calvin a Sylveste v duchu souhlasil.

Voljovová pohlédla znovu na náramek, pošesté nebo posedmé za poslední půlhodinu, přestože údaje se stěží pohnuly. Nemohla z něj vyčíst nic, co by už nevěděla. Katastrofické manželství klínu a Kerbera bude uzavřeno asi za půl dne a zatím se nezdálo, že by někdo chtěl proti tomuto spojení vyjádřit námitky, natož mu zabránit.

"Ani když na něho budeš koukat co dvě vteřiny, nic tím nezměníš." Kuriová zůstala s Voljovovou a Pascale v

pavoučím modulu. Většinu z těch uplynulých hodin strávily na lodním plášti a hodně si toho pověděly, odvažily se dovnitř jen kvůli Sylvestovi, aby se mohl setkat s oběma triumviry. Sadžakimu nebyla nepřítomnost Voljovové nápadná, nepochybně usoudil, že pilně pracuje ve své ubikaci a dolaďuje strategii útoku. Ale za hodinu či dvě se musí ukázat, pokud se chce vyhnout podezření. Pak začne s přípravou terénu, zaútočí svými zbraněmi na Kerberos a oslabí místo, na něž má dopadnout klín. Znovu pohlédla na náramek, tentokrát bezděky.

Kuriová řekla: "V co ještě doufáš?"

"Že klín provede něco nečekaného - docela by se hodilo totální selhání."

"Ty vážně nechceš, aby se to povedlo, že?" zeptala se Pascale. "Ještě před několika dny jsi jásama, jako by to beranidlo bylo tvé největší životní dílo. To je dost podstatný obrat."

"Tehdy jsem ještě nevěděla, kdo je Mademoiselle. Kdybych to tušila dřív..." Voljovové náhle došla slova. Jasně si uvědomovala, že použití klínu je vrcholná neuváženost - ale kdyby to chápala od začátku, změnilo by se něco? Necítila potřebu vytvořit tu zbraň jen proto, že mohla, že to bylo elegantní a ona chtěla obecenstvu předvést, jaké báječné výtvořiny, jaké děsivé nástroje války dokáže vymyslet? Tento motiv sice nebyl příjemný, ale velice věrohodný. Ano, vytvořila by klín a doufala by, že později dokáže zabránit, aby akci dokončil. Jinak řečeno, byla by v naprosto stejné situaci.

Klín - přestavěný Lorean - se blížil ke Kerberu a brzdil. Než se dotkne asteroidu, nepoletí rychleji než kulka, ale bude to kulka o hmotnosti milionů tun. Kdyby klín dopadl touto rychlostí na povrch obyčejné planety, jeho kinetická energie by se přeměnila na tepelnou, nastala by kolosální exploze a její hračka by byla v jediném záblesku zničena. Ale Kerberos nebyl obyčejná planeta. Podle předpokladů, podpořených nekonečnými simulacemi, už jen pomalu letící hmota zbraně bude stačit, aby prorazila tenkou vrstvu umělé kůry. Ale co se stane, až dopadne, až se provrtá do útrob asteroidu, ani v nejmenším netušila.

Děsilo ji to tak, že to nedokázala slovy vyjádřit. Intelektuální nejistota - a možná ještě něco dalšího - přivedla Sylvesta až sem, ale ani ona nebyla bez viny, když slepě kráčela po stejné cestě. Přála si, aby brala celý projekt méně vážně, aby klín udělala s menší šancí na úspěch. Hrozila se pomýšlení, co se stane, jestliže ji její dítě nezklame.

"Kdybych to věděla..." řekla konečně. "Vlastně je to jedno. Nic jsem nevěděla, takže co na tom záleží?"

"Kdybys mě jen poslouchala," řekla Kuriová. "Žádala jsem tě, abys tohle šílenství zastavila. Ale moje slovo ti nestačilo, a tak jsi to nechala dojít až tak daleko."

"Těžko jsem se mohla postavit Sadžakimu pouze na základě jakési vize, kterou jsi měla na střeleckém stanovišti. Určitě by nás obě zabil." A přesto, pomyslela si, bychom ještě mohly podniknout proti Sadžakimu nějaké zásadní kroky, jenže by se to dalo provést jedině odtud, z pavoučího modulu, a to by brzy nemuselo stačit.

"Kdybys mi jen věřila," řekla Kuriová.

Za jiných okolností, pomyslela si Voljovová, bych ji za to udeřila. Místo toho klidně odpověděla: "Mohla by ses dovolávat mé důvěry pouze v případě, kdyby ses nevetřela na palubu mé lodě a kdybys v jednom kuse nelhala, ale takhle ne."

"A co jsem asi měla dělat? Mademoiselle má mého manžela."

"Opravdu?" Voljovová se k ní naklonila. "Víš to jistě, Kuriová? Setkala ses s ním, viděla ho, nebo to byl jen další podvůdek té tvé všemocné Mademoiselle? Vzpomínky se dají přece velmi snadno implantovat, nebo ne?"

Kuriová se zeptala mírně, jako by mezi nimi nepadlo žádné zlostné slovo: "Jak to myslíš?"

"Třeba to nezvládl, Kuriová. Nikdy tě to nenapadlo? Co když vůbec neopustil Skyovo vítězství? Nemuselo se to odehrát tak, jak věříš."

Pascale mezi ně strčila hlavu. "Nech ji na pokoji, ano? Jestli se má stát něco hrozného, nesmíme se rozhádat. Pro případ, že to uniklo vaší pozornosti, připomínám, že jsem jediná osoba na této lodi, která netoužila dostat se na palubu."

"Jo, prostě jsi měla smůlu," zabručela Kuriová.

Pascale se na ni zahleděla. "No, možná jsem neřekla tak úplně pravdu. Přece mi o něco jde. Také mám manžela. A taky nechci, aby si ublížil - nebo někomu jinému - jen proto, že něco tak strašně chce. A proto vás potřebuji, obě. Zdá se totiž, že jste jediné, kdo to cítí stejně."

"A co cítíš?" zeptala se Voljovová.

"Že nic není v pořádku od chvíle, co jsi vyslovila to jméno." Voljovová se nemusela ptát, jaké jméno má Pascale na mysli. "Vypadalo to, jako bys je znala."

"Taky že ano. Známe je oba. Krádce slunce je amarantské jméno. Je to jeden z jejich bohů nebo jedna z mytických postav, možná dokonce skutečná historická osobnost. Ale Dan byl příliš zabeďněný nebo vyděšený nebo obojí, aby to přiznal."

Voljovová opět pohlédla na náramek, ale pořád nebylo nic nového. Pak poslouchala Pascale. Vyprávěla dobře, bez dlouhého úvodu a zbytečných odboček, podělila se s nimi pouze o pečlivě vybraná fakta, takže Voljovová zjistila, že před sebou téměř vidí vše potřebné. Pascale dokázala události načrtnout s uměleckou úsporností. Bylo zcela zřejmé, kdo má největší zásluhu na úspěchu Sylvestovy biografie.

Pascale začala u Amarantů, vyhynulého druhu vzešlého z ptáků, který kdysi žil na Obrodě. Voljovová si již osvojila dostatek informací od Sylvesta, aby dokázala Pascalin příběh zařadit do příslušného kontextu, ale přesto bylo nepříjemné, že se potvrdilo spojení s Amaranty. Dělal jí starosti, že její potíže souvisejí se Zahalenými, ale u nich byla souvislost dostatečně jasná. Teď k tomu přibývali ještě Amaranti. Jak do toho vůbec zapadají? Co spolu mají společného dva naprosto odlišné druhy vesmíranů, přičemž oba již dávno zmizely z galaktických dějin? Ani chronologie nesouhlasí. Podle toho, co Lascaille řekl Sylvestovi, Zahalení odešli - ustoupili do svých zámotků restrukturalizovaného časoprostoru - miliony let před tím, než se Amaranti vůbec vyvinuli, a vzali s sebou artefakty a technologie příliš nebezpečné, aby se k nim mohla dostat méně zkušená a vzdělaná plemena. A tohle vnařidlo

uchovaného vědění hnalo Sylvesta i Lefevrovou k Záhalu. A co se týče tělesné formy Zahalených, s něčím takovým se lidstvo dosud nesetkalo. Mají krunýře a mnoho končetin, jako by se vynořili ze zlého snu. Amaranti se svým ptačím původem a čtyřmi údý naproti tomu nebyli od lidí tak diametrálně odlišní...

A přece představoval Krádce slunce nějaké spojení. Nostalgie nikdy dřív Obrodu nenavštívila a neměla na palubě nic, co by Amaranty byl jen připomínalo, a přesto byl Krádce slunce součástí života Voljovové po roky subjektivního a několik desítek let planetárního času. Klíčem byl zcela očividně Sylveste, ale Voljovové vytrvale unikalo jakékoli rozumné vysvětlení.

Pascale pokračovala, zatímco se zpola vědomé myšlenky Voljovové řítily dál a snažily se vystopovat mezi fakty nějaký řád, který by ji přivedl k řešení. Pascale hovořila o pohřbeném městě, obrovské amarantské stavbě objevené během Sylvestova uvěznění. Ústřední dominantu města, velikou věž, zdobil tvor, který nebyl tak úplně Amarant, ale vypadal jako představa Amarantů o andělovi - až na to, že ten, kdo toho anděla vytvořil, dbal na zákony anatomie. Anděl působil dojmem, že by mohl doopravdy létat.

"A to má být Krádce slunce?" užasla Kuriová.

"Nevím," odpověděla Pascale. "Víme jenom to, že původní Krádce slunce byl obyčejný Amarant, který shromáždil hejno odpadlíků, skupinu odpadlíků, jestli chcete. Předpokládáme, že experimentovali s přírodními zákony, studovali povahu světa a zpochybňovali mýtus. Podle Danovy teorie se Krádce slunce zajímal o optiku, vyrobil zrcadla a čočky, tedy doslova ukradl slunce. Rovněž si mohl zahrávat s kluzáky a jednoduchými létacími stroji. Ať dělal cokoli, bylo to kacířství."

"Takže víš, koho ten anděl zpodobňuje?"

Pascale připustila, že nemá ponětí, a raději dopověděla zbytek - že hejno odpadlíků proslulo jako takzvaní "Zapuzení", aby vzápětí na tisíce let zmizelo z historie Amarantů.

"Jestli můžu nabídnout pro změnu svoji teorii," řekla Voljovová, "tak se Zapuzení uchýlili na nějaké tajné místo na planetě, kde pracovali na svých vynálezech."

"Dan si to také myslí. Domnívá se, že po té cestě došli až na konec, že získali prostředky, jak úplně opustit Obrodu. A pak se jednoho dne - nedlouho před Událostí - vrátili, ale ve srovnání s těmi, kteří zůstali doma, vypadali jako bohové. A proto ta socha. Byla vytvořena na počest nových bohů."

"Bohů s křídly?" zeptala se Kuriová.

"Genetické inženýrství," odpověděla Pascale přesvědčeně.

"Nemohli nikdy doopravdy létat, dokonce ani s křídly, která si vytvořili, ale na druhé straně přece překonali gravitaci a létali do vesmíru."

"Co bylo dál?"

"Když se stoupenci Krádce slunce vrátili, znamenalo to konec. Z archeologických vykopávek nedokážeme určit chronologii zcela přesně, neboť časový úsek je příliš krátký, ale vypadá to, jako by ji s sebou přitáhli."

"Co přitáhli?" zeptala se Kuriová.

"Událost, která smetla z Obrody život."

Brodily se odpadní vodou, zaplavovala chodbu do výšky kotníků. Kuriová se náhle zeptala: "Nemůžeš ještě nějak zastavit zbraň, která letí na Kerberos? Ovládáš ji vůbec?"

"Buď zticha!" zasyčela Voljovová. "Všechno, co tady řekneš..." Zmlkla a ukázala na stěny, aby naznačila, že je v nich skryto odposlouchávací zařízení jako součást sledovací sítě, kterou podle jejího soudu Sadžaki kontroluje.

"By se mohl dozvědět zbytek triumvirátu. No a co?" Kuriová sice šeptala, nebylo nutné podstupovat zbytečné riziko, ale přesto mluvila dál. "Podle toho, jak se to tady vyvíjí, se jim stejně budeme muset zanedlouho postavit otevřeně na odpor. Sadžakiho odposlouchávací síť není tak všudypřítomná, jak si myslíš, alespoň Sadžiková to tvrdila. A i kdyby byla, zrovna teď má plné ruce práce."

"Přesto je to nebezpečné, velmi nebezpečné." Musela však uznat, že Kuriová má pravdu. V blízké budoucnosti se z dosavadních lstí stane vzpoura. Povytáhla si rukáv bundy a podívala se na náramek, na němž zářila schémata a pomalu se aktualizující číselné údaje. "S tímhle dokážu ovládat téměř všechno. Ale k čemu je mi to dobré? Sadžaki by mě zabil, kdybych se pokusila akci znemožnit, a zjistil by to okamžitě, jakmile by se klín vychýlil z kurzu. A taky nezapomeň na Sylvesta. Drží nás pořád v šachu - ani nechci pomyslet na to, jak by zareagoval."

"Určitě by nejásal, ale to na věci nic nemění."

"Dan neudělá to, čím vyhrožuje," ozvala se Pascale. "Nic v očích nemá. Řekl mi to. Ale tvrdil, že to určitě zapůsobí, protože si tím Sadžaki nemůže být úplně jistý a protože je to možné."

"A není taky možné, že ti lhal?" zeptala se Voljovová.

"Co to je za otázku?"

"Vzhledem k okolnostem naprosto oprávněná. Sadžakiho se bojím, ale dokážu se mu postavit silou, kdyby bylo zapotřebí. Ne však tvému manželovi."

"K tomu nikdy nedojde," ujistovala ji Pascale. "V tomhle mi můžeš věřit."

"Jako bychom měly na vybranou," řekla Kuriová.

Dorazily k výtahu, dveře se otevřely a musely udělat krok vzhůru, aby mohly nastoupit. Kuriová si oklepala kal z bot o stěnu. "Iljo, musíš to zastavit. Jestli klín doletí na Kerberos, jsme všichni mrtví. Mademoiselle to věděla, proto chtěla Sylvesta zabit. Věděla, že se tam bude snažit dostat jakýmkoli způsobem. Ještě to všechno nemám pořádně urovnané v hlavě, ale jedna věc je mi jasná. Mademoiselle věděla, že to bude pro nás všechny moc špatné, jestli se mu to někdy podaří. A myslím opravdu moc špatné."

Výtah začal stoupat, ale Voljovová neudala cíl.

"Jako by ho popoháněl sám Krádce slunce," zamyslela se Pascale. "Jako by mu vkládal do hlavy nápady a formoval jeho osud."

"Jaké nápady?" zeptala se Kuriová.

"Třeba jako ten, aby přiletěl sem, do soustavy Deltý Pavonis." Voljovová ožila. "Kuriová, copak si nevzpomínáš na záznam z lodní paměti, když byl Sylveste minule na palubě?"

Kuriová přikývla. Pamatovala si velmi dobře, jak hleděla do očí Sylvesta ze záznamu a představovala si, že zabíjí skutečného člověka.

"Už tehdy se hovořilo o výpravě na Obrodu. Nedokázaly jsme si vysvětlit, jak mohl tenkrát vědět o Amarantech. A teď to do sebe dokonale zapadá. Pascale má pravdu. A ty vlastně taky. Měl v hlavě Krádce slunce, který ho postrkoval. Nejspíš sám nevěděl, co se s ním děje, ale celou dobu ho ovládal Krádce slunce."

Kuriová řekla: "Připadá mi, jako by Krádce slunce a Mademoiselle spolu vedli válku, ale potřebují nás, aby mohli bojovat. Krádce slunce je elektronická bytost a ona je uvězněná na Žlutozemi v palankýnu... A tak tahají za provázky a vodi nás jako loutky jednoho proti druhému."

Voljovová se zamračila. "Krádce slunce mi dělá starosti, vážné starosti. Neslyšely jsme o něm od zničení zbraňového kompletu."

Kuriová mlčela. Věděla jen to, že ji Krádce slunce při posledním připojení na střelecké prostředí vstoupil do hlavy. Během Mademoiselliny návštěvy na rozloučenou se dozvěděla, že Krádce slunce Mademoiselle pohlcuje a že ji za několik hodin, v nejlepším případě za několik dní přemůže. A mezitím uplynuly týdny. Podle toho, jak Mademoiselle sama odhadovala rychlost svých ztrát, by už měla být mrtvá a Krádce slunce vítězem. Ale přesto se nic nezměnilo. Pokud vůbec něco, tak jen to, že nyní měla v hlavě klidněji než za celý pobyt na Žlutozemi. Žádné zatracené implantáty ze Stínohry, které začaly tikat, když se dostala blízko terče, žádný zatracený duch Mademoiselle, který by ji strašil i v mrazáku. Jako by Krádce slunce současně s vítězstvím zahynul. Ne že by tomu Kuriová věřila. Jeho mlčení bylo nesmírně stresující, zhoršovalo čekání, než se objeví. Nepochybovala, že bude mnohem méně příjemný společník než její předchozí nájemnice.

"Proč by měl na sebe upozorňovat?" zeptala se Pascale. "Vždyť už přece téměř vyhrál."

"Téměř," souhlasila Voljovová. "Ale to, co se chystáme udělat, by ho mohlo přimět, aby zasáhl. Měly bychom se na to připravit, především ty, Kuriová. Víš, že si našel cestu do Borise Nagorného, a můžeš mi věřit, že nebylo nic příjemného poznat se s jedním nebo s druhým."

"Zavři mě, než bude příliš pozdě." Kuriová nad svým prohlášením příliš neuvažovala, ale vyslovila je smrtelně vážně.

"Opravdu, Iljo. Budu radši, když to uděláš, než kdybys mě potom musela zastřelit."

"Ráda bych ti vyhověla," řekla její instruktorka, "ale nevypadá to, že bychom počtem zrovna převyšovaly protivníka. V této chvíli stojíme my tři proti Sadžakimu a Hegazimu - a jen pánbůh ví, na kterou stranu se postaví Sylveste, až přijde na věc."

Pascale mlčela.

Dorazily do zbrojnice, kam měla Voljovová namířeno, ačkoli to neřekla nahlas, aby utajila cíl. Kuriová dosud v tomto sektoru nebyla, ale nikdo jí nemusel říkat, kde jsou. Byla už ve spoustě zbrojnic, jejich atmosféru poznala okamžitě.

"Koledujeme si o pořádný průšvih," řekla Kuriová. "Nemám pravdu?"

Nacházely se v obdélníkové hale zahrnující výstavní a výdejní oddělení vojenského arzenálu, tisíce zbraní v regálech byly připraveny k okamžitému použití. Desítky tisíc dalších mohly být v krátkém čase vyrobeny podle archivovaných holografických plánů.

"To víš, že máš," řekla Voljovová a znělo to až podezřele vesele. "A proto uděláme líp, když si opatříme náležitě účinnou palebnou sílu. Takže použij rozum a zkušenosti, Kuriová, a vybav nás. A udělej to rychle - nechceme přece, aby nám to Sadžaki zatřhl dřív, než dostaneme všechno, pro co jsme sem přišly."

"Ty z toho máš skutečně potěšení, že?"

"Ano. A víš proč? I když je to třeba sebevraždy, konečně něco děláme. Můžeme zaplatit životem a nemusí to být k ničemu dobré, ale až na to přijde, alespoň neodejdeme bez boje."

Kuriová vážně přikývla. S takovým postojem souhlasila. Bylo výsadou vojáků zasahovat do vývoje událostí, i kdyby to k ničemu nebylo. Voljovová jí rychle vysvětlila, jak komunikovat s nižší osobností zbrojnice - naštěstí bylo všechno samočinné - pak vzala Pascale za paži a obrátily se k odchodu.

"Kam jdete?"

"Na můstek. Sadžaki bude chtít, abych začala s přípravou terénu."

26

Hádes-Kerberos, heliopauza Deltý Pavonis, 2566

Sylveste neviděl Pascale celé hodiny, už to začínalo vypadat, že se dokonce nezúčastní ani vyvrcholení jeho dlouholetého úsilí. Zbývalo pouhých deset hodin, než klín vrazí do Kerbera. A za necelou hodinu se měla spustit nesmírně důležitá první vlna úpravy terénu. Přesto se zdálo, že se bude muset bez společnosti své ženy obejít.

Lodní kamery ani na chvíli nepustily klín ze zaměření, vznášel se v projekční sféře, jako kdyby byl jenom pár kilometrů daleko, nikoli víc než milion. Viděli ho z boku, protože začal sestup z libračního bodu, zatímco Nostalgie kroužila vedle ekliptiky Háda a jeho záluďného souputníka. Klín i loď opustily orbity, ve slabém gravitačním poli Kerbera však mohly být jejich nové dráhy udržovány s minimálními korekcemi.

Vedle Sylvesta seděli Sadžaki a Hegazi, zaplavení narudlým světlem projekční sféry. Hádes byl tak blízko, že připomínal

krvavou ránu, a Delta Pavonis, jakkoli vzdálená, rovněž vrhala na všechna tělesa načervenalou zář. Protože jiný zdroj světla v sále nesvítíl, celý můstek tonul v krvavém šeru.

"Kde sakra je ta brezglívající potvora Voljovová?" zeptal se Hegazi. "Myslel jsem, že už měla začít s předváděním toho jejího panoptika hrůzy."

Provedla opravdu ten hanebný krok? pomyslel si Sylveste. Opravdu se rozhodla, že překazí útok, přestože je duchovním vůdcem celé akce? Pokud ano, naprosto špatně ji odhadl. Nakazila ho svými pochybnostmi, přizívanými bludy té prohnané Kuriové, ale přece je sama nemůže brát vážně? Určitě si hrála na ďáblova advokáta a jenom pokoušela jeho víru.

"Nezbývá než doufat, že tě opravdu jen pokoušela, synu," ozval se Calvin.

"Ty už mi češ i myšlenky?" zeptal se Sylveste nahlas, neboť nemusel Calovu přítomnost skrývat před neúplným triumvirátem shromážděným na můstku. "To je slušný figl, Calvine."

"Můžeš to nazvat progresivní adaptací na základě neurální shody," řekl Calův hlas. "Všechny teorie tvrdí, že se něco takového stane, když mi umožníš zůstat v tvé hlavě dostatečně dlouho. Ve skutečnosti se neděje nic záhadného, pouze si vytvářím stále realističtější model tvých neurálních procesů. Pak stačí dát do vzájemného vztahu to, co tam sleduji, s tvou odezvou. Nyní už ani nemusím čekat na tvou odpověď, uhodnu ji předem."

Tak si přečti tohle, pomyslel si Sylveste. Jdi do háje.

"Kdyby ses mě chtěl zbavit," pokračoval nevzrušeně Calvin, "mohl jsi to udělat už dávno. Mám spíš dojem, že se ti docela líbí, když mě máš tam, kde jsem."

"Prozatím," řekl Sylveste. "Ale nezvykej si na to, Cale. Nemám totiž v plánu sdílet tvou společnost natrvalo."

"Právě teď mi dělá víc starostí tvá manželka."

Sylveste se zadíval na oba triumviry. Náhle netoužil, aby se jeho polovina konverzace odehrávala veřejně, a tak začal odpovídat v duchu: "Taky mám o ni starost, jenže to vůbec není tvoje věc."

"Všiml jsem si její rekrace, když se ji Voljovová a Kuriová snažily přetáhnout na svou stranu."

Ano, pomyslel si Sylveste, a kdo jí to může zazlívát? Ani pro něj to nebylo snadné, když se Voljovová zmínila o Krádcí slunce. Voljovová určitě nevěděla, jak je to jméno významné, a Sylveste na okamžik zadoufal, že si jeho žena nevzpomene, kde je slyšela nebo že je vůbec slyšela. Ale na to byla Pascale příliš chytrá, což byl také jeden z důvodů, proč ji miloval. "To ještě neznamená, že se jim to povedlo, Cale."

"Těší mě, že máš takovou jistotu."

"Nepokusí se mě zastavit."

"To už není tak jisté," řekl Calvin. "Jestli nabude dojmu, že se řítíš do nebezpečí, a jestli tě miluje tolik, jak si myslím, pokusí se tě zastavit spíš z lásky, než z logických důvodů. A možná o to usilovněji. Neznamená to, že by tě náhle začala nenávidět nebo že by jí dělalo potěšení překazit tvé plány těsně před cílem, ve skutečnosti je tomu naopak. Umím si představit, jak ji to bolí."

Sylveste pohlédl na projekční sféru, na kuželovitý klín, dílo Voljovové.

"Domnívám se," řekl Calvin posléze, "že celá záležitost má mnohem hlubší kořeny, než je na první pohled patrné. Měli bychom pokračovat nanejvýš opatrně."

"Přece jsem dost opatrný."

"Vím to, a proto tě podporuji. Už pouhý fakt, že by tam mohlo být něco nebezpečného, je sám o sobě fascinující, přímo tě pobízí pokračovat. Tak to přece cítíš, nebo ne? Každý argument proti jen posílí tvé odhodlání. Protože vědění v tobě vyvolává hlad a ty tomu hladu nedokážeš vzdorovat, přestože víš, že to, na čem hoduješ, tě může zabít."

"Sám bych to nevyjádřil líp." Sylveste se nad tím na okamžik zamyslel. Pak se obrátil k Sadžakimu a nahlas řekl: "Kde je ta zatracená ženská. Copak neví, že tady máme práci?"

"Tady jsem." Voljovová vstoupila na můstek společně s Pascale. Beze slova usedly do křesel a vznesly se k ostatním, aby si mohly ve sféře vychutnat představení, k němuž se schylovalo. "Takže zahájíme bitvu," řekl Sadžaki.

Voljovová vyslala příkaz do depozitáře, od incidentu se zdívočelým kompletem to bylo poprvé, co se spojila s některým ze svých hrůzostrašných kousků.

V koutku mysli jí uvízla obava, že se každým okamžikem může kterýkoli zbraňový komplet zachovat stejně, vyhodí ji z ovládacího okruhu a začne samostatně řídit akci. Nemohla to vyloučit, ale byla připravena nést riziko. A pokud jí Kuriová řekla pravdu, byla Mademoiselle, která ovládala zdívočelý komplet, nyní mrtvá, nemilosrdně pohlcená Krádcem slunce, a tak to přinejmenším nebude ona, kdo se pokusí zbraň ovládnout.

Voljovová vybrala hrst zbraňových kompletů s nižší destruktivní silou (jak předpokládala), které by v případě nutnosti přemohla palebná síla lodě. Šest zbraní ožilo a ohlásilo připravenost, na náramku se rozblikalo šest morbidních ikon ve tvaru lebek. Komplety se začaly posunovat po kolejích, pomalu odjížděly z depozitáře o patro níž a vylétaly ze světlohoce do prostoru - staly se z nich automatické kosmické lodě ověšené kanóny. Každý z kompletů byl jiný, pouze základními konstrukčními prvky naznačovaly, že všech šest patří mezi zbraně pekelné třídy. Dva raketometry na relativistické střely měly o něco víc společných znaků, podobně jako soutěžní prototypy od různých návrhářů musí splňovat určité parametry. Vypadaly jako prastaré houfnice, jako dlouhé hlavně ověšené trubicovitými výrůstky a rakovinnými nádory doplňkových systémů. Další čtyři zbraně, rovněž pramálo půvabné, nesly graser (o jeden řád silnější než lasery na Nostalgii), supersymetrický paprskomet, AH emitor a kvarkový usměrňovač. Nedaly se srovnat s kapacitou zdívočelého kompletu, který byl schopen destrukce celé planety, ale na druhé straně by si žádný člověk určitě nepřál, aby mířily na kontinent, kde zrovna obědvá. Voljovová nechtěla způsobit rozsáhlé poškození Kerbera, neměla za úkol ho zničit, pouze otevřít, a na to bylo zapotřebí jisté šikovnosti. Ano, tyhle zbraně byly šikovné.

"Teď mi dej něco pro začátečníka." Kuriová se rozmyšlela ve výdejné zbrojnici. "Ale žádnou hračku. Musí to mít

pořádnou palebnou sílu."

"Paprskomet nebo střelnou zbraň, paní?"

"Nízkoenergetický paprskomet. Aby nám Pascale nevypálila díru do trupu."

"Skvělý výběr, paní. Nechtěla by paní na chvíli odpočinout nohám, než vyhledám něco, co by splňovalo její náročné požadavky?"

"Paní zůstane stát, jestli ti to nevadí."

Obsluhovala ji osobnost úrovně gama, která se projevovala jako poněkud prostoduchý usměvavý hologram hlavy, promítaný ve výšce prsou nad pultem plným otvorů. Kuriová zpočátku omezila výběr na zbraně, které byly srovnány za sklem podél stěn, označené malými osvětlenými štítky s popisem funkce, doby, původu a historie použití. Byla to skvělá sbírka, brzy vybrala lehké zbraně pro sebe a Voljovovu. Zvolila dvě elektromagnetické pistole, které vzhledem připomínaly výbavu užívanou při Stínohře. Pak si vzpomněla, že jí Voljovová poněkud zlověstně poradila, aby nevynechala ani těžší kalibr, a tak se znovu vrátila k vystaveným kusům. Našla hezkou rychlopalnou plazmovou pušku, vyrobenou před třemi staletími, ale v žádném případě zastaralou, jejíž neurální zaměřovací systém bude velmi užitečný při souboji zblízka. Byla dost lehká, a když ji potěžkala v ruce, měla dojem, že ji zná odjakživa. Zalíbilo se jí rovněž pouzdro z černé kůže, skvrnitá a náolejovaná, až se lesklo, s vyřezanými otvory pro ovladače, displeje a nástavce. Bude ji vyhovovat, ale co má přinést Voljovové? Prohlížela police tak dlouho, jak se odvážila (což nemohlo být déle než pět minut), a přestože zde nebyl nedostatek zajímavých, a dokonce překvapivých kusů, žádný nesplňoval její představy. A tak se obrátila na paměť zbrojnice. Gama-simulace ji informovala, že obsahuje asi čtyři miliony ručních zbraní, které zahrnují dvanáct staletí zbrojařství, od nejprostších křesadlových mušket až k nejstrašlivějším vynálezům napěchovaným nejsmrtonosnějšími technikami, jaké si je možno představit.

Ale i tento sortiment byl malý ve srovnání s celkovým potenciálem zbrojnice, protože dovedla rovněž vyrábět. Podle zadaných specifikací prozkoumala uložené plány a spojila jednotlivé charakteristiky již existujících zbraní, takže dokázala vytvořit něco nového a také to během několika minut zhotovit.

Pak se otevřela záklopka ve stole a jako prve vyjel na plstěné podložce malý paprskomet, který Kuriová vybrala pro Pascale, zářil novotou a dosud byl teplý z výroby. Zvedla ho, podívala se podél hlavně a vyzkoušela, jak je vyvážený a jak jde knoflíkem na pažbě přepínat nastavení paprsku.

"Ať vám slouží, paní," řekla osobnost zbrojnice.

"Myslíš ke zdraví? To není pro mě," řekla Kuriová a strčila si zbraň do kapsy.

Šest zbraňových kompletů zažehlo trysky a rychle se vzdalovalo od lodě po určeném kurzu na pozici, odkud zaútočí na místo dopadu klínu. Klín mezitím dál zkracoval vzdálenost, která ho dělila od povrchu, a stále zpomaloval. Voljovová si byla jistá, že planetka již ví, že se k ní blíží umělý a pořádně velký objekt. Možná dokonce poznala, že to kdysi býval Lorean. Nepochybně někde tam dole, ve strojích pod kůrou, probíhá horečná debata. Některé úseky nejspíš dokazují, že nejlepší bude blížící se objekt zničit, než se z něj stane skutečný problém. Jiné složky zase nabádají k opatrnosti, protože těleso je dosud od Kerbera daleko a jakýkoli útok v této chvíli by musel být pořádně silný, aby bylo beze zbytku anihilováno a nemohlo provést odvedný úder, nicméně že by takový otevřený projev síly mohl přitáhnout nežádoucí pozornost z jiného místa. A pacifistické systémy nejspíš tvrdí, že objekt dosud neudělal nic zjevně nepřátelského, třeba ani neví, že je Kerberos umělý, třeba si planetu pouze prohlédne a nechá ji na pokoji.

Voljovová nechtěla, aby vyhráli pacifisté. Přála si, aby zvítězili obhájci masivního preventivního útoku a aby se to stalo dřív, než uplyne další minuta. Chtěla vidět, jak Kerberos švihne po klínu chapadly a odstraní ho z vesmíru. To by ukončilo jejich problémy. Pouhý protiútok z Kerbera, podobný jako v případě Aliciných sond, by neměl způsobit žádné neblahé následky, jinž chtěla Mademoiselle zabránit. Koneckonců na asteroid nikdo nevstoupí. A pak budou moci klidně přiznat porážku a odletět.

Jenže nic z toho se nestane.

"Chceš ovládat zbraňové komplety odtud, Iljo?" zeptal se Sadžaki a kývl na sféru.

"Nevidím důvod, proč ne."

"Čekal bych, že je bude řídit Kuriová ze střeleckého stanoviště. Není to její práce?" Obrátil se k Hegazimu a zašeptal tak nahlas, aby to všichni slyšeli: "Začíná mi vrtat hlavou, proč jsme ji vlastně naverbovali. Škoda, že jsem na Voljovovou dal a přestal Kuriovou skenovat."

"Předpokládám, že nějaké použití má," odpověděl chimerik.

"Kuriová je na střeleckém stanovišti," zalhala Voljovová. "Samozřejmě jenom jako bezpečnostní opatření. Nezapojím ji do akce, pokud to nebude nezbytné. Jsou to taky moje zbraně, a nemůžete mi upřít potěšení, abych je řídila sama, když je situace pod kontrolou."

Údaje na náramku a v projekční sféře uprostřed můstku ji informovaly, že za třicet minut dorazí zbraňové komplety na určenou palebnou pozici, téměř čtvrt milionu kilometrů od Nostalgie. Pak už nebude mít žádný přijatelný důvod, proč nevypálit.

"Výborně," řekl Sadžaki. "Už jsem se začínal bát, že nejsi cele oddána této akci. Ale teď mi to až podezřele zavání starou dobrou Voljovovou."

"To kvituji s povděkem," poznamenal Sylveste.

27

Hádes-Kerberos, heliopauza Delty Pavonis, 2566

Černé ikony se přesouvaly do palebného postavení, zbraňové komplety se už nemohly dočkat, až bude jejich děsivý potenciál vržen proti Kerberu.

Asteroid dosud nezareagoval, ani náznakem neprozradil, že je něčím jiným, než čím se zdá být. Prostě jen plul vesmírem,

šedý a zjizvený jako lebka starého válečníka skloněná k modlitbě.

Jakmile komplety zaujaly pozice, ozvalo se tiché zazvonění, ciferník v projekční sféře spadl na nulu a začalo dlouhé odpočítávání. Sylveste se obrátil k Voljovové, která se celé minuty viditelně nepohnula. "Proč se nic neděje? Neměly ty ztracené zbraně už vypálit?"

Voljovová vzhlédla od údajů na náramku, jimž věnovala plnou pozornost, jako by se vytrhla z transu. "Nevydala jsem příkaz," řekla tak tiše, že Sylvesta stálo značné úsilí, aby zaslechl její slova. "Nepřikázala jsem, aby vypálily."

"Prosím?" zeptal se Sadžaki.

"Neslyšel jsi, co jsem řekla?" pravila důrazněji. "Nevydala jsem příkaz."

I tentokrát působil Sadžakiho neochvějný klid mnohem hrozivěji, než kdyby se rozčílil. "Zbývá dost času, Iljo, ještě pořád můžeš útok zahájit."

Měla by sis dobře rozmyslet, jak těch zbylých minut využiješ, než nastane situace, kterou nebudeš moci napravit."

"Mám dojem," řekl Sylveste, "že taková situace již nastala."

"Neplet' se do vnitřních záležitostí triumvirátu," ozval se Hegazi, kovové klouby jeho rukou se zaleskly na opěrkách křesla. "Iljo, pokud okamžitě vydáš rozkaz, mohli bychom -"

"Neudělám to," prohlásila pevně. "Říkejte si tomu vzpoura nebo zrada, je mi to jedno. Moje účast na tomhle šílenství právě skončila." Nečekaně zatrpkle pohlédla na Sylvesta. "Vy mé důvody znáte, tak nepředstírejte opak."

"Má pravdu, Dane," pronesla Pascale jasným hlasem a okamžitě k sobě přitáhla veškerou pozornost. "Dobře víš, že má naprostou pravdu. Tak velké riziko si nemůžeme dovolit, ať je tvá touha jakkoli velká."

"Takže i ty už skáčeš, jak Kuriova píská." Sylvesta nepřekvapilo, že jeho žena přešla na stranu Voljovové, přinejmenším to v něm vyvolalo mnohem méně hořkosti, než by čekal. Přestože si byl vědom důsledků, obdivoval ji za to.

"Protože ví něco, o čem nikdo z nás neměl ani potuchy," řekla Pascale.

"Co má kruci Kuriova s tímhle společného?" zeptal se Hegazi a podrážděně pohlédl na Sadžakiho. "Je to jenom pěšák. Nemůžeme ji z naší diskuse vynechat?"

"Naneštěstí ne," odpověděla Voljovová. "Všechno, co jste slyšeli, je pravda. Když budeme dál pokračovat v útoku, bude to nejhorší chyba, kterou kdy kdokoli z nás udělal."

Sadžaki poodjel s křeslem od Hegaziho, blížil se k Voljovové. "Jestli nechceš vydat příkaz sama, předej ovládání kompletů mně." Pokynul jí, ať si sundá náramek a podá mu ho.

"Raději udělej, co ti radí," řekl Hegazi. "Jinak můžeš počítat s nepříjemnými důsledky."

"O tom ani na okamžik nepochybuju," odsekla Voljovová a jediným hbitým pohybem si stáhla náramek z ruky. "K ničemu ti nebude, Jůdži. Komplety poslouchají pouze mne nebo Kuriovou."

"Dej mi ten náramek!"

"Budeš toho litovat. Varuju tě."

Přesto mu ho podala. Sadžaki ho uchopil, jako by to byl cenný zlatý amulet, chvíli si s ním hrál, než si ho začvakl kolem zápěstí. Malý displej se opět rozsvítil a naplnil se údaji, které před okamžikem zářily na ruce Voljovové.

"Tady triumvir Sadžaki." Mezi každým slovem si olízl rty, jako by si vychutnával každíčkou kapku moci, kterou náhle získal. "Nejsem si jistý přesným protokolem, kterého je zapotřebí, a proto žádám o spolupráci. Vydávám rozkaz, aby šest zbraňových kompletů na palebných pozicích ve vesmíru zahájilo -"

Zmlkl uprostřed věty. Udiveně pohlédl na své zápěstí, pak se mu na tváři objevil výraz, který by u něho nikdo nečekal. Byl to výraz čirého strachu.

"Ty mazaná stará mrcho." Hegazi nepřestával vrtět hlavou. "Tužil jsem, že máš v rukávu nějaký trumf, ale nenapadlo by mě, že ho opravdu vytáhneš."

"Jsem zkrátka důsledná," řekla Voljovová.

Jindy chladný a nevzrušený Sadžakiho obličej se nyní změnil na masku utrpení. Náramek se nepřestával stahovat, už se mu viditelně zařizl do kůže. Napřaženou dlaň měl bezkrevnou, bílou jako vosk. Druhou rukou se marně pokoušel náramek strhnout. O to už se Voljovová postarala. Uzávěr se uzamkl. Pozvolný a velmi bolestivý proces, který skončí amputací, pokračoval. Polymerové řetězce náramku se svíraly čím dál pevněji. Když si ho Sadžaki navlékl, paměť náramku okamžitě poznala, že DNA uživatele není správná, že nepatří Voljovové. Nezačal se však stahovat, dokud triumvir nevydal rozkaz - Voljovová to ze své strany považovala za mimořádně laskavé gesto.

"Zastav to," zaúpěl Sadžaki. "Ty ztracená mrcho... Zastav to!"

Voljovová odhadovala, že zbývá tak minuta dvě, než mu náramek uřízne ruku, než jediným zvukem v sále bude praskání kostí, ovšem za předpokladu, že Sadžaki bude naříkat velice potichu.

"Právě tvoje způsoby ti podrazily nohy," řekla Voljovová. "To má být prosba? Člověk by čekal, že si pro tenhle okamžik vyšetříš trochu zdvořilosti."

"Zastav to, prosím," žádala Pascale. "Ať se stane cokoli, nestojí to za tohle..."

Voljovová pokrčila rameny a otočila se k Hegazimu. "Klidně mu ho můžeš sundat, triumvire, než tady nadělá svinčik. Určitě na to máš prostředky."

Hegazi si zvedl před oči ocelovou ruku, jako by se chtěl ujistit, že není z masa a kostí.

"Rychle!" vykřikl Sadžaki. "Sundej mi to!" Hegazi k němu přijel s křeslem a dal se do práce. Zdálo se, že tento postup nepůsobí Sadžakimu větší bolest než samotné stahování.

Sylveste mlčel.

Než Hegazi skončil, jeho kovové prsty pokrývala lidská krev. Zbytky náramku cinkly o podlahu dvacet metrů pod nimi. Sadžaki nepřestával sténat a s odporem hleděl na ránu na zápěstí. Ruku měl stále vcelku, ale kosti a šlachy byly ošklivě odhalené, krev stříkala v rudých proudech a stékala jako červené provázky na podlahu. Snažil se zastavit krvácení,

přitiskl si zraněnou ruku k břichu. Konečně přestal naříkat a po dlouhých okamžicích obrátil pobledlou tvář k Voljovové. "Za to zaplatíš," zasyčel. "To přísahám." Právě v tom okamžiku vstoupila na můstek Kuriová a začala střílet.

Kuriová měla samozřejmě jakýsi plán, i když se příliš neobtěžovala promýšlet podrobnosti. Ale když vešla na můstek a uviděla vodopád krve, neztrácela s nějakým plánem čas. Rovnou začala střílet do stropu, aby na sebe upozornila. Netrvalo to dlouho.

Nastavila plazmovou pušku na nejnižší výkon a na jednotlivé impulzy, pokaždé musela stisknout spoušť. Prvním výstřelem vykoukla do stropu metr široký kráter, dolů pršely ostré, zubaté, žárem ožehlé střepiny plátování. Aby se nepropálila skrz, nasměrovala druhý impuls trochu doleva a další trochu doprava. Jedna střepina propadla zářící projekční koulí, sféra zablikala a zdeformovala se, pak znovu získala stabilitu. Kuriová usoudila, že dostatečně důrazně oznámila svou přítomnost, zajistila zbraň a pověsila si ji na rameno. Voljovová, která očividně předvíдалa její další krok, k ní slétla s křeslem, a když byla necelých pět metrů daleko, Kuriová jí hodila jednu lehčí zbraň, pistoli, kterou našla v regálech zbrojnice.

"Tohle vezmi Pascale!" A hodila jí nízkoeenergetický paprskomet.

Voljovová obě zbraně zručně chytila a rychle předala Pascale tu její.

Kuriová už stačila obhlédnout situaci a zjistit, že ten krvavý déšť, který mezitím ustal, padal ze Sadžakiho. Triumvir vypadal špatně, tiskl si jednu ruku k tělu, jako by ji měl zlomenou nebo jako by dostal zásah.

"Iljo," řekla Kuriová, "tys celou legraci začala beze mě. Jsem zklamaná."

"Události si to vynutily samy," odpověděla Voljovová.

Kuriová pohlédla na sféru a snažila se zjistit, co se děje mimo loď. "Komplety už vypálily?"

"Ne, nedala jsem jim příkaz."

"A teď už ani nemůže," poznamenal Sylveste. "Protože Hegazi právě zničil její náramek."

"Znamená to, že je na naší straně?"

"Ne," řekla Voljovová. "Znamená to, že nesnáší pohled na krev. Zvláště když patří Sadžakimu."

"Potřebuje pomoc," ozvala se Pascale. "Probůh, nemůžete ho přece nechat vykrváčet!"

"Ale kdeže," uklidňovala ji Voljovová. "Je chimerik jako Hegazi, jenom ne tak zjevný. Medistroje v jeho krvi už začaly s buněčnou opravou v urychleném režimu. I kdyby mu náramek odřízl ruku, nechal by si narůst další. Nemám pravdu, Sadžaki?"

Podíval se na ni, z tváře mu vyprchala veškerá síla, takže vypadal, že by mu dělalo problémy nechat si narůst nehet, natož celou ruku. Ale po chvílice přikývl. "Někdo by mi ale měl pomoci na ošetřovnu, mé stroje nejsou kouzelné, mají pouze omezené možnosti. A receptory bolesti mám pořád citlivé, to mi věř."

"To je pravda," přidal se Hegazi. "Neměla bys přeceňovat možnosti medistrojů. Přece nechceš, aby zemřel, nebo snad ano? Rozhodni se rychle. Doprovodím ho na ošetřovnu."

"A cestou by ses taky zastavil ve zbrojnici a trochu si ji probral, že?" Voljovová zavrtěla hlavou. "Ne, díky."

"Tak tedy já," řekl Sylveste. "Odvedu ho tam. Aspoň natolik mi věříte, nebo ne?"

"Věřím vám, jenom dokud vás držím v šachu, svinský něgodaj. Ale na druhé straně byste nejspíš ani nepoznal, že jste ve zbrojnici, i kdybyste se tam dostal. A Sadžaki není ve stavu, aby vám mohl poradit."

"Mám si to vyložit jako souhlas?"

"Pospěšte si, Dane." Voljovová svá slova zdůraznila pohybem zbraně, prst měla na spoušti. "Jestli nebudete do deseti minut zpátky, pošlu pro vás Kuriovou."

Zanedlouho oba muži odešli, Sadžaki se opíral o Sylvesta, neboť sám nebyl schopen chůze. Kuriovou napadlo, zda triumvir bude ještě při vědomí, až se dostane na ošetřovnu, ale v podstatě jí to bylo jedno.

"Se zbrojnicí si nemusíš dělat starosti, Iljo. Tu už těžko někdo využije. Rozstřílela jsem ji na cucky, jakmile jsem dostala, co jsem chtěla."

Voljovová se nad tím na chvíli zamyslela, pak souhlasně přikývla. "To je rozumná taktika, Kuriová."

"Taktika s tím nemá nic společného. Lezla mi na nervy ta pitomá osobnost, která to tam řídila. Prostě jsem se rozhodla toho blbečka krapet usmažit."

Pascale se zeptala: "Vyhrály jsme? Opravdu jsme dosáhly toho, co jsme si umínily?"

"Nejspíš ano," řekla Kuriová. "Sadžaki už je mimo hru a náš dobrý přítel Hegazi nám asi nebude chtít dělat potíže. A nezdá se, že by měl tvůj manžel v úmyslu dodržet slovo a všechny nás zabít, když nedostane, co chce."

"Jsem rozčarován," poznamenal Hegazi.

"Říkala jsem vám, že celou dobu blůfoval," prohlásila Pascale. "Teď se to potvrdilo, ne? Můžeme ty zbraně konečně odvolat?" Pohlédla na Voljovovou, která okamžitě přikývla.

"Samozřejmě." Sáhla do kapsy bundy a zacvakla si kolem zápěstí nový náramek, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě. "Myslely jste si, že jsem tak hloupá a nebudu mít náhradní?"

"Ne, ty ne, Iljo," řekla Kuriová.

Zvedla náramek ke rtům a vydala řadu rozkazů podobných mantře, které měly překlenout bezpečnostní úroveň. Když byla pozornost všech soustředěna na náramek, přikázala: "Zbraňové komplety se vrátí na loď, opakuji, zbraňové komplety se vrátí na loď."

Ale nic se nestalo. Přesto čekali dál, i když dávno uplynulo těch několik vteřin časové prodlevy, než elektromagnetické záření překonalo rychlostí světla příslušnou vzdálenost. Nestalo se nic. Pak ikony zbraňových kompletů změnily barvu z černé na rudou a začaly zlověstně blikat.

"Iljo," ozvala se Kuriová, "co to znamená?"

"Připravuj se k palbě," odpověděla velmi vyrovnaně, jako by ji to ani nepřekvapilo. "Zanedlouho dojde k něčemu

nenapravitelnému."

28

Hádes-Kerberos, heliopauza Deltý Pavonis, 2566

Zase ztratila kontrolu.

Bezmocně přihlížela, jak zbraňové komplety začínají palbu. Nejprve o sobě daly vědět paprskové zbraně - první známky, které se objevily na vyprahlém šedém povrchu Kerbera, byly záblesky modrobílého světla, přesně tam, kam se zanedlouho zabodne klín. Raketomety se jen o málo opozdily, a vzápětí následovalo hlášení o jejich úspěchu. Řadou efektních zášlehů vychrlily relativistické projektily, stěly z neutronia a antihmoty zabušily do planety. Nepřestávala do náramku vykřikovat příkazy k zastavení palby, přestože ztratila naději, že má na zbraně ještě nějaký vliv. Nakrátko bláhově zadoufala, že náhradní náramek je vadný, ale pochopitelně to nebyl důvod, proč se komplety začaly chovat samostatně. Střílely naprosto záměrně, stejně jako neuposlechly příkaz, aby se vrátily do depozitáře.

Někdo je ovládal. Nebo něco.

"Jak se to mohlo stát?" zeptala se Pascale, ale bylo jasné, že nečeká vyčerpávající odpověď.

"Musí to být Krádcce slunce," řekla Voljovová, která konečně spustila ruku s náramkem do klína, neboť nebylo pochyb, že se zbraňové komplety nevrátí pod její velení. "Protože Mademoiselle to být nemůže. I kdyby dosud byla schopna komplety ovlivnit, tomuhle by se ze všech sil snažila zabránit."

"Nějaká jeho část asi ještě zůstala ve střeleckém prostředí." Kuriová zřejmě svých slov okamžitě zalitovala, protože rychle zmlkla, teprve po chvíli dodala: "Věděly jsme přece, že dokáže střelecké prostředí ovládat. Jak jinak by Mademoiselle zabránil zabít Sylvesta už tím zdivočelým kompletem?"

"Není to střeleckým prostředím." Voljovová zavrtěla hlavou. "Mé příkazy zbraňovým kompletům tamtudy neprocházejí. Věděla jsem, že by to bylo příliš velké riziko."

"Chceš říct, že přesto neposlechly?"

"Už to tak vypadá."

Ve sféře bylo nyní vidět, že komplety ustaly s útokem, protože spotřebovaly energii i munici. Přešly na dráhu kolem Háda, kde zůstanou miliony let, naprosto neškodné, než je zachytí náhodné gravitační perturbace, a buď se roztříští o Kerbera, nebo je odhodí do libračních bodů, kde přecháží i zánik Deltý Pavonis, až se stane rudým obrem. Voljovovou aspoň trochu uklidnilo vědomí, že zbraňové komplety nemůžou být už nikdy použity, nemůžou být obráceny proti Nostalгии. Na klid však bylo již příliš pozdě. Poškození Kerbera bylo dokonáno, zbylo jen málo, co by mohlo překážet klínu, až tam dorazí. Důkazy o úspěšném útoku mohla sledovat ve sféře, kolem místa úderu stoupala do prostoru oblaka rozdrčené povrchové horniny.

Než Sylveste dorazil na lodní ošetřovnu, Sadžaki na jeho rameni tak ztěžkl, až mu připadalo, že triumvir na svou štíhlou postavu váží příliš mnoho. Napadlo ho, zda to není tou spoustou strojů, které mu proudí krevním řečištěm, dřímají v každé buňce a čekají, až je krize, jako je tato, probudí ze spánku. Sadžaki byl také rozpálený horečkou, možná to byl důkaz, že medistroje již zaregistrovaly ohrožení, začaly se freneticky rozmnožovat, vyburcovaly k činnosti celou armádu a povolaly z krve, lymfy a z tkáně "normální" molekuly imunitního systému, aby společně odvrátily nebezpečí. Sylveste si všiml, že triumvirovo zranění přestalo krváčet a že se mu rána, otevřená kolem dokola zápěstí, potáhla blankou, již prosvítala slabá jantarová záře.

Když vešli dovnitř, převzali jeho břemeno servulové a přenesli Sadžakiho na lůžko. Několik minut ho vyšetřovali, připomínali labutě, jak se nad triumvirem nakláněli a jemně mu na hlavu přikládali rozličné neurodiagnostické snímače. Nezdálo se, že by jim zranění dělalo zvláštní starosti. Možná již léčebné systémy komunikovaly se Sadžakiho medistroji a v tomto stadiu nebylo zapotřebí dalších zásahů. Triumvir byl stále při vědomí, ačkoli zesláblý.

"Neměl jste Voljovové věřit, Sadžaki," vybuchl Sylveste vztekle. "Všechno je ztraceno jenom proto, že jste ji přenechal příliš velkou moc. Dopustil jste se osudové chyby."

Triumvirův hlas byl stěží slyšitelný. "Proč bych jí neměl věřit? Byla jednou z nás, vy hlupáku! Patřila k triumvirátu!"

Pak chraptivě dodal: "Co víte o Kuriové?"

"Je to agent. Dostala se na loď, aby mě našla a zabila."

Sadžaki na to zareagoval, jako by ho to pobavilo. "A to je všechno?"

"To je všechno, čemu jsem uvěřil. Nevím, kdo ji poslal ani proč, ale má pro mé zavraždění jakési absurdní ospravedlnění, kterému Voljovová i má žena, jak se zdá, neotřesitelně věří."

"Ještě není po všem." Sadžaki měl kolem zapadlých očí velké žluté kruhy.

"Jak to, že není po všem?"

"Prostě to vím." Triumvir zavřel víčka a uvolnil se. "Ještě to neskončilo."

"Přežije to." Sylveste vstoupil na můstek a očividně netušil, co se právě odehrálo.

Rozhlédl se, a Voljovová si dokázala představit jeho zmatek. Na první pohled se během doby, co odváděl Sadžakiho na ošetřovnu, nic nezměnilo - stejní lidé drželi stejné zbraně, ale nálada byla zcela odlišná. Například Hegazi navzdory tomu, že seděl na špatné straně pistole, kterou držela Kuriová, se vůbec netvářil, jako by patřil k poražené straně. Nevypadal však ani nijak zvlášť vítězoslavně.

Vymklo se nám to, pomyslela si Kuriová, a Hegazi to ví.

"Rozkol mezi vzbuřenci?" Sylveste mezitím pohlédl na projekci Kerbera, z něhož do vesmíru krvácela rozbitá kůra.

"Nakonec zbraně opravdu vypálily, přesně jak jsem chtěl?"

"Lituji." Voljovová zavrtěla hlavou. "To nebyl můj příkaz."

"Raději teď dobře poslouchej," řekla Pascale. "Nemáme naprosto žádný vliv na to, co se tady děje. Ovládá to něco většího než my, Dane, dokonce i většího než ty, jestliže tomu dokážeš uvěřit."

Sylveste se zamračil. "Copak sis ještě neuvědomila, že se nestalo nic, co by Voljovová nechtěla?"

"Jste šílený," řekla Voljovová.

"Využila jste příležitosti," otočil se k ní Sylveste. "Mohla jste pozorovat své milované ničitele planet v akci, ale před tím jste si ještě stačila uklidnit svědomí zázračně neúspěšným projevem opatrnosti za pět minut dvanáct." Dvakrát tleskl.

"Mám-li být upřímný, udělala jste na mě kolosální dojem."

"Zanedlouho budete kolosálně mrtvý," odsekla Voljovová.

Přestože ho nenáviděla za to, co řekl, nedokázala to tak snadno popřít. Snažila se zabránit kompletům, aby dokončily akci - k čertu, udělala všechno, co bylo v jejích silách, ale nic z toho nevyšlo. I kdyby nevydala příkaz, aby byly zbraně vypuštěny z lodě, Krádce slunce by si jistě našel způsob, jak je dostat ven. Ale teď, když bylo po útoku, se jí zmocnila jakási odevzdaná zvědavost. Klín se bude dál přibližovat podle plánu, leda by našla cestu, jak ho zastavit, ale už přece zkusila všechno. A protože nebylo možné tomu zabránit, kdesi v koutku mysli se na tu událost začala těšit, mučila ji zvědavost, nejen co se dozví, ale také jak její dítě absolvuje zkoušku. Věděla, že nezávisle na tom, jak strašné budou důsledky, bude svědkem nejzajímavější události ve svém životě. A také možná nejděsivější.

Nedalo se dělat nic jiného, než čekat. Hodiny míjely, ani rychle ani pomalu, protože to byla událost, které se děsila stejně tak, jako po ní toužila. Tisíc kilometrů nad planetou přešel klín do závěrečné brzdicí fáze. Jas motorů Spojených připomínal dvě miniaturní slunce zažehnutá nad Kerberem, ozářila povrch tak jasně, že krátery a strže byly jako nakreslené. V té neúprosné záři působila planetka na okamžik skutečně uměle, jako by její tvůrci pořádně přehnali úsilí, aby vypadala otlučená po eonech bombardování meteority.

Na náramku sledovala obrazy přenášené z klínu. Prstence kamer, namířených dolů, byly osazeny co sto metrů po celé délce čtyřkilometrového kornoutu, takže nezávisle na tom, do jaké hloubky pronikne, vždy budou nějaké kamery pod i nad vrstvou kůry. Nyní viděla nezhojenou ránu v krustě, kterou otevřely zbraňové komplety. Sylveste nelhal.

Tam dole cosi bylo. Obrovité, organické a trubicovité jako hnízdo hadů. Žár po útoku zbraňových kompletů se už rozptýlil, a přestože se z díry dosud valila našedlá oblaka, Voljovová měla dojem, že vycházejí spíš ze spáleného strojího zařízení než z vypařené kůry. Trubice podobné hadům se nehýbaly, jejich článkovaný stříbřitý povrch zohyždily černé šmouhy a stovky metrů široké šrámy, z nichž vyhřezla spousta menších hadů.

Voljovová zranila Kerberos.

Nevěděla, zda je to zranění smrtelné, nebo je to jen škrábnutí, které se za několik dní zhojí, ale přesto mu způsobila ránu, a když si to uvědomila, zachvěla se. Poškodila něco cizího. Cizinec však brzy podnikl protiopatření.

Jakmile se to stalo, téměř nadskočila, přestože to vlastně očekávala. Došlo k tomu, když byl klín dva kilometry nad planetou, což byla polovina jeho délky.

Odehrálo se to příliš rychle, aby postřehla celý průběh. V jediném okamžiku se kůra bleskurychle změnila. Vytvořil se kruh šedých důlků, soustředně obkružujících kilometr širokou ránu, a vyduly se jakési kamenné puchýře. Téměř ve stejné chvíli, kdy si jich Voljovová všimla, praskly, vlničky vypustily spory, stříbřité záblesky se hnaly ke klínu jako světlušky. Netušila, co jsou zač, zda kusy antihmoty, malé hlavice s náložemi, virové kapsle nebo drobné palné zbraně, věděla jen to, že mají v úmyslu poškodit její výtvar.

"Teď," zašeptala. "Teď..."

Nebyla zklamaná. Možná by bylo lepší, kdyby byl klín v tomto okamžiku zničen, ale potom by přišla o všechno vzrušení, nikdy by neuviděla, jak zareaguje, jak efektivně odpoví, jak dokonale ho navrhla.

Bojový potenciál v kruhovém lemu klínu se probudil k životu, zaměřil lasery a bosery a zničil každou světlušku dřív, než se stačila dotknout jeho hyperdiamantového krunýře.

Klín zrychlil, urazil dva poslední kilometry za třetinu minuty, zatímco na kůře kolem díry se stále vytvářely další puchýře a vypouštěly třeptky, ale klín útoky odrážel. Několik třeptivých spor sice narazilo s krátkým růžovým zábleskem do trupu a vyhloubilo v něm krátery, ale akceschopnost zůstala zachována. Hrot, ostrý jako jehla, zmizel pod úrovní povrchu přesně uprostřed rány.

Vteřiny míjely, a pak začalo kónické tělo zbraně drhnout o rozervané okraje. Kůra pukala, kolem se rozšiřovaly trhliny.

Puchýře stále vyrážely, ale nyní ve větší vzdálenosti od rány, jako by bližší podzemní mechanismy byly poškozené nebo vyčerpané. Klín už byl stovky metrů v asteroidu, tlakové vlny se rozbíhaly od místa průniku a valily se vzhůru po délce zbraně. Piezoelektrické krystaly, které Voljovová začlenila do hyperdiamantu, vysají tyto rázy a přemění je na energii, jež bude rozdělena do obranné výzbroje.

"Rekněte mi, že vyhráváme," zvolal Sylveste. "Pro všechno na světě, řekněte mi, že vyhráváme!"

Rychle přehlédl podrobný stavový sumář, který se jí valil po náramku. Pro tento okamžik mezi nimi nebylo nepřátelství, pouze sdílená zvědavost. "Bojujeme... Hloubka průniku jeden kilometr, rychlost sestupu stabilní, jeden kilometr za devadesát sekund. Tah zvýšen na maximum, což znamená mechanický odpor..."

"Čím prochází?"

"To nevím," odpověděla. "Podle údajů z Loreanu není falešná kůra tlustší než půl kilometru, ale na povrchu klínu je jen málo detektorů - zvýšily by zranitelnost v případě kybernetického útoku."

Vývolala si na náramku obraz z lodních kamer, klín vypadal spíš jako abstraktní socha, jako komolý kužel postavený užším koncem na řádní šedou podložku. V jeho okolí se hmota deformovala jako plastelína, puchýře vyplivovaly spory náhodnými směry, podzemní zaměřovací systémy nejspíš přestaly mířit. Klín zpomaloval, a přestože se celá scéna odehrávala v naprostém tichu, Voljovová si dokázala představit, jaké by to příšerné tření vydávalo zvuky, kdyby tam byl vzduch, který by je přenášel, a jak by její uši ohlušilo titánské skřípění. Náramek jí oznámil, že tlak na příď drasticky

klesl, jako by zbraň konečně prorazila kůru a dostala se do relativní prázdnoty pod ní, do říše hadů. Klín stále zpomaloval. Na náramku se roztančily lebky se zkříženými hnáty, ohlašovaly útok molekulárních zbraní. Voljovová to čekala. Z krunýře klínu už vytékají protilátky a vrhají se do boje s cizími útočníky. Zpomaloval... a teď zastavil. Byl tak hluboko, jak jen se mohl dostat. Třetina kornoutu dosud vyčnívala nad proraženým povrchem Kerbera jako kuželovitá věž. Palebná síla na lemu stále odrážela protiúderu kůry, ale spory přilétaly ze vzdálenosti desítek kilometrů a nemohly způsobit bezprostřední ohrožení, pokud by kůra nebyla schopna neuvěřitelně rychlé regenerace. Klín teď začne s ukotvováním, se zabezpečováním dobytého území, s analýzou forem molekulárních zbraní, které proti němu byly použity, a s vyvíjením obranných strategií. Nezklamal. Otočila se v křesle k ostatním a teprve teď, po celé věčnosti, si povšimla, že dosud drží v ruce pistoli. "Jsme tam," řekla.

Vypadalo to jako lekce z biologie pro bohy nebo jako pornografický snímek, který by mohl pobavit myslící planety. V následujících hodinách, jakmile zbraň zakotvila, Kuriová s Voljovovou nepřestávaly pozorovat nepřehledný stav pomalého boje. Geometrické formy obou hlavních aktérů připomínaly kuželovitý virus pronikající do mnohonásobně větší kulovité buňky. Přesto si musely neustále připomínat, že dokonce i ten bezvýznamný kužel je velký jako hora a že ta buňka je nezanedbatelná planetka.

Zdálo se, jako by se nic zvláštního nedělo, ale to jenom proto, že se konflikt odehrával zejména na molekulární úrovni, na neviditelné frontě, která zabírala desítky čtverečních kilometrů. Kerberos se nejprve neúspěšně pokusil zastavit útočníka vysoce entropickými zbraněmi, snažil se ho znehodnotit na megatuny atomového prachu. Pak změnil strategii a vyzkoušel požírání. Pořád se pokoušel rozebrat nepřítele atom po atomu, ale systematicky jako dítě, které rozebírá složitou hračku, místo aby ji rozbilo na kousky, a horlivě každou součástku ukládá do určené přihrádky, aby ji mohlo v budoucnu znovu použít pro nějaký dosud nejasný nápad. Byla v tom koneckonců logika. Několik krychlových kilometrů planety bylo anihilováno zbraňovými komplety a klín sestával z hmoty, která podle všeho měla stejné procento prvků a izotopů jako látka, která byla zničena. Nepřítel byl vlastně obrovský rezervoár materiálu na opravy, díky němuž by Kerberos nemusel odčerpávat vlastní zásoby. Možná vždycky vyhledával především takovéto základní zdroje, aby mohl opravovat nevyhnutelná poškození, způsobená za tisíciletí úderu meteoritů a obrušováním vesmírným prachem, aby nahradil úbytek hmoty strávené kosmickým zářením. Možná se zmocnil Aliciných sond spíš proto, že měl hlad, než z mylného pocitu, že tím uchová vlastní tajemství, možná jednal podle slepého popudu, jako mucholapka, bez myšlenek na budoucnost.

Ale klín nebyl navržen tak, aby se nechal pozřít bez boje. "Vidiš? Kerberos se od nás učí," řekla Voljovová. Seděla v křesle na můstku a studovala schémata několika desítek různých komponentů v molekulárním arzenálu, který planeta vyslala proti její zbraň. To, co Kuriové ukazovala, vypadalo jako stránka z učebnice etymologie - sbírka kovových, různě specializovaných brouků.

Rozebírací patřili k přední frontě amarantského obranného systému, fyzicky zaútočili na povrch klínu, klepety uvolňovali atomy a molekuly a trhali chemické vazby. Zapojili se také do boje zblízka s první linií Voljovové. Hmotu, kterou se jim podařilo uchvátit, předali dozadu mohutnějším broukům, mimo bezprostřední bojovou zónu. Tyto jednotky se chovaly jako neúnavní úředníci, neustále třídily a kategorizovaly kousky hmoty, kterou dostávaly. Jestliže šlo o jednoduchý kousek nediferencovaného železa nebo uhlíku, určily jej k recyklaci a poslaly dál ještě větším broukům, kteří podle zadaných šablon vyráběli další brouky. A pokud byly žvance hmoty organizované, takže měly skutečnou strukturu, nebyly předány k okamžitému recyklování, nýbrž byly dopraveny jiným broukům, kteří je rozebírali a snažili se zjistit, zda obsahují nějaké užitečné principy. Jestliže ano, naučili se je, přizpůsobili si je a předali výrobním broukům. Tímto způsobem vznikla následující generace, která byla o něco pokročilejší než ta předchozí.

"Učí se od nás," opakovala Voljovová, jako by ji to nadchlo. "Rozebírají naše protiopatření a začleňují jejich konstrukci do vlastních sil."

"Nemusíš to říkat tak rozjařeně." Kuriová jedla jablko vypěstované lodí.

"A proč ne? Je to elegantní systém. Taky já se můžu hodně naučit od něj, ale to není totéž. To, co se tam dole děje, je nekonečně metodické - a není za tím ani nejmenší zrno rozumu." Řekla to s upřímným respektem.

"Jo, velmi pozoruhodné," zabručela Kuriová. "Slepá reprodukce. Není to nic chytrého, ale protože k ní dochází najednou na milionu míst, přemůžou nás pouhým počtem. Je to tak? Ty tady budeš sedět a přemýšlet jako blázen, ale nakonec to bude úplně jedno. Dříve nebo později odkoukají všechny tvé triky."

"Ale ještě ne." Voljovová pohodila hlavou k schématům. "Myslíš, že jsem byla tak hloupá, abych udeřila nejdokonalejšími zbraněmi, které máme? To se ve válce nedělá, Kuriová. Nikdy nevydávej víc energie nebo inteligence proti nepříteli, než je za dané situace nezbytně nutné, stejně jako nikdy neukazuj v pokru nejlepší karty jako první. Počkej, až budou sázky dost vysoké." A pak jí vysvětlila, že stávající protiopatření, která vypouští klín, jsou ve skutečnosti velmi stará a nijak zvlášť důmyslná. Upravila je z prastarých záznamů holografické databáze zbrojnice.

"Mají pozeňnaný věk asi tři sta let," dodala.

"Ale Kerberos nás dohání."

"Správně, jenže technický rozvoj je ustálený, pravděpodobně zásluhou bezmyšlenkovitého způsobu, jakým využívají naše postupy. Nekonají se žádné intuitivní skoky kupředu, systémy Amarantů se vyvíjejí lineárně. Jako kdyby ses snažila rozluštit zdrojový kód primitivním výpočtem. A proto vím celkem přesně, jak dlouho bude trvat, než dostihnou naši současnou úroveň. V daném okanzíku postupují asi desetiletí za každé tři čtyři hodiny lodního času. Což nám dává necelý týden, než to začne být doopravdy zajímavé."

"A tohle není?" Kuriová zavrtěla hlavou. Nikoli poprvé měla pocit, že Voljovovou vůbec nechápe. "Jak k tomuhle vývoji dochází? Tvá zbraň má v sobě kopii zbrojnice?"

"Ne, to by bylo příliš nebezpečné."

"No právě. Jako bys poslala vojáka za nepřátelskou linii se všemi tajnými informacemi. Tak jak to děláš? Vysíláš data klínu teprve tehdy, až je potřebuje? Není to právě tak riskantní?"

"Přesně tak se to odehrává, ale je to mnohem bezpečnější, než si myslíš. Data jsou zašifrována pomocí starobylé metody transpozice v mřížce; náhodně generovaný řetěz čísel, která určují, jakou záměnu je třeba provést v každém bytu původního signálu, zda k němu přidat nulu nebo jedničku. Když zašifruješ signál pomocí mřížky, neexistuje způsob, jak by ho mohl nepřítel rozluštit, aniž by měl k dispozici stejnou mřížku. Klín ji má uloženou hluboko v nitru pod desítkami metrů pevného hyperdiamantu se superbezpečným optickým propojením k systémům řídicím výrobu. Kdyby se zbraň dostala do vážného útoku a hrozilo by, že bude mřížka dobyta, jednoduše přestanu vysílat."

Kuriová ohryzala jablko až k jadřinci. "Takže přece jen existuje řešení," řekla po chvíli přemýšlení.

"Řešení čeho?"

"Našeho problému. Copak s tím nechceme skončit?"

"Nemyslíš, že škoda už byla způsobena?"

"Nevíme to jistě, ale co kdyby ne? Koneckonců jsme dosud viděly jen vrstvu kamufláže a pod ní vrstvu obrany, určené k ochraně té kamufláže. Je to ohromující, to ano, a navíc je to technologie vesmířanů, takže i my se můžeme něco zajímavého přiučit, ale pořád ještě nevíme, co se skrývá uvnitř." Důrazně bouchla pěstí do opěrky křesla a potěšilo ji, když Voljovová nadskočila. "Tyhle vrstvy chrání něco, co jsme dosud nezahledly - a ani nezahledneme, dokud se tam Sylveste nevydá."

"Zabráníme mu v odchodu." Voljovová poplácala pistoli zastrčenou za pasem. "Teď to tady řídíme my."

"A budeme riskovat, že nás všechny zabije tou bombou, kterou má v očích?"

"Pascale tvrdí, že nemá."

"Jo, ale věří tomu jenom ona." Kuriová nemusela víc vysvětlovat.

Voljovová pomalu přikývla na souhlas.

"Napadlo mě něco lepšího," pokračovala Kuriová. "Ať si tam letí, jestli chce, ale my už si zatraceně dobře pohlídáme, aby se mu dovnitř nelezlo zrovna snadno."

"Myslíš..."

"Řeknu to sama, když ti to dělá potíže. Necháme klín zahynout, Iljo. Necháme Kerberos vyhrát."

29

Hádes-Kerberos, heliopauza Deltý Pavonis, 2566

"Jak všichni víme," začal Sylveste, "zbraň Voljovové se dostala pod kůru planety, možná až na úroveň strojů, které jsem zahlédl prostřednictvím průzkumné sondy."

Celých patnáct hodin, které uplynuly od ukotvení klínu, se Voljovová zdráhala vyslat předvoj automatických průzkumníků. Rozhodla se k tomu až teď.

"Ty stroje mají za úkol udržovat v pořádku kůru, opravovat její poškození a zachovávat iluzi, že je pravá. A hromadit suroviny, pokud nějaké letí kolem. Zároveň jsou první obrannou linií."

"A co je pod nimi?" zajímala se Pascale. "Než Kerberos zničil Aliciny sondy, tak jsme toho moc neviděli, ale nemyslím si, že tato mechanická fasáda prostě leží na skalním podloží, že je pod ní opravdová kamenitá planeta."

"Brzy se to dozvíme." Voljovová stiskla rty.

Její vyzvědači byli směšně prostí, dokonce ještě jednodušší než servulové, které Sylveste a Calvin použili pro vyšetřování kapitána. Patřilo to k její taktice. Kerberos se neměl setkat s vyspělejší technikou, než bylo v dané situaci nezbytně nutné. Klín byl schopen vyrobit velký počet průzkumných strojů, marnotratnost měla vyvážit jejich nízkou inteligenci. Byly velké jako pěst a vybavené pouze tolika končetinami, aby se mohly nezávisle pohybovat, a jen tolika očima, aby to vůbec ospravedlnilo jejich existenci. Neměly mozky, neměly ani prostou nervovou síť z několika tisíc neuronů - obyčejný hmyz vedle nich vypadal velice vespěle. Ale měly malé snovací trysky, z nichž vytlačovaly optické vlákno opatřené vysoce bezpečným ochranným pláštěm. Roboty řídil klín, jeho příkazy přenášela vlákna průzkumníků, napět putovaly informace, které získali.

"Předpokládám, že tam najdeme novou vrstvu automatů," řekl Sylveste. "Možná další obranu. Ale pod ní musí být něco, co za takovou péči stojí."

"Opravdu?" Kuriová na něj vytrvale mířila plazmovou puškou. "Neprovinil jste se už několika nepodloženými domněnkami? Pořád se tváříte, jako by tam bylo něco cenného, co se nemá dostat do našich špinavých rukou, a celá kamufláž je tam jen proto, abychom si toho my, opice, nevšímaly. Ale co když je to naopak? Co když je uvnitř něco nebezpečného?"

Pascale řekla: "Uvaž to, Dane. Může mít pravdu."

Sylveste se zadíval na pušku. "Nenahávejte si, že jste přišly na něco, co bych já sám přehlédl," pravil, aniž by se namáhal dát najevo, zda odpovídá Kuriové či manželce.

"To by mě ani ve snu nenapadlo," zavrčela Kuriová.

Devadesát minut poté, co první špion začal natahovat optické vlákno a spustil se z klínu do dutiny pod kůrou, Sylveste konečně uviděl, co ho čeká. Zpočátku ani nevěděl, nač se vlastně dívá. Obrovité závitě, podobné hadům, poškozené a mrtvé, pokud mohl pozorovat, se tyčily nad mrňavými roboty jako údy padlých bohů, propletené a

zpreházené. Nedokázal ani odhadnout, jaké úlohy tyto mohutné stroje plnily, ačkoli se zdálo, že prvořadá byla obrana kůry, a bylo pravděpodobné, že právě v nich se probudily k životu molekulární zbraně, aby zaútočily na vetřelce. Kůra sama o sobě byla rovněž jakýmsi strojem, ale strojem přísně specializovaným, neboť musel připomínat planetu. Hadi podobné omezení neměli.

Panova tam menší tma, než předpokládal, přestože průrazem neprocházelo žádné světlo, neboť ho pevně ucpal zaražený klín. Zdálo se, že tu nazelenalou záři vydávají hadi, podobně jako některé orgány hlubokomořské zvířeny světélkují díky bioluminiscenci symbiotických bakterií. Nechápal, jaký účel může to světlo mít, pokud vůbec nějaký, možná to byl jen vedlejší produkt amarantské nanotechniky. Viděl na desítky kilometrů daleko, až k horizontu, kde se strop setkával s podlahou, na níž leželi svinutí hadi. Kůru podpíraly v nepravidelných rozestupech skroucené provazce tlusté jako kmeny stromů. Pripadalo mu, že hledí do hlubin lesa prozářeného měsícem, kde kvůli hustému porostu není vidět obloha. Kořeny kmenů se navzájem proplétaly a znovu splétaly, až tvořily jednolitou vrstvu barvy grafitu. To byla podlaha. "Zajímalo by mě, co najdeme vespod," řekl Sylveste.

Voljovová přemýšlela o vraždě svého dítěte. Nedalo se tomu vyhnout. Jakmile upře klínu informace, které potřebuje, aby mohl dál vyvíjet stroje proti Kerberovým útokům, odsoudí ho k pomalé smrti. Bez nezbytné aktualizace z lodě nemohl revidovat šablony molekulárních zbraní. Zůstanou zmrazené, a klín bude nadále generovat nanobomby více než dvě staletí staré, neschopné čelit bezmyšlenkovitému, ale houževnatému postupu vesmířanů. Její báječný a nebezpečný výtvar bude pohlcen až do posledního atomu a v tenké vrstvě rozptýlen po celé kůře, kde budou jeho pozůstatky po nesčetné miliony let využívány ke zcela jinému účelu. Ale přesto to musí udělat.

Kuriová měla pravdu, jediné východisko, které jim zbylo, byla sabotáž klínu. Nemohly ho rozstřílet, neboť zbraňové komplety ovládal Krádce slunce. Každému podobnému pokusu by zabránil. Proto ho musely zničit pomalým informačním vyhladověním.

Což bylo mnohem krutější.

Nikdo z přítomných nemohl vidět, že na displeji náramku opakovaně blikají požadavky klínu na doplnění dat. Zbraň již dobře před hodinou zaregistrovala, že k ní přestaly proudit digitální signály, neboť nedostala potřebnou aktualizaci. První dotaz byl ryze technický, aby zjistila, zda dosud funguje spojení. Později začaly být upomínky naléhavější, ačkoli klín zvolil tón zdvořilé žádosti. Nyní se už vzdal diplomatické jemnosti a projevoval strojový ekvivalent vzteku. Ještě nedošlo k poškození zbraně, Kerberova armáda dosud nepřekonala její systémy, ale byla značně vyvedená z míry; začala podávat informace o tom, kolik minut jí podle současného tempa vývoje zbývá do konce. Nijak mnoho. Za necelé dvě hodiny se jí Kerberos vyrovná a její osud bude zpečetěn, nikoli však početní převahou protivníka. Klín s matematickou jistotou předvídal, že Kerberos vyhraje.

Umři rychle, pomyslela si Voljovová.

Ale sotva jí ta myšlenka bleskla hlavou, stalo se něco neuvěřitelného.

Voljovové zmizel z tváře zbytek klidu, který si ještě dokázala zachovat.

"Co se stalo?" vyjevila se Kuriová. "Vypadáš, jako bys viděla ducha."

"Taky že jsem viděla," hlesla. "A ten duch se jmenuje Krádce slunce."

"Jaké pikle zase kujete?" zeptal se Sylveste.

Vzhlédla od náramku s pokleslou čelistí. "Právě obnovil přenos dat do klínu." Znovu se podívala na náramek, jako by doufala, že to byl jen prelud. Ale z jejího výrazu se dalo snadno vyčíst, že nebyl.

"Nejprve bych se rád dozvěděl, proč se vůbec musel obnovovat?" zeptal se Sylveste. "Potěšilo by mě, kdybyste mi to laskavě vysvětlily."

Kuriová pevněji sevřela zahřáté kožené pouzdro plazmové pušky. Od začátku akce prožívala děsivé napětí, ale teď neměla daleko k hrůze.

"Klín nemá programy na modernizaci zastaralých systémů." Voljovová se zachvěla, jako by ze sebe chtěla něco setřást.

"Ne... Chci říct... Jisté informace nesmí klín znát, dokud je nebude nezbytně potřebovat -" Odmlčela se a neklidně se rozhlédla po ostatních, nebyla si jista, nakolik jejím slovům rozumí. "Zkrátka neumí sám vyvíjet vlastní obranu, potřebuje informace. Načasování dat je rozhodující -"

"Vy jste chtěla zbraň vyhladovět," konstatoval Sylveste.

Hegazi, který seděl vedle něj, mlčel, ale přikývl, jako když despota schvaluje rozsudek.

"No, já..."

"Nevymlouvejte se," vybuchl Sylveste. "Kdybych se rozhodl za každou cenu tuto operaci sabotovat, zvolil bych stejný postup. Načasovala jste si to dokonale, nedokázala jste si odepřít pocit uspokojení, že svou zbraň vidíte při práci, že vaše hračka funguje."

"Pitomče!" Kuriová si odplivla. "Omezený sobecký pitomče."

"Gratuluji," řekl Sylveste. "Ještě chvíli trénujete a jistě zvládnete i složitější slova. Ale nevádilo by vám, kdybyste přítom mřila tím nechutným kusem železa někam jinam než na mou hlavu?"

"S radostí." Nedovolila, aby se jí puška zachvěla. "Právě jste prokázal, že to stejně není nejdůležitější část vašeho těla."

Hegazi se obrátil k jedinému dalšímu triumviru, který byl přítomen: "Mohla bys mi prosím vysvětlit, Iljo, co se tady vlastně děje?"

"Krádce slunce musel získat přístup k lodnímu komunikačnímu systému," řekla Voljovová. "Jedině tak mohl zrušit můj příkaz k ukončení přenosu dat." Zatímco mluvila, nechápavě vrtěla hlavou. "Jenže to není možné. Víme, že je omezen na střelecké prostředí, neexistuje žádné propojení mezi střeleckým prostředím a komunikačním systémem."

"Teď už existuje," řekla Kuriová.

"Pokud ano..." Vytřeštila oči, v šeru můstku se jí bělma zaleskla jako stříbrné srpky. "Pokud ano, tak už nejsou mezi lodí a komunikačním systémem žádné bariéry. Jestliže se Krádce slunce dostal tak daleko, teď se dostane všude." Trvalo dlouho, než kdokoli promluvil, jako by všichni, dokonce i Sylveste, potřebovali čas, aby se vyrovnali s vážností situace. Kuriová se ho snažila odhadnout, ale nepoznala, zda jim konečně uvěřil. Měla podezření, že stále trpí paranoidní představou, že jsou to výhradně její bláznivé výmysly, jimiž nakazila Voljovovou a později i Pascale, jen aby zmařila jeho plány.

Stále odmítal uvěřit, navzdory všem důkazům.

Ale jakým důkazům? Kromě obnoveného signálu a všeho, co z toho vyplývalo, nic neznačovalo, že by Krádce slunce unikl ze střeleckého prostředí. Jestliže ano...

"Ty." Voljovová prolomila ticho. Mířila pistolí na Hegaziho. "Ty, svínskij něgod'áj, ty v tom máš prsty, že? Sadžaki je mimo hru a Sylveste to neumí, takže jsi to musel být ty."

"Netuším, o čem mluvíš."

"Pomohl jsi Krádci slunce. Udělals to, že?"

"Vzpamatuj se, triumvire!"

Kuriová nevěděla, na koho má vlastně namířit plazmovou pušku. Sylveste vypadal stejně vyvedený z míry jako Hegazi, když Voljovová tak nečekaně změnila směr uvažování.

"Poslyš, Iljo," řekla Kuriová, "jen proto, že leze Sadžakimu do zadku, ještě nemusel udělat něco tak hloupého."

"Nejspíš bych ti měl poděkovat," poznamenal Hegazi.

"Ještě z toho nejsi venku," zavrčela Voljovová. "Ani omylem. Ale Kuriová má pravdu. Takovou kolosální pitomost bys ani ty nevymyslel. To ovšem neznamená, že tě úplně vylučuju. Znalosti na to máš. A navíc jsi chimerik, proto může být Krádce slunce taky v tobě. Takže mě napadá, že je příliš nebezpečné, abys nám byl nablízku."

Kývla na Kuriovou. "Odved' ho a zavři někam do přechodové komory."

"Zabiješ mě," kňučel Hegazi, když jej hlavní plazmové pušky postrkovala zaplavenou chodbou. Voda před nimi stříkala, jak se údržbové krysy rozprchávaly. "Uděláš to, že? Vyhodíš mě do vesmíru."

"Ilja vás jenom chce mít někde, kde nám nemůžete škodit," odsekla Kuriová, neměla náladu na zbytečné řeči.

"Nechápu, jak ji to napadlo, ale já to neudělal. Je mi líto, že to musím přiznat, ale vážně na to nemám dostatek znalostí. Uspokojilo tě to?"

Teď už jí lezl na nervy, ale vycítila, že mu zavře ústa jedině tehdy, když mu odpoví. "Já si nemyslím, že jste to udělal. Musel byste ten podraz připravit dřív, než jste vůbec mohl tušit, že chce Ilja svou zbraň sabotovat. Potom jste to už udělat nemohl, byl jste celou dobu na můstku."

Došli k nejbližší přechodové komoře. Byla jen o málo větší než prostor, který zabere člověk v těžkém skafandru. Celou tuhle zkorodovanou sekci pokrýval houbovitý povlak špíny, také ovladače a dveře, přesto jako zázrakem fungovaly.

"Tak proč to děláš?" zeptal se Hegazi. Dveře zabzučely a otevřely se, Kuriová postrčila triumvira do těsné a špatně osvětlené komory. "Proč to děláš, když víš, že jsem to nebyl já?"

"Protože tě nesnáším," řekla a zavřela dveře.

30

Hádes-Kerberos, heliopauza Delty Pavonis, 2566

"Nemůžeš tam letět, Dane," prohlásila Pascale, když konečně osaměli v přidělené kajutě. "Posloucháš vůbec, co říkám?"

Sylveste byl utahaný. Únavu pociťovali všichni, ale jeho mozek běžel v tak vysokých obrátkách, že by nedokázal spát. Pokud klín vydrží dostatečně dlouho, aby jím mohl projít do Kerbera, měl teď pravděpodobně poslední chvíli na odpočinek. Příští desítky hodin, možná i několik dnů k tomu nemusí mít příležitost. Jakmile vnikne do světa vesmířanů, bude muset zapnout na plný výkon, jak byl ostatně zvyklý celý život. Nechápal, proč se mu to Pascale právě teď snaží rozmluvit.

"Na to je pozdě," řekl vyčerpaně. "Už jsme oznámili naši přítomnost, poškodili jsme asteroid. Kerberos ví, že jsme tady, a taky se o nás leccos dozvěděl. Ať poletím nebo ne, nebude v tom žádný rozdíl, kromě toho, že mám možnost zjistit mnohem víc, než se kdy dozvím od těch primitivních vyzvědačů, které tam poslala Voljovová."

"Nevíš, co tam na tebe čeká, Dane."

"Najdu odpověď na otázku, jak to bylo s Amaranty. Copak nechápeš, že lidstvo tuto informaci potřebuje?"

Chápala to, i když pouze abstraktně. Přesto řekla: "Co když je zabila právě zvědavost? Viděl jsi, co se stalo Loreanu."

Vzpomněl si na Alici, která při tom útoku zemřela. Co ho vlastně přimělo odmítnout nabídku triumvira Voljovové, že dopraví její tělo na Nostalgiu! Nechtěl ztrácet čas? Najednou mu rozhodnutí, aby nebohou Alici odvezl klín, připadalo chladně neosobní, jako by to ani nebyl on, kdo se tak rozhodl, dokonce ani Calvin, ale někdo další, kdo se skrývá v jeho hlavě. Když ho to napadlo, cukl sebou, ale na takové myšlenky opravdu neměl čas, a proto ji zasunul až na dno mysli pod důležitější věci, zatlačil ji tam vši silou, jako by drtil jedovatý hmyz.

"Tak se alespoň dozvíme, zda byli zvědaví, Pascale. Pochop, že konečně máme příležitost odhalit pravdu. I kdyby nás to zabilo, lidé se to dozvědí, na Obrodě nebo na jiných planetách. Pochop, jsem hluboce přesvědčen, že to za to riziko stojí."

"Nepudí tě jenom zvědavost, že?" Pascale zjevně očekávala konkrétní odpověď, díval se jí do očí a uvědomoval si, jak ji jeho prázdný pohled musí děsit, ale protože nepromluvil, pokračovala sama: "Kuriová přiznává, že byla vyslána na palubu, aby tě zabila. Voljovová tvrdí, že ji vyslala..."

Carine Lefevrová. "To je absurdní! Nejen absurdní, přímo urážlivé!" "Přesto to může být pravda. A nemusí jít jenom o pomstu. Co když Lefevrová opravdu zemřela a něco obsadilo její tělo, přisvojilo si to její podobu - něco, co zná nebezpečí, s nímž si zahráváš. Nemůžeš alespoň přiznat, že by to bylo možné?"

"Nic z toho, co se stalo u Lascailleova záhalu, nemůže mít sebemenší spojení s tím, co se stalo Amarantům."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Protože jsem tam byl!" Navztekal se. "Protože jsem pronikl do Odhaleného vesmíru, protože mi ukázali totéž, co ukázali Lascailleovi." Snažil se uklidnit, vzal obě Pascaliny ruce do svých. "Byli prastaří a tak cizí, až mi z toho naskakovala husí kůže. Dotkli se mě myslí. Viděl jsem je... Vůbec se nepodobali Amarantům."

Poprvé od chvíle, co opustil Obrodu, si připomněl, jak jeho modul, část poškozeného kontaktního plavidla, pronikl do Záhalu. Mysli Zahalených, starší než nejstarší zkameněliny, mu vklouzly do mozku, nastal okamžik vědění hlubokého, jako propastný kosmos. Lascaille nelhal. Byli natolik morfologicky cizí, že vyvolávali instinktivní odpor jednoduše proto, že se nepodobali ničemu, co lidé považují za náležitou a jediné správnou podobu rozumných tvorů, ale jejich dynamické myšlení bylo lidem mnohem bližší, než naznačovala jejich forma. Paradox těchto dvou protikladů ho na chvíli znepokojil. Ale nemohlo tomu být jinak, protože Přetvářeči uzpůsobili jeho neuronové spoje tak, aby myslel jako Zahalený, což by nebylo možné, kdyby základní procesy myšlení nebyly podobné. Později se rozpomněl, jak mu bylo z toho kontaktu nevolno a jaké cítil zhnusení, ale nic z toho nevnímal, když ho jako vlna zaplavil zlomek rozsáhlé historie Zahalených. Celé miliony let prohledávali podstatně mladší Galaxii, hledali a sbírali nebezpečné hračky odhozené jinými, ještě staršími civilizacemi. A všechny ty pohádkové vynálezy byly téměř na dosah, stačilo proletět hranicí Záhalu... A jemu se to málem podařilo.

A pak ještě něco...

Něco se rozevřelo, letmo, jako když se pohne opona nebo když se v mracích protrhne skulina... Něco tak prchavého, že na to do této chvíle nevzpomněl. Zjevilo se mu něco, co mělo zůstat skryto... co mělo zůstat skryto pod navrstveným zdáním. Identita a paměť dávno mrtvé rasy... unavené stejně jako kamufláž...

A ještě něco jiného tam bylo ukryto, zcela jiný důvod pro existenci Záhalu...

Ale ta vzpomínka byla tak těkavá, že mu uklouzla mimo mentální dosah, znovu byl sám s Pascale, jenomže s pachutí pochybností.

"Slib mi, že tam nepůjdeš," řekla.

"Promluvíme si o tom ráno," odpověděl.

Znenadání se probudil, ta trocha spánku, kterou se mu podařilo ukrást, byla naprosto nedostatečná, aby z těla zapudila únavu.

Něco ho probudilo, ale neslyšel nic rušivého. Pak si povšiml, že obrazovka vedle postele bledě září jako zrcadlo zaplavené měsíčním svitem.

Opatrně se natáhl, aby nevyrušil Pascale, a aktivoval spojení. Ne že by hrozilo, že se jeho žena vzbudí, tvrdě spala.

Rozhovor, který spolu předtím vedli, jí nejspíš poskytl dostatek duševního klidu, aby mohla usnout.

Na obrazovce se objevil Sadžakiho obličej a za ním přístroje na ošetřovně. "Jste sám?" zeptal se tiše.

"Je tu má žena," zašeptal Sylveste. "Spí."

"Tak budu stručný." Ukázal mu zraněnou ruku. Lesklá blanka se již vyplnila, zápěstí dostalo normální tvar, ačkoli pod ní dosud zářila horečná činnost. "Je mi natolik dobře, abych odtud mohl odejít. Nechci se však dostat do stejné situace jako Hegazi."

"V tom případě máte problém, protože zbraň drží Voljovová s Kuriovou. Postaraly se, aby se nám žádné nedostaly do rukou." Ještě víc ztišil hlas. "Nikdo by ji nemusel dvakrát přesvědčovat, aby zavřela i mě. Nejspíš mou hrozbu, že zničím loď, nebere moc vážně."

"Předpokládá, že byste tak daleko nezašel."

"A co když má pravdu?"

Sadžaki zavrtěl hlavou. "Na tom teď nezáleží. Během několika dní, nejpozději za pět, začne zbraň Voljovové selhávat.

Nezbývá víc času, abyste se dostal dovnitř. A nesnažte se předstírat, že se od těch jejích robotků něco dozvíte."

"Nesnažím."

Pascale se ve spánku pohnula.

"Proto zvažte tento návrh," řekl Sadžaki. "Pomůžu vám tam. Poletíme jen my dva, nikdo jiný. Vezmeme si stejný typ skafandrů jako ten, co nás dopravil z Obrody na palubu. Nepotřebujeme ani člun. Dostaneme se na Kerberos za necelý den. Budete mít dva dny na cestu dovnitř, jeden den na prohlídku a jeden na cestu ven. Trasu už totiž budete znát."

"A co vy?"

"Budu vás doprovázet. Znáte mou představu o tom, jak bychom měli postupovat při léčbě kapitána."

Sylveste přikývl. "Chcete uvnitř Kerbera hledat lék vesmířanů."

"Někde musím začít."

Sylveste se rozhlédl. Sadžakiho hlas zněl jako ševlení větru v korunách stromů a kajuta mu připadala nadpřirozeně tichá, spíš jako obraz promítnutý laternou magikou než něco skutečného. Vzpomněl si na básně, které se právě odehrává v Kerberu, na bitvu automatů převážně menších než bakterie, proto by byl hřmot jejich souboje pro lidské uši neslyšitelný. Ale děje se to právě teď a nebude se to dít dlouho. Sadžaki má pravdu. Zbývají pouze dny, než záplava Kerberových strojů začne rozrušovat útočnou zbraň Voljovové. Každá vteřina váhání znamená o vteřinu méně na průzkum, o vteřinu méně na návrat. A návrat bude mnohem nebezpečnější, protože v té době se již začne průchod uzavírat.

Pascale se znovu pohnula, ale vycítil, že stále spí hlubokým spánkem. Nebyla v kajutě o nic víc přítomna než ptačí

křídla pokrývající stěny, o nic víc schopná probuzení. "Je to dost narychlo," zašeptal Sylveste.

"Na tento okamžik jste čekal celý život," pravil Sadžaki o něco hlasitěji. "Netvrdte mi, že nejste připraven se ho chopit. Netvrdte mi, že se bojíte toho, co byste mohl objevit."

Sylveste si uvědomil, že už se rozhodl dávno před touto zvláštní chvílí. "Kde se setkáme?"

"Sejdeme se mimo loď." Pak mu Sadžaki vysvětlil, že je příliš riskantní setkat se uvnitř. Chtěl se především vyhnout Voljovové a Kuriové. "Pořád si myslí, že jsem zraněný." Prohnětl si membránu na zápěstí. "Kdyby mě našly mimo ošetřovnu, provedly by se mnou totéž co s Hegazim. Odtud se dostanu ke skafandru za několik minut, aniž vstoupím do jiného sektoru, kde by loď okamžitě mou přítomnost zaregistrovala."

"A já?"

"Půjdete k nejbližšímu výtahu. Zařídím to tak, aby vás co nejrychleji dopravil ke skafandru. Pak už nemusíte dělat vůbec nic. Skafandr se o všechno postará."

"Sadžaki, já..."

"Prostě jen buďte do deseti minut venku. Skafandr vás ke mně dopraví." Sadžaki se usmál, a než ukončil hovor, dodal:

"A důrazně vám doporučuji, abyste vaši ženu nebudil."

Sadžaki dodržel slovo. Zdvíží i skafandr přesně věděly, kam Sylvesta dopravit. Cestou nikoho nepotkal, ani mu nikdo nepřekážel, když si ho skafandr oťukával, aby se mohl patřičně upravit, než se kolem něj láskyplně obalí.

Jako by si loď vůbec nepovšimla, že se otevřela přechodová komora, a už vůbec ne, že někdo vystoupil do kosmu.

Voljovová se s trhnutím probudila, vyrušená z černobílých snů o bojujících armádách pažravého hmyzu.

Anna Kuriová bušila na dveře a něco křičela, ale Voljovová byla tak rozespalá, že jí nerozuměla. Otevřela a zůstala zírat do hlavně pušky. Kuriová na zlomek vteřiny zaváhala, než plazmovou zbraň spustila k boku, jako by se bála, co se vlastně ve dveřích objeví.

"Co je?" zeptala se Voljovová.

"Jde o Pascale." Kuriová měla čelo pokryté potem, vlhké stopy ulpěly také na koženém pouzdru zbraně. "Když se probudila, Sylveste byl pryč."

"Kde pryč?"

"Odletěl. Je z toho dost špatná. Chtěla, abych ti tohle ukázala." Kuriová spustila pušku na popruh a vylovila z kapsy list papíru.

Voljovová si promnula oči. Při doteku prstů se na listu aktivoval uložený vzkaz. Na pozadí vzorkovaném ptáky se objevila Sylvestova tvář zcela zahalená stínem.

"Je mi to líto, má drahá, ale lhal jsem ti," zabzučel jeho hlas z papíru. "Promiň, Pascale, máš plné právo mě za to nenávidět, ale doufám, že nebudeš, po tom všem, čím jsme spolu prošli."

Jeho hlas byl nyní velmi tichý. "Žádala jsi mě, abych ti slíbil, že nevstoupím do Kerbera. Ale letím tam. Až tohle budeš čist, budu už tak daleko, že mě nedokážete zastavit. Nemám žádnou omluvu. Prostě to musím udělat a nejspíš jsi stejně vždycky věděla, že k tomu dojde, jestli jsme si byli opravdu tak blízcí."

Odmlčel se, buďto aby nabral dech, nebo aby si rozmyslel, co říct dál. "Pascale, ty jediná jsi uhodla, co se skutečně stalo u Lascailleova záhalu. Obdivoval jsem a obdivuji tě za to. Proto jsem se nebál přiznat ti pravdu. Přisahám, že jsem ti svěděl jen to, co jsem si skutečně myslel, že se tam přihodilo, že to nebyla další lež. Ale Kuriová tvrdí, že ji Mademoiselle poslala, aby mě zabila, protože bych mohl udělat něco nebezpečného. A že by ta její Mademoiselle mohla být Carine Lefévrová." List znovu na okamžik zmlkl.

"Choval jsem se, jako bych nevěřil jedinému slovu, Pascale, a v té době to také bylo upřímné. Ale musím dopřát duchům klidu, musím se konečně přesvědčit, že nic z toho, co se tady děje, nemá sebemenší spojení se Záhalem. Chápeš to, že? Musím ujít ještě kousek cesty, abych umlčel přízraky. Možná bych měl za to Kuriové poděkovat. Poskytla mi důvod, abych tento krok udělal, i když se nesmím bojím toho, co najdu. Nevěřím, že ona nebo Voljovová to myslely zle. Ani ty ne, Pascale. Víím, že tě přesvědčily, nebyla to tvá vina. Snažila ses mi bránit jen proto, že mě miluješ. A bolí mě, že tím, co dělám, naši lásku zrazení. Rozumíš mi? A budeš schopna mi odpustit, až se vrátím? Nebude to trvat dlouho, snad jen pět dní, možná ještě méně."

Znovu se přerušil, než dodal poslední poznámku: "Calvina si beru s sebou. Je ve mně již nyní, zatímco mluvím. Lhal bych, kdybych se snažil popírat, že jsme došli k jistému... souladu. Myslím, že mi bude užitečný."

Obraz zmizel, list byl čistý.

"Víš," řekla Kuriová, "chvilími mi byl málem sympatický. Teď je to všechno pryč."

"Pascale to tedy přijala velmi špatně?"

"A jak bys to přijala ty?"

"Přijde na to. Možná měl pravdu. Třeba opravdu věděla, že k tomu dojde. A třeba si měla dvakrát rozmyslet, než se provdala za takového svinského něgodája."

"Jak daleko se mohl dostat?"

Voljovová znovu pohlédla na list, jako by doufala, že z něj načerpá nové informace. "Musel mít pomocníka. Nezbylo nás mnoho, kdo mu mohl pomoci. Vlastně nikdo, když škrtnu Sadžakiho."

"Raději ho ještě neškrtej. Třeba ho medistroje uzdravily rychleji, než jsme předpokládaly."

"Ne." Voljovová poklepala na svůj kouzelný náramek. "Vím, kde jsou triumvirové v kterémkoli okamžiku. Hegazi je stále v přechodové komoře a Sadžaki na ošetřovně."

"Určitě ti nebude vadit, když si to ověříme. Jen tak, pro jistotu."

Voljovová se nasoukala do další vrstvy šatstva natolik teplého, aby mohla vstoupit do kterékoli části lodě, aniž by utrpěla podchlazení. Za opasek si zastrčila pistoli, přes rameno si pověsila těžší zbraň, kterou Kuriová nechala vyrobit

zbrojnicí. Byla to nadzvuková sportovní puška se dvěma pažbičkami, produkt prvního Evropského demarchátu z třináctého století, obalená černým neoprenem a na bocích zdobená stříbrozlatými čínskými draky s rubínovými očima. "Ani v nejmenším."

Došly k přechodové komoře, v níž celou dobu čekal Hegazi, aniž by měl k pobavení něco jiného než vlastní obraz v lesklých ocelových stěnách. Alespoň tak si to Voljovova představovala v těch vzácných okamžicích, kdy se vůbec obtěžovala věnovat uvězněnému triumviru nějakou myšlenku. Ne že by Hegaziho nenáviděla nebo ho nějak výrazně nesnášela, na to byl příliš velký slaboch, který byl schopen existence pouze v Sadžakiho stínu.

"Dělal ti potíže?" zeptala se Voljovova.

"Ani ne, jen pořád skučel, že je neviný. Tvrdil, že to nebyl on, kdo vypustil Krádce slunce ze střeleckého prostředí. Připadal mi upřímný."

"Existuje jeden prastarý jev, kterému se říká lež, Kuriová." Voljovova si přesunula zbraň s čínskými draky na záda a uchopila madlo, kterým se otvíraly vnitřní dveře přechodové komory. Stála rozkročená v kalu.

Zabrala.

"Nemůžu to otevřít."

"Já to zkusím." Kuriová ji odstrčila stranou a snažila se otočit madlem. "Nejde to." Zasupěla, pak madlo pustila. "Je to zaseknuté. Nepohnu s tím."

"Nesvařila jsi ty dveře dohromady nebo něco podobného?"

"Já hloupá, zapoměla jsem ti to říct."

Voljovova zabušila na dveře. "Hegazi, slyšíš mě? Cos provedl s dveřmi? Nemůžeme je otevřít."

Neozvala se žádná odpověď.

Voljovova pohlédla na náramek. "Je tam. Ale možná nás přes pancíř neslyší."

"Nelíbí se mi to," řekla Kuriová. "Dveře byly úplně v pořádku, když jsem je zavírala. Odstřelíme zámek." Aniž by čekala na souhlas Voljovové, zavolala: "Slyšíte mě, Hegazi? Prostřílíme se dovnitř."

Vnřiku držela v jedné ruce plazmovou pušku, pod jejíž hmotností jí vystoupily svaly na předloktí. Druhou rukou si chránila obličej a hleděla stranou.

"Počkej," zadržela ji Voljovova. "Nebud' zbrklá. Co když jsou vnější dveře otevřené. Tlaková čidla by zaznamenala vzduchoprázdnou a zámek vnitřních dveří by se zajistil."

"Aspoň by nám už Hegazi nedělal potíže. Pokud ovšem nedokázal na několik hodin zadržet dech."

"Brilantní postřeh, Kuriová, pročez by nebylo zrovna moudré, udělat do dveří díru."

Kuriová prozkoumala stěnu. Jestli tam někde byly indikátory tlaku v komoře, dokonale je skryla špína.

"Nastavím paprsek na nejužší kolimaci. Propíchnu ty dveře jako jehlou."

"Tak si posluž," souhlasila Voljovova po chvíli váhání. "Změna plánu, Hegazi! Udělám díрку do horní části dveří. Jestli stojíte, máte nejvyšší čas si sednout a zapřemýšlet, co všechno si potřebujete dát do pořádku." Znovu se neozvala žádná odpověď.

Taková jemná operace je pro plazmovou pušku skoro urážka, pomyslela si Voljovova. Jako krájet svatební dort továrním laserem. Ale Kuriová to přesto provedla. Zablsklo se a ozvalo se prasknutí, když zbraň vyplivla tenký výboj proti dveřím. Z dírky jako od červotoče, kterou vypálila, se rozvinula stužka kouře. Ale pouze na vteřinu. Pak z dírky vystříkl tmavý syčící oblouk.

Neztrácel čas s opatrným zvětšováním otvoru, protože nepovažovaly za pravděpodobné, že by Hegazi mohl zůstat naživu. Buď byl mrtvý (ačkoli netušily, jak k tomu došlo), nebo již komoru nějakým způsobem opustil (ani to netušily) a pramínek, který z průrazu tryskal pod vysokým tlakem, byl projevem zvláštního smyslu pro humor, triumvirův vzkaz věznicům načrtnutý do vzduchu.

Kuriová prostřelila dveře a do chodby vyrazil proud špinavé tekutiny, silný jako paže a tak prudký, že ji spláchl do odpadní vody po kotníky vysoké. Plazmová puška třískla o stěnu a zmizela v kalu, jen to zasychelo, když se horká hlaveň namočila. Než se Kuriová vyhrabala na nohy, z propálených dveří bublal už jenom pokojný potůček. Vylvila pušku a setřela z ní přilnavé bláto. Doufala, že bude fungovat.

"Lodní sliz," řekla Voljovová. "Stejně svinstvo, v jakém stojíme. Tenhle smrad bych poznala všude."

"Jak se mohla komora zaplnit lodním slizem?"

"Copak vím? Zbytečně se neptej a raději tu díru ještě zvětši."

Jakmile mohla Kuriová prostrčit dveřmi ruku, aniž by se popálila o žhavé okraje kovu, zkusila nahmatat vnitřní madlo. Ilja měla pravdu. Tlaková čidla zámek zajistila. Komora musela být naplněna lodním slizem až k prasknutí.

Dveře se otevřely a poslední zbytky mazlavé kapaliny se vyhrnuly do chodby.

Společně s nimi vyplavaly ostatky z Hegaziho. Nebylo jisté, zda to způsobil tlak, jemuž byl vystaven, nebo jeho prudké snížení, ale triumvirův kovový a organický součásti nedobrovolně ukončily dlouholeté přátelství a ven se vyvalily odděleně.

"Za tohle si zasloužím cigaretu." Voljovová musela chvíli vzpomínat, kam si balíček strčila. Našla jej v málo používané kapse bundy, ale nespěchala s otevíráním, celou věčnost lovila nažloutlou cigaretu, dávala si na čas, než ji zapálila a než dlouze, labužnický potáhla a dopřála si hluboký doušek. Nervy se jí pomaloučku zklidňovaly jako rozfoukaná pírká zlehka klesající k zemi.

"Zabila ho loď." Hleděla sice na Hegaziho ostatky v mazlavém lodním slizu, ale snažila se nad tím, co vidí, zbytečně nepřemýšlet. "To je jediný logický závěr."

"Zabila? Nemohla to být nehoda?" Kuriová mířila hlavní plazmové pušky na kusy triumvira, které jí plavaly kolem nohou, jako by se bála, že se začnou samy skládat dohromady.

"Ne, nehoda to nebyla. Jenže Hegazi byl ve spolku se Sadžakim, a tím pádem i se Sylvestem, a přesto ho Krádce slunce zabil. To už nutí k zamyšlení, nebo ne?"

"Jo, řekla bych, že jo."

Možná na to Kuriová přišla sama, ale Voljovová se přesto rozhodla uvažovat nahlas: "Sylveste je pryč. Letí na Kerberos, a protože se mi nepodařilo sabotovat klín, nemáme mnoho možností, jak ho odtud zastavit. Chápeš? Znamená to, že Krádce slunce vyhrál. Nemůžeme do událostí nijak významně zasáhnout. Stačí mu jenom udržovat současný stav. A kdo by ho mohl narušit?"

"My," odpověděla Kuriová váhavě jako bystrý žák, který chce udělat na učitele dojem, ale nerad by si vysloužil posměch spolužáků.

"Nejenom ty a já, nemluvě o Pascale. Krádce slunce zřejmě usoudil, že hrozbou je i Hegazi. A to pouze z toho prostého důvodu, že je člověk." Sice jen hádala, ale zdálo se jí, že to do sebe dokonale zapadá. "Takové bytosti, jako je Krádce slunce, musí naše lojalita připadat nestálá a zmatená, snad dokonce nepochopitelná. Pochybuju, že by rozuměla aspektům lidského chování, které jí ovlivňují. Využije Sylvesta a Sadžakiho, a přestože s nimi peče i Hegazi a vidí v něm užitečnou součástku, je to pořád jenom součástka, která může kdykoli selhat." Pocítila ledový klid, když si uvědomila, že sama nemá daleko k záhubě, že k ní má možná za celý svůj život nejbliž. "Krádce slunce je skoro u cíle, takže teď jsme na řadě my."

"Kdyby nás chtěl zabít..."

"Tak by to dávno udělal? No, třeba se o to pokusil, Kuriová. Jenže celé lodní sekce nepodléhají centrálnímu řízení, a tak má omezené možnosti. Obsadil tělo, které je napůl ochrnuté a napůl postižené leprou."

"Velmi poeticky řečeno, ale co z toho vyplývá pro nás?" Voljovová pečlivě dokouřila cigaretu a hned si zapálila další.

"Nepochybně se nás pokusí zabít, ale jeho rozhodnutí je těžké předvídat. Nemůže prostě vypustit vzduch z celé lodě, protože neexistují příkazové cesty, které by to umožňovaly - dokonce ani já bych to nemohla udělat jinak, než že bych vlastnoručně otevřela všechny přechodové komory, jenže to bych musela napřed vyřadit z provozu tisíce elektromechanických pojistek. Pravděpodobně nedokáže zaplavit větší prostor než přechodovou komoru. Ale on už něco vymyslí, tím jsem si jistá."

Náhle, bez přemýšlení, držela pušku v rukou a mířila do temných hlubin zaplavené chodby.

"Co se děje?"

"Nic," řekla Voljovová. "Jsem jenom vyděšená. A to pořádně. Nejspíš nemáš nějaký nápad, že, Kuriová?"

Vlastně měla. "Najdeme Pascale. Nezná to tady jako my. Jestli půjde do tuhého..."

Voljovová zamáčkla zbytek cigarety o hlaveň pušky. "Máš pravdu. Měly bychom zůstat pohromadě. A to taky uděláme. Hned, jakmile..."

Něco se hlučně přihnulo ze tmy a zastavilo se to deset metrů od nich.

Voljovová tam okamžitě namířila zbraň, ale nevystřelila, instinkt jí napověděl, že je to nepříšlo zabít, alespoň prozatím ne. Byl to jen pojiždný servulus, jaké Sylveste používal při vyšetřování kapitána, protože nepobrali moc rozumu. Krátce řečeno, řídila ho loď, nikoli vlastní mozek.

Robustní čidla spočinula jako slídivé oči na obou ženách.

"Není ozbrojený," vydechla Voljovová a současně si uvědomila, že šeptání je zbytečné. "Myslím, že nás měl jenom najít. O téhle sekci loď nic neví, jsme na jednom z hluchých míst."

Robotova čidla se natáčela ze strany na stranu, jako by chtěla zaměřit jejich přesnou polohu. Pak odcouval zpátky do tmy.

Kuriová po něm vypálila.

"Proč jsi to udělala?" zeptala se Voljovová, když rachotivá ozvěna výstřelu odumřela a už nemusela přivírat oči před zábleskem výstřelu. "Všechno, co viděl, stejně předal lodi. Bylo to zbytečné."

"Nelíbil se mi jeho pohled." Kuriová se zamračila. "A navíc si s ním už nemusíme dělat starosti. Aspoň je o jednoho míň."

"Jistě. A vzhledem k tomu, jak rychle je loď schopná vyrobit tak jednoduchého robota, může trvat celých deset nebo dvacet vteřin, než ho nahradí."

Kuriová na ni hleděla, jako by řekla vtip s nesrozumitelnou pointou. Ale Voljovová se tvářila vážně. Právě si uvědomila něco, co ji zmrazilo mnohem víc než ten pitomý servulus. Jestliže loď použila na sbírání informací roboty, dalším logickým krokem bude, že je vybaví zbraněmi, aby zlikvidovali posledního pasažéra a zbytek posádky.

Určitě by na to přišla sama, ale když spatřila mezi kusy Hegaziho vykukovat černá hlodavčí očka, okamžitě si uvědomila, že musí do svých úvah zahrnout i tvory, kteří na ni nehorázně civí z lodního slizu.

Připomněla si, že loď ovládá také údržbové krysy.

Když se Sylvestovi vrátilo vědomí - nedokázal si vzpomenout, kdy je ztratil - obklopovaly ho zamžené hvězdy.

Prováděly složitý tanec, a kdyby mu už nebylo zle, určitě by mu přivodil nevolnost. Co tady dělá? A proč se cítí tak divně? Nejen jako by ležel ve vatě, ale jako by jí byl rovnou vycpaný. Je ve skafandru. Proto. V jedné z těch speciálních adaptivních jednotek, v nichž Ultrové dopravili jeho a Pascale z Obrody na loď. A skafandr přinutil jeho plíce přijmout tekutinu, již se zaplnily místo vzduchu.

"Co se děje?" zeptal se v duchu, neboť věděl, že skafandr bude schopen jeho otázku zachytit prostřednictvím

jednoduchého snímače řečového centra vestavěného do přilby. "Otáčím nás," informoval ho skafandr. "Střední tah trysek."

"Kde ksakru jsme?" Probírání se vzpomínkami bylo pořád pracné, jako kdyby se snažil najít konec zamotaného provazu. Nevěděl, kde začít.

"Víc než milion kilometrů od lodi, o něco méně od Kerbera."

"To jsme uletěli celou tu cestu tak -" Zarazil se. "Počkat. Vždyť já vlastně ani nevím, jak dlouho to trvalo."

"Vystoupili jsme z lodi před sedmdesáti čtyřmi minutami." Něco málo přes hodinu, pomyslel si Sylveste. Ale kdyby mu skafandr tvrdil, že to trvalo celý den, přijal by to bez pochyb. "Průměrné zrychlení činilo deset g. Rychlost byla zvolena v souladu s instrukcemi triumvira Sadžakiho."

Ano, teď si vzpomněl. Noční hovor se Sadžakim. Potom skladiště skafandrů. Zanechal Pascale vzkaz, ale podrobnosti si nepamatoval. To byl jediný ústupek, který si dovolil. Ale i kdyby měl na přípravu celé dny, sotva by něco změnil. Neměl zvláštní požadavky na dokumentační nebo záznamové přístroje, neboť to všechno bylo v ochranném obleku. Věděl, že skafandr je vyzbrojený a schopný samostatné obrany proti všemožným způsobům útoku, jakým je nyní vystavena zbraň Voljovové. A že umí vysunout analytické a další vědecké přístroje nebo vytvořit prostor pro uskladnění vzorků. Skafandr byl v podstatě právě tak nezávislý jako kosmický člun. Náhle si uvědomil, že uvažuje nesprávně, že skafandry skutečně jsou kosmické čluny. A to velice flexibilní kosmické čluny, v nichž je místo pouze pro jediného uživatele, kosmické čluny, které podle potřeby nahradí raketoplány, letadla i terénní dopravní prostředky. Když se nad tím zamyslel, nebylo lepšího způsobu, jak vstoupit do Kerbera.

"Jsem rád, že jsem to zrychlení prospal."

"Neměl jste na vybranou," odpověděl skafandr s naprostým nezájmem. "Vaše vědomí bylo omezeno. Nyní se připravte na fázi zpomalení. Až opět získáte vědomí, budeme téměř u cíle."

Sylveste začal v hlavě tvořit otázku, chtěl se zeptat, proč se Sadžaki ještě neukázal, přestože ho ujistil, že ho bude doprovázet. Ale než stačil myšlenku konkretizovat natolik, aby ji mohl snímač zachytit, jednotka ho znovu uspala. Spal beze snů, jako prve.

Kuriová šla hledat Pascale a Voljovová se vydala na můstek. Neodvážila se použít výtah, ale naštěstí stačilo projít ani ne dvacet palub, což byla sice značná námaha, ale snesitelná. Schodišťové šachty byly relativně bezpečné, neboť tam loď nemohla vyslat roboty ani létající stroje, které se proháněly běžnými chodbami na supravodivých magnetických polích. Přesto měla pušku připravenou, mířila nad sebe, když se donekonečna točila po stoupající spirále, jen tu a tam se zastavila, zadržela dech a naslouchala, jestli ji něco nesleduje nebo nečíhá nad ní.

Celou cestu vzhůru vymýšlela miliony způsobů, jimiž ji loď může zabít. Byla to zajímavá intelektuální výzva, zkouška znalosti světlohonce z perspektivy, jaká ji dosud nenapadla. Nutilo ji to podívat se na Nostalgiu v novém světle. Kdysi, vlastně docela nedávno, byla v podstatě ve stejném postavení jako nyní loď. Chtěla zabít Nagorného, nebo mu alespoň zabránit, aby ji mohl ohrožovat, což prakticky znamenalo totéž. Nakonec ho zabila, protože se nejprve on pokusil zabít ji, a právě způsob jeho popravy jí přišel na mysl. Zabila Nagorného tím, že několikrát zrychlila a zpomalila loď tak prudce, že byl zaživa rozdrcen. Dříve či později - a nenapadal ji žádný důvod, proč by k tomu nemělo dojít - na to loď určitě přijde také. Až to zkusí, bude lepší, když tady už nebude.

Dostala se na můstek bez zranění, přesto neustále prozkoumávala každý stín, zda v něm nečíhá stroj nebo krysa, což by bylo horší. Netušila, co by ji krysy mohly provést, ale rozhodně neměla v úmyslu to zjišťovat.

Můstek byl prázdný, jako když ho opustila. Poškození způsobené Kuriovou bylo pořád stejné, dokonce i skvrny Sadžakiho krve na podlaze obrovského klenutého prostoru. Holografická sféra zářila a probíhala v ní neustále aktualizovaná hlášení o klínu na Kerberu. Na okamžik si nedokázala pomoci a majetnický hleděl na svůj výtvar, který se dosud výborně držel proti zhoubným silám vypouštěným planetou vesmíranů. Přestože na něj byla pyšná, přála si, aby selhal a Sylveste se nedostal dovnitř. Za předpokladu, že tam už není.

"Co tady chceš?" zeptal se jí jakýsi hlas.

Otočila se k postavě, která na ni shlížela z jednoho kruhového patra můstku. Nepoznávala ji, byl to tmavě oděný muž s vyzáblým obličejem a sepjatýma rukama. Štělila po něm, ale stál tam dál, i když jím proletěla střela a ve vzduchu se jako fáboři zavlnily iontové stopy.

Hned vedle se objevila další postava, oblečená jinak. "Tvůj pronájem už skončil," řekla starou variantou severštiny, což Voljovové hned nedošlo, takže zpočátku slovům nerozuměla.

"Musíš pochopit, triumvire, že tato oblast ti už nepatří." Na protější straně sálu se vynořila nová postava v prastarém skafandru žebrovaném chladicími obvody a ověšeném hranatými přístroji. Promluvila nejstarší verzí ruštiny, které ještě dokázala rozumět.

"Co tady hledáš?" zeptala se první postava, zatímco se vedle ní objevila jiná a také začala na Voljovovou mluvit. A přicházely další a další postavy, stíny minulosti, zastrašovaly ji ze všech stran. "Je to ostudné..." Ale hlas se ztratil mezi hlasy jiných duchů, kteří na ni doráželi zleva zprava.

"... nemáš žádné oprávnění, triumvire, musím ti říct..."

"... hrubě jsi překročila svou pravomoc, nyní se musíš podřídít..."

"... hoře jsi zklamala, Iljo, musím tě zdvořile požádat, abys..."

"... zrušit... výsady..."

"... naprosto nepřijatelné..."

Vykřikla, když změř hlasů splynula v jedlinitý řev beze slov, shromáždění mrtvých zcela zaplnilo sál, viděla kolem sebe jen prastaré obličej, pohybující se ústa, jako by se každý nebožtík domníval, že on jediný mluví a že věnuje pozornost pouze jemu. Vypadalo to, jako by se k ní modlili, přesvědčení o její vševědouce. Jako by se modlili a současně si

stěžovali, zpočátku kriticky, protože je zklamala, ale každou vteřinu s větší nenávistí a opovržením, protože je nejen zradila tím nejhorším způsobem, jakým lze zradit, ale také se dopustila ohavností tak strašlivých, že se to nedalo vyjádřit slovy, pouze znechuceně zkřivenými rty a zhnusenými pohledy.

Potěžkala zbraň. Pokušení vyprázdnit zásobník do nehmotných přízraků se téměř nedalo odolat. Jistěže je nemohla zabít, ale mohla vážně poškodit projektory. Zbrojnice však byla zničená, proto musela šetřit municí. "Zmizte!" vykřikla. "Dejte mi pokoj!" Mrtví jeden po druhém utíkali a mizeli, každý však nejprve zavrtěl zklamaně hlavou, jako by ho zahanbovalo zůstat v její přítomnosti byť o sekundu déle. Konečně měla sál pouze pro sebe. Rychle dýchala, potřebovala se zklidnit. Zapálila si cigaretu a pomalu kouřila, snažila se dopřát mozku pár minut odpočinku. Pohlédla pušku a byla ráda, že nevyplýtvala náboje pro prchavé potěšení, jakým by bylo zničení můstku. Kuriová vybrala zbraň dobře. Boky byly vyzdobeny stříbrnými a zlatými motivy čínských draků. Z projekční sféry promluvil hlas. Voljovová vzhledla do tváře Krádce slunce. Přesně tak si tu tvář představovala, když jí Pascale vysvětlila význam jeho jména. A přestože věděla, že musí být právě taková, současně jí připadala mnohem horší. Byla prostě nesmírně cizí. Viděla také, jak cizí připadá sám sobě - a zjevně nebylo něco v pořádku s jeho myslí. Vzpomněla si, co Nagorného dohnalo k šílenství. Stěží ho mohla za to vinit, jestliže musel žít s touto bytostí v mozku a neměl nejmenší tušení, kde se vzala, ani co po něm chce. Nechápala svého mrtvého stfelce, toho ubohého parchanta. Možná by i ona unikla do šílenství, kdyby musela čelit zjevení, které se mu zjevovalo nejen ve snech, ale i když byl vzhůru.

Krádce slunce mohl být kdysi Amarant. Ale změnil se, možná úmyslně díky selektivnímu genetickému inženýrství, přeměnil sebe a své zapuzené bratry na úplně nový druh. Přetvořili svou anatomii pro létání v nulové gravitaci, nechali si narůst obrovitá křídla. Zvedala se za vyklenutou, protáhlou hlavou, která jako by se skláněla dolů k ní. Hlava připomínala lebku. Oční důlky nebyly přímo prázdné ani duté, ale jako nekonečně černé a nekonečně hluboké studny, tak temné a hluboké, jak si představovala Záhal. Kosti Krádce slunce zářily bezbarvým leskem.

"Navzdory tomu, co jsem řekla Kuriové," prohlásila, když prvotní šok pominul či alespoň ustoupil natolik, že se dokázala sebrat, "myslím, že už jsi mě dávno mohl zabít. Kdybys chtěl."

"Jak bys mohla vůbec tušit, co chci."

Promluvil, aniž by použil slova, ale přesto chápala smysl, jako by ho vytvářel z ticha. Čelisti bytosti se vůbec nepohnuly. Vzpomněla si, že u Amarantů nebyla řeč prvořadým způsobem komunikace. Jejich společnost byla založena na vizuálních projevech. Něco tak základního by určitě zůstalo zachováno, dokonce i poté, co hejno Krádce slunce opustilo Obrodu a začalo se svou transformací, s transformací natolik radikální, že bylo považováno za okřídlené bohy, když se později vrátilo na rodnou planetu.

"Ale vím, co nechceš," řekla Voljovová. "Nechceš, abychom zabránily Sylvestovi dostat se do Kerbera. Proto musíme zemřít. Bojiš se, že přijdeme na to, jak ho zastavit."

"Jeho mysl má pro mě velký význam," řekl Krádce slunce, ale vzápětí se opravil, jako by myšlenku přehodnotil: "Pro nás. Pro nás, kdož jsme přežili."

"A co jste přežili?" Teď má asi jedinou příležitost pochopit.

"Ne, počkej, co jiného byste mohli přežít, než vyhynutí Amarantů. Je to tak? Jak se vám povedlo vyhnout jejich osudu?"

"Znáš místo, kde jsem vstoupil do Sylvesta." Nebyla to ani tak otázka jako prosté konstatování.

Voljovovu napadlo, kolik z jejich rozhovorů asi vyslechl. "Muselo to být v Lascailleově záhalu. To dává smysl, ačkoli příznávám, že nijak velký."

"Tam jsme našli útočiště na celých devět set devadesát tisíc let."

Shoda okolností příliš bila do očí, takže to muselo něco znamenat. "Od té doby, co zanikl život na Obrodě."

"Souhlasí." To slovo přímo zasyčelo. "Záhaly jsou naším dílem. Posledním zoufalým počinem Hejna poté, co všechny bratry na planetě pohltily plameny."

"Nechápu. Co říkal Lascaille a co zjistil Sylveste..."

"Nebyla jim zjevena pravda. Lascailleovi jsme předvedli fikci, naše totožnost byla nahrazena mnohem starší, naprosto nepodobnou kulturou. Nebyl mu prozrazen pravý účel Záhalů. Namísto toho si odnesl lež, jež měla přilákat ostatní."

Voljovová věděla, jak ta lež fungovala. Lascaille se dozvěděl, že Záhaly jsou skladiště nebezpečných technologií, po nichž lidstvo tajně touží, například jak létat nadsvětelnou rychlostí. Jakmile to prozradil Sylvestovi, nikdo ho už nedokázal odradit od úmyslu dostat se do Záhalu. A doktor Dan Sylveste získal podporu celé žlutozemské společnosti Demarchů, neboť je čekala oslnivá odměna - naprosto nepředstavitelná tajemství vesmířanů.

"Když to byla lež, tak jaký je pravý účel Záhalů?"

"Vytvořili jsme je, abychom se v nich mohli skrýt, triumvire Voljovová." Zdálo se, že si s ní hraje, že má potěšení z jejího zmatku. "Poslední útočiště. Zóny restrukturalizovaného časoprostoru."

"Před čím se schováváte?"

"Před těmi, co přečkali Soumračnou válku. Před těmi, kteří jsou zvaní Zmarové."

Přikývla. Nerozuměla všemu, ale jedno bylo jasné. Podivný sen, který prožila Kuriová na střeleckém stanovišti, byl pravdivý. Kuriová si nezapamatovala všechno, navíc jednotlivé úryvky nesdělovala Voljovové ve správném sledu, ale nyní bylo zjevné, že musela pochopit něco natolik velkého, natolik cizího a natolik apokalyptického, že to její mysl nedokázala udržet. Snažila se ze všech sil, ale její síly nestačily. Teď se Voljovová seznámila s částí téhož obrazu z poněkud jiné perspektivy.

Kuriové vyprávěla o Soumračné válce Mademoiselle, která si nepřála, aby Sylveste uspěl. Krádce slunce však právě po tom toužil ze všeho nejvíc.

"O co se tady vlastně hraje?" zeptala se. "Vím, co teď provádíš. Snažíš se mě zdržet, necháváš mě čekat, protože víš, že udělám cokoli, jenom abych vyslechla tvou odpověď. A svým způsobem máš pravdu. Musím to vědět. Musím se

dozvědět všechno."

Krádce slunce mlčky vyčkával, pak zodpověděl všechny otázky, které mu položila.

Když skončil, Voljovová usoudila, že by mohla užitečně vyplývat jeden náboj ze zásobníku. Střelila do projektoru sféry, velká koule se rozprskla na milion ledových úlomků a obličej Krádce slunce vybuchl společně s ní.

Kuriová vedla Pascale oklikou na ošetrovnu, vyhýbaly se výtahům a dobře udržovaným chodbám, jimiž mohli snadno projíždět roboti. Po celou dobu měla zbraň v pohotovosti a byla připravená vystřelit na cokoli, co by vypadalo aspoň trochu podezřele, i když to nakonec nebylo nic jiného než náhodný stín nebo skvrna podivného tvaru na stěně.

"Vůbec tě neupozornil, že vyrazí tak brzo?" zeptala se Kuriová.

"Ne, tak brzo ne. Tušila jsem, že se o to pokusí, ale doufala jsem, že mu to rozmluvím."

"Co k němu cítíš?"

"A co čekáš, že ti odpovím? Je to můj manžel. Máme se rádi." V té chvíli se Pascale zhroutila, Kuriová přiskočila a zachytila ji. Pascale si utírala slzy z očí, až jí zčervenaly. "Nenávidím ho za to, co udělal. Ty bys ho taky nenáviděla. A vůbec ho nechápu. Přitom ho navzdory všemu pořád miluji. Stále si říkám... Třeba je už mrtvý. Je to možné, nebo ne? A jestli ještě není, stejně už ho nejspíš nikdy neuvidím."

"Tam, kam má namířeno, to opravdu není zrovna bezpečné." Kuriovou napadlo, oč je asi zrovna teď Kerberos nebezpečnější než Nostalgie.

"Není, já vím. Dan si snad ani neuvědomuje, do jakého nebezpečí se dostal - a s ním i my ostatní."

"Jenže tvůj manžel není jen tak někdo. Mluvíme tady o Danu Sylvestovi." Kuriová připomněla Pascale, že Sylvesta po celý život provázelo výjimečné štěstí a že by bylo zvláštní, kdyby ho štěstěna opustila právě teď, když má na dosah všechno, oč vždycky usiloval. "Je to prohnáný mizera, ten tvůj manžel, a myslím, že má hodně velkou šanci dostat se z toho se zdravou kůží."

Zdálo se, že to Pascale aspoň trochu uklidnilo. Potom jí Kuriová řekla, že je Hegazi mrtvý a že se loď určitě pokusí zavraždit všechny, kdo zbyli na palubě.

"Sadžaki tam není, že?" zeptala se Pascale. "Dan by cestu do Kerbera sám nenašel. Potřebuje někoho, aby ho vedl."

"Voljovová si to taky myslí."

"Tak proč jsme tady?"

"Nejspíš proto, že Ilja nevěří ani sama sobě."

Kuriová strčila do dveří na ošetrovnu a odkopla údržbovou kysu do slizu v lodní chodbě. Ošetrovna zapáchala.

Okamžitě věděla, co se stalo.

"Pascale, není to nic příjemného."

"Mám tě... Co mám v tomhle okamžiku vlastně říct? Mám tě krýt?" Pascale měla připravený paprskomet, ale vypadala, že nemá příliš jasnou představu, co s ním dělat.

"Jo, kryj mě. To je skvělý nápad."

Kuriová strčila na ošetrovnu nejdřív hlaveň plazmové pušky a pak vstoupila. Jakmile místnost zaznamenala její přítomnost, zesílila osvětlení. Kuriová byla navštívit zraněnou Voljovovou, takže věděla, jak to tady vypadá. Pohlédla na lůžko, kde měl ležet Sadžaki.

Nad lůžkem se vznášela složitá sestava otočných a sklápěcích ramen s lékařskými nástroji, visela pod stropem jako zmutovaná ocelová ruka s příliš mnoha prsty - a všechny byly zakončeny drápy.

Nenašel by se ani centimetr kovu, který by nepokrývala krev, a to tak hustá, že připomínala vosk stečený ze svíčky.

"Pascale -"

Ale i ona už uviděla, co leželo pod manipulátory, co kdysi mohlo být Sadžakim. Lůžko bylo rovněž krvavě rudé. Nedalo se poznat, kde končí Sadžaki a kde začínají jeho vykuchané vnitřnosti. Kuriové trochu připomínal rozbujelou hmotu kapitána Brannigana, ale kapitána natřeného narudo. Jako by tentýž sochař znovu ztvárnil své oblíbené téma, avšak tentokrát použil jiný, masitější materiál. Jako by šlo o dva díly morbidního diptychu.

Tělo bylo prohnuté do oblouku jako při elektrickém šoku. Hrudní koš byl prázdný, hluboký kráter ztmavil sraženou krví, sahal od prsní kosti přes celé břicho, jako by útroby vyrvala příšerná ocelová pěst. Možná se to tak stalo. Snad ani nebyl vzhůru, když k tomu došlo.

Aby si to ověřila, Kuriová se pokusila pod zasychajícím krvavým škraloupem rozpoznat výraz obličeje.

Ne, triumvir Sadžaki byl zcela jistě vzhůru.

Cítila, že Pascale není daleko za ní.

"Nesmiš zapomenout, že už jsem se setkala se smrtí," řekla Pascale. "Viděla jsem, jak zavraždili mého otce."

"Něco takového jsi ale určitě neviděla."

"Ne, máš pravdu. Něco takového jsem neviděla."

Z hrudníku mrtvol vyšplouchla krev. Così zakrváceného vyskočilo ven. Nebylo poznat, co to je, dokud to nedopadlo na podlahu kluzkou krví a nerozběhlo se to pryč, tenký dlouhý ocas to táhlo za sebou. Vtom vystrčily ze Sadžakiho útrob čumáky další tři krysy, začenicchaly a zahleděly se na Kuriovou a Pascale černýma očkami. Vyhrabaly se z kráteru hrudního koše a rozběhly se za první kysou. Ztratily se v temných koutech ošetrovny.

"Pojďme odtud."

Než to Kuriová dořekla, jedno ocelové rameno se bleskurychle natáhlo a seklo po ní párem prstů s diamantovými drápy. Ani nestačila vykřiknout. Spáry jí probodly bundu. Vzchopila se a vši silou se vykroutila.

Ocelové prsty znovu chňaply a nelidskou silou jí vytrhly pušku. Kuriová upadla do rudé kaše na podlaze. A teď jsem si umazala bundu Sadžakiho krví, pomyslela si, než jí došlo, že jasně červené skvrny, které se na ní rozlévají, musí být

její krev.

Chirurgické rameno vítězoslavně zamávalo plazmovou puškou, aby ji dobře viděly, jako by mělo z ulovené trofeje škodolibou radost. Další dva obratné manipulátory se přidaly, začaly zkoumat ovladače zbraně a okouzleně hladily kožené pouzdro. Běhal z toho mráz po zádech. Pomalu, nesmírně pomalu namířily pušku na Kuriovou.

Pascale napřáhla paprskomet a vypálila. Kusy zakrváceného kovu odletěly až na mrtvolu triumvira. Ožehlá puška třeskla o zem, valil se z ní dým, na propáleném pouzdru se roztančily modré jiskřičky.

Kuriová nedbala na všechnu tu nečistotu, již se zmazala, a rychle se vyhrabala na nohy.

Zničená plazmová puška vztekla bzučela, jiskry sršely stále zuřivěji.

"Vybuchne," řekla Kuriová. "Vypadneme odtud."

Obrátily se ke dveřím a celou vteřinu jim trvalo, než pochopily, co jim brání v odchodu. Byla jich aspoň tisícovka, vršily se ve třech vrstvách na sobě v lodním slizu, jedna vedle druhé naprosto lhostejná k vlastnímu životu, avšak řízená zájmem vyššího dobra celé nevědomé masy. Za nimi se tlačily další a další, stovky a tisíce, kupily se podél stěn chodby, obrovitá vlna krys přetékala do dveří ošetřovny, připravena vyrazit jako jediná všežravá tsunami.

Kuriová vytáhla poslední zbraň, která jí zbyla, malou pistoli, kterou si vzala, protože byla přesná. Začala střílet do hromady krys. Pascale spustila palbu z paprskometu, který nebyl pro tuto situaci o nic vhodnější než pistole. Kam namířily zbraně, tam vybuchovaly a hořely krysy, ale pořád jich přibývalo, první řady hlodavců se už už začínaly vkrádat na ošetřovnu.

Znenadání se v chodbě zablýsklo a série výstřelů třeskla tak rychle za sebou, že splynuly do jediného hromobití. Krysy létaly vzduchem, dunění i záblesky se přibližovaly. Zápach usmažených hlodavců byl několikanásobně horší než puch na ošetřovně. Postupně krys ubývalo, vlna se rozpadla.

Ve dveřích stanula Voljovová, z její pušky se kouřilo, hlaveň měla barvu žhavé lávy.

Zničená plazmová zbraň za zády Kuriové a Pascale náhle zlověstně ztichla.

"Nejvyšší čas odtud zmizet," řekla Voljovová.

Rozběhly se, šlapaly po mrtvých krysách a dupaly po těch, které se teprve chystaly uprchnout. Kuriovou něco udeřilo do zad. Zadula větrná smršť, nejžhavější vichřice, s jakou se kdy setkala. Cítila, že ztrácí kontakt s podlahou, a pak chvíli letěla.

32

Sestup na Kerberos, 2566

Tentokrát bylo bezvědomí kratší, zato místo, kde se probral, naprosto neznámé.

"Sestupujeme ke klínu na Kerberu," informoval ho skafandr příjemným nevzrušeným hlasem, jako by cíl jejich letu byl něco naprosto běžného.

V okénku na hledí přilby běžela jakási čísla, ale protože na ně Sylvestovy oči nedokázaly řádně zaostřit, požádal skafandr, aby mu je propojil přímo do zrkovového centra. Výsledek byl o mnoho lepší. Umělý povrch planety zaplňoval půlku jeho zorného pole. Zvrásněná krajina připomínala mozkovou kůru s fialovými konturami. Asteroid ozařovaly pouze dva rudé majáky, temný Hádés a vzdálená, slabá Delta Pavonis. Skafandr kompenzoval nedostatek světla tím, že přesunul infračervené fotony do viditelného pásma.

Nad křivku horizontu se zvedl tmavý, zelenavě pomrkávající objekt.

"Klín," řekl Sylveste hlavně proto, aby uslyšel lidský hlas. "Už ho vidím."

Připadal mu nicotně malý. Vypadal jako tříška zapíchnutá do bulvy obra. Kerberos měl průměr dva tisíce kilometrů, kdežto klín na délku pouze čtyři, valná část byla navíc pohřbena pod kůrou. Svým způsobem právě porovnání nepatrného klínu s mohutným asteroidem dokazovalo genialitu Ilji Voljovové. Třebaže mrňavý, přece jen to byl trn hluboko zaražený do Kerbera. Dokonce i z dálky bylo znát, že kolem zbraně je kůra roztavená nesmírným žářem a zničená neuvěřitelným tlakem. V okruhu několika kilometrů se vzdala jakékoli snahy vypadat realisticky a vrátila se k základní formě, kterou Sylveste považoval za původní stav, k hexagonální mříži, jež na obvodu splývala se skálou. Ucítil, jak na jeho vnitřnosti začíná působit gravitace, přestože byl ponořen v aerogelu. Již za několik minut přiletí nad nezavřený konec kornoutu. Přitažlivost byla slabá, pouze čtvrtina pozemského standardu, ale pád z výšky by byl smrtelný, ať ve skafandru nebo bez něj.

Najednou mu před oči připlul malý bod. Požádal o zvětšení. Ve tmě se zatřpytil podobný skafandr, jaký měl na sobě.

Druhá jednotka měla náskok, klesala však po stejné dráze a mířila k zádi klínu otevřené jako kulatý chřtán.

Jako dvě chutná sousta, napadlo ho, která budou co nevidět vsrknuta do veliké nálevky a strávena v útrobách Kerbera.

Ted' už není cesty zpátky, pomyslel si.

Tři ženy běžely chodbou vystlanou mrtvými krysami a zčernalými ztuhlými škvarky, které krysami bývaly, ačkoli zrovna nelákaly k bližšímu prozkoumání. Trojici zbyla jen jedna velká zbraň schopná vyřídít libovolného servula, kterého by loď vyslala. Měly sice také pistole, jež by možná dokázaly totéž, ale s velkou zručností a ještě větší dávkou štěstí. Občas se jim podlaha pohnula pod nohama.

"Co ta loď vyvádí?" Kuriová kulhala, výbuch na ošetřovně ji pořádně pohmoždil. "Proč se tak houpe?"

"Krádce slunce experimentuje." Voljovová musela mezi každým druhým třetím slovem nabrat dech, v boku ji píchalo a všechna zranění z Obrody, nedávno zhojená, jako by se znovu otevřela. "Zatím se naučil manipulovat jenom s roboty a krysami. Ale jakmile porozumí pohonu a naučí se motory ovládat, aniž by zničil loď, nadělá z nás sekanou jenom tím, že na pár vteřin zvýší tah." Několik kroků mlčela, jenom sípala. "Tak jsem zabila Nagorného. Ale Krádce slunce ještě loď nezná, přestože ji ovládá. Zkouší nastavovat motory postupně, aby přišel na to, jak fungují. Až se to dozví -"

Pascale se zeptala: "Copak tady není místo, kde bychom byly v bezpečí? Kam se nedostanou krysy ani roboti?"

"Je, ale i tam nás může akcelerace rozmačkat."

"Takže se musíme dostat z lodě ven?"

Voljovová se zastavila, chvíli naslouchala zvukům v chodbě, pak usoudila, že jsou v jedné z těch, kde loď nemůže vyslechnout jejich rozhovor. "Poslyš, nedělej si žádné iluze. Jestli odtud vypadneme, pochybuju, že se nám podaří vrátit. Ale na druhé straně máme povinnost zastavit Sylvesta, dokud existuje sebemenší naděje, že to dokážeme. Dokonce i kdyby nás to mělo stát život."

"Jak bychom mohly Dana dohonit?" zeptala se Pascale. Bylo jasné, že v jejích představách zastavit Sylvesta znamenalo dohonit ho a domluvit mu, aby se nepouštěl dál.

Voljovová se rozhodla, že ji nebude vyvádět z omylu, alespoň prozatím, přestože takový postup neměla zrovna na mysli. "Tvůj manžel si vzal náš těžký skafandr. Podle mého náramku jsou všechny čluny tady, mimoto je neumí pilotovat."

"Pokud by mu nepomohl Krádce slunce," poznamenala Kuriová. "Nemůžeme sebou hodit? Nemáme sice žádný určitý cíl, ale necítím se zrovna nejlíp, když tady jen tak postáváme."

"Určitě si vzal skafandr," řekla Pascale. "To by bylo přesně podle jeho vkusu. Ale neudělal to sám."

"Je možné, že by přijal pomoc Krádce slunce?"

Zavrtěla hlavou. "Na to zapomeň. Vždyť na žádného Krádce slunce nevěří. Kdyby měl tušení, že ho někdo vede, někam ho tlačí, ne, to by v žádném případě nesnesl."

"Možná neměl jinou možnost," řekla Kuriová. "Ale stejně, za předpokladu, že si vzal skafandr, jak ho dohoníme?"

"Jestli se nám to vůbec povede, bude už na Kerberu." Voljovová nad tím nemusela přemýšlet. Věděla, jak rychle lze ve vesmíru překonat milion kilometrů při dlouhodobém zrychlení deset gé.

"Nemůžeme použít skafandry jako tvůj manžel, to by bylo příliš riskantní. Musíme se tam dostat v člunu. Bude to podstatně pomalejší, ale je větší naděje, že Krádce slunce nepronikl do jejich ovládací matice."

"Proč myslíš?"

"Kyberklaustrofobie. Čluny jsou asi o tři století pozadu za skafandry."

"A to mě má uklidnit?"

"Věř mi, že kdykoli máš co dělat s nakažlivými kybernetickými parazity vesmířanů, primitivnější je vždycky to nejlepší." A klidně, jako by to byla běžně užívaná forma interpunkce, odstřílela pistolí krysu, která se odvážila zabloudit do chodby.

"Tady to znám," zaradovala se Pascale. "Sem jste nás s Danem vzaly, když -"

Kuriová otevřela irisový uzávěr označený stěží rozeznatelným pavoukem. "Padej dovnitř a chovej se jako doma. A začni se modlit, abych si vzpomněla, jak tohle Ilja ovládá."

"Kde se s ní setkáme?"

"Venku," řekla Kuriová. "Aspoň upřímně doufám."

To už ale zavřela dveře pavoučího modulu, rozhlížela se po mosazných a bronzových ovladačích a čekala, zda jí hlavou bleskne aspoň jiskřička poznání.

33

Hádes-Kerberos, 2566

Voljovová vytáhla pistolí a přistoupila ke kapitánovi.

Věděla, že by se měla co nejrychleji dostat do hangáru, že tato prodleva může poskytnout Krádci slunce potřebný čas, aby našel způsob, jak ji zabít. Nejdříve však musela něco udělat. Nebylo to racionální, a už vůbec ne logické, ale musela to zkrátka provést. Schodišťovou šachtou seběhla na kapitánovu palubu, kde ji ochromil chlad, až jí dech zhoustl v hrdle. Na krysy tu byla příliš velká zima a servulové by riskovali, že se nakazí morem a stanou se kapitánovou součástí. "Slyšíš mě, svinský něgoďáj" Voljovová přikázala náramku, aby kapitána ohrál na úroveň vědomých myšlenkových pochodů. "Jestli ano, tak dávej pozor. Loď byla ovládnuta."

"Jsme pořád u Uzenáčů?"

"Ne, na Kurgeru 60A dávno nejsme."

Po několika okamžicích se kapitán zeptal: "Ovládnuta, říkáš? A kým?"

"Vesmířanem, který má značně nepříjemné ambice. Většina posádky už je mrtvá, Sadžaki i Hegazi, zkrátka všichni, které jsi znal. Zbytek se snaží dostat ven, dokud to jde. Nečekám, že bych se ještě někdy vrátila, takže to, co se chystám provést, ti může připadat drastické."

Namířila pistolí na rozpukaný, zdeformovaný mrázák, v němž kapitán nebo přinejmenším jeho starý základ ležel.

"Nechám tě ohřát, rozumíš? Desítky let jsme tě drželi v hlubokém mrazu, ale stejně to k ničemu nebylo, takže jsme zřejmě nezvolili správný postup. Teď potřebujeme, abys tuhle zatracenou loď obsadil, ať už to uděláš jakýmkoli způsobem."

"Myslím -"

"Je mi úplně jedno, co si myslíš, kapitáne. Stejně to udělám." Přitáhla spoušť a v duchu počítala, jakou rychlostí se kapitán Brannigan začne šířit, jakmile se ohřeje. Cifry, k nimž došla, jí připadaly neuvěřitelné, ale bylo to zřejmě dáno tím, že to nikoho nikdy nenapadlo.

"Prosím, Iljo."

"Poslyš, ty svinský něgoďáj. Možná to vyjde, možná ne. Ale byli jsme vždycky loajální posádka, tak tě teď žádám, abys

pro nás udělal, co dokážeš."

Chystala se vystřelit, jenže zaváhala. "Ještě něco ti musím říct." Uvědomovala si, že ztrácí čas, ale přesto pokračovala, i když jí vyschlo v ústech: "Vím, cos k čertu provedl, nebo spíš kým ses k čertu stal."

"Co tím chceš říct?"

"Letěl jsi se Sadžakim k Přetvářečům, že? Posádka to dřív dost často rozebírala. Zmínil se o tom i Sadžaki, nikdy však neprozradil, co se tam stalo, co s vámi Přetvářeči provedli. Jistě, znám všechny ty povídačky, co roztrušoval, aby mě svedl ze stopy."

"Nic se tam nestalo."

"Ale stalo. Tys tenkrát Sadžakiho zabil."

Kapitánova odpověď zněla pobaveně, jako by se přeslechl: "Já že zabil Sadžakiho?"

"Přiměl jsi Přetvářeče, aby vymazali jeho neurální strukturu a přepsali ji tvou vlastní. Sadžaki se stal tebou." Musela nabrat dech, i když téměř končila. "Jedna existence ti nestačila, že? Nejspíš jsi už tehdy cítil, že ti tohle tělo moc dlouho nevydrží, když všude poletuje tolik virů. Takže jsi dosadil své vědomí do Sadžakiho. Přetvářeči ti vyhověli, protože jsou tak jiní, že nechápou, co je to vražda. Ale taková je pravda, že?"

"Ne..."

"Zmlkni. Proto Sadžaki nechtěl, aby ses uzdravil. Už byl tebou - a v jeho těle jsi žádnou léčbu nepotřeboval. Proto mohl pozměnit retrovirus, když měl tvé znalosti. Už jen za to bych tě měla nechat zemřít, ty svínskij něgodáj, jenže jsi už stejně mrtvý, protože ze Sadžakiho zbyl jenom nový nátěr na stěnách ošetřovny."

"Sadžaki je mrtvý?" zeptal se, jako by mu to teprve teď došlo.

"Není to spravedlivé? Zbyl jsi jen ty. Teď musíš spoléhat jenom na sebe. Takže jediná věc, kterou můžeš udělat, aby ses zachránil před Krádcem slunce, je růst. Prostě nechej mor, aby si s tebou dělal co chce."

"Ne... Prosím."

"Zabil jsi Sadžakiho, kapitáne?"

"Stalo se to... tak dávno..." Z tónu jeho hlasu bylo patrné, že to nepopírá.

Voljovová vyprázdnila zásobník do mrazáku. Několik zbývajících indikátorů zablikalo a zhaslo. Stála tam a cítila, jak chlad vteřinu po vteřině ustupuje. Led na jednotce se zaleskl, jak začínal tát.

"Odcházím. Jenom jsem se potřebovala dozvědět pravdu. Nejspíš bych ti měla popřát hodně štěstí, kapitáne."

Rozběhla se, ani se neohlédla. Bála se podívat, co se odehrává za jejími zády.

Letěli nálevkou uvnitř klínu, Sadžakiho skafandr jako první. Ještě před několika minutami připadal Sylvestovi kužel zapichnutý do asteroidu malý, teď však kolem sebe neviděl nic než příkré šedé stěny. Klín se čas od času zatřásl. Sylveste si připomněl, že stále bojuje s Kerberem, že by tedy neměl slepě spoléhat na jeho ochranu. Kdyby klín selhal, obrana planety by ho během několika hodin pohltila a díra v kůře by se uzavřela. A uzavřela by se pochopitelně i jediná úniková cesta.

"Musíme doplnit štěpný materiál," řekl Sylvestův skafandr.

"Nač ho potřebujeme?"

"Spotřebovali jsme spoustu paliva, abychom se sem dostali, Dane." Sadžaki promluvil poprvé od chvíle, co opustili loď. "Musíme obnovit zásoby, než vstoupíme na nepřátelské území."

"Odkud?"

"Nevidíte? Tak se rozhlédněte. Všechna tato reakční hmota jenom čeká, až si ji vezmeme."

Nic jim nebránilo využít k obnově potřebných zdrojů samotný klín. Sadžaki převzal řízení Sylvestovy jednotky. Oblouk příkré stěny se přiblížil, zblízka na ní spatřil množství složitých výčnělků a jakoby náhodně nakupených přístrojů. Teprve teď ho velikost zbraně ohromila. Připadala mu jako přehradní zeď, která tak dlouho zatáčí, až se oba konce spojí. A v té zdi jsou někde uloženy mrtvolky Alice a ostatních vzbouřenců...

Byla tam dostatečně silná gravitace a klín se zužoval jako nekonečně hluboká šachta. Dostával z toho závrat'. Asi kilometr daleko se běhala mrňavá hvězdice, Sadžakiho skafandr připojený ke klínu. O několik okamžiků později Sylveste zlehka přistál na úzké, sotva metr široké římsce. Přitiskl se ke stěně, bál se, že ztratí rovnováhu a spadne do nicoty pod sebou.

"Co mám udělat?"

"Nic," odpověděl Sadžaki. "Skafandr přesně ví, co dělat. Doporučuji, abyste mu konečně začal věřit. Nebýt skafandru, nebyl byste naživu."

"To mě má uklidnit?"

"Myslíte si, že uklidnění by bylo v tomto okamžiku vhodné? Hodláte vstoupit do tak cizího prostředí, jaké žádný člověk nepoznal. Myslím, že to poslední, co potřebujete, je uklidnit." Mezitím se z hrudního pancíře vysunul chobot a napojil se na stěnu. O několik vteřin později se začaly hadicí posouvat bubliny materiálu.

"Nechutné," řekl Sylveste.

"Nasává těžké prvky. Klín se nebrání, neboť poznal, že skafandr není nepřítel."

"Co když nám dojde energie uvnitř Kerbera?"

"Než začne mít váš skafandr problémy s energií, budete dávno mrtvý," poznamenal Sadžaki. "Musí doplnit štěpný materiál pro reaktivní motory. Má veškerou energii, kterou potřebuje, jenom vyžaduje atomy k urychlení."

"Ty řeči o smrti se mi nelíbí."

"Ještě není pozdě na návrat."

Zkouší mě, pomyslel si Sylveste. Okamžik o tom skutečně uvažoval, ale pouze okamžik. Nedokázal si vzpomenout, kdy se tak bál, dokonce ani u Lascaillova záhalu ne. Ale tehdy jako nyní věděl, že jediný způsob, jak strach překonat, je

pokračovat. Postavit se tomu, co v něm strach vzbuzuje.

Jakmile bylo doplňování paliva u konce, musel sebrat veškerou vůli, aby seskočil z římsy a pokračoval v sestupu do prázdnoty vymezené kornoutem klínu.

Klesali, stále klesali, než začali pád řídit krátkými zášlehy trysek. Sadžaki pomalu předával Sylvestovi kontrolu nad skafandrem, postupně omezoval autonomní režim, až většinu systému řídil Sylveste sám. Klesali rychlostí třicet metrů za sekundu, jenže se zdálo, že zrychlují, neboť stěny nálevky se přibližovaly. Triumvir byl od Sylvesta jen několik set metrů daleko, ale protože Sadžakiho skafandr působil tak zatraceně anonymně, Sylveste si připadal příšerně osamělý. A není se co divit, myslel si, neboť od časů Amarantů se tak blízko ke Kerberu žádný myslící tvor nedostal. Jaci duchové tady celá ta tisíciletí asi strašili? "Blížíme se k trubici injektoru," řekl Sadžaki. Stěny nálevky se sevřely zhruba na průměr třiceti metrů, svisle klesaly do tmy, kam až se dalo dohlédnout. Sylvestova jednotka si to bez jeho příkazu namířila přímo do středu otvoru, Sadžaki se tentokrát mírně opozdil.

"Nechci vám upřít tu čest vstoupit dovnitř jako první," prohlásil triumvir. "Koneckonců jste na to čekal tak dlouho." Stěny trubice zaregistrovaly jejich přilet, rozsvítila se červená světla. Sylveste měl pocit, že padá velmi rychle, udělalo se mu nevolno, připadal si, jako by byl natahován do injekční stříkačky. Vzpomněl si, jak mu Calvin ukazoval vyšetření krkavice jednoho pacienta prastarým endoskopem, ohebnou rourkou s žárovečkou a mikrokamerou na konci, a vybavil si prudké proudění krve v arterii. Pak si vzpomněl, jak ho Girardieuova milice zajala na vykopávkách a jak letěl noci temnými kaňony vstříc nevyhnutelnému osudu - a skončil v Cuvieru jako politický vězeň. Napadlo ho, zda vůbec byla v jeho životě doba, kdy si byl jistý tím, co leží na konci těch ubíhajících stěn.

Pak trubice zmizela a padali prázdnou.

Voljovová se zastavila u velkého průzoru do hangáru, aby zkontrolovala, zda počet členů na náramku odpovídá skutečnosti, protože Krádce slunce mohl údaje zmanipulovat. Transatmosférické čluny s plazmovým pohonem pod křídly kotvily v řadě jako vyrovnané hroty v dílně šipaře. Pomocí náramku mohla kterýkoli nastartovat již odtud, ale to bylo příliš nebezpečné, přitáhla by pozornost Krádce slunce a upozornila ho na to, co má v plánu. V této chvíli byla poměrně v bezpečí, protože neprošla žádnou sekci, kterou kontroloval. Alespoň v to doufala.

Nemohla do člunu jednoduše nastoupit. Do běžných terminálů by se dostala chodbami, které nepřicházely v úvahu, protože se tam pohybovali servulové a údržbové krysy, jež byly biochemicky spojené přímo s Krádcem slunce. Měla pouze pistoli. Pušku přenechala Kuriové, přestože nepochybovala o jejich zkušenostech, ale existovaly hranice, čeho lze dosáhnout pouhou dovedností a odhodláním. Zvláště pokud měla loď dost času servuly vyzbrojit nebo vyrobit ozbrojené roboty.

Protože v hangáru nebyl vzduch, zvolila neužívanou přechodovou komoru. Uvnitř bylo po kolena vody, osvětlovací a vytápěcí systémy byly mimo provoz. Krádce slunce ji tady nemohl sledovat, pravděpodobně ani nezjistil, že tam je. Otevřela skříň a oddechla si - lehký skafandr, který v ní měl viset, tam skutečně byl, ani ho viditelně nepoškodil lodní sliz. Tento typ ochranného obleku nebyl tak masivní jako těžký skafandr, který ukradl Sylveste, měl nízkou inteligenci, nebyl vybaven servomechanismy ani pohonem. Než se oblékla, odříkala do náramku řadu detailních rozkazů, pak se postarala, aby náramek poslouchal hlasové příkazy přes její komunikátor, nejen prostřednictvím akustických snímačů. Když si na skafandr připevnila pohonnou jednotku, chvíli napjatě zírala na tlačítka, jako by si mohla řízení vyvolat z paměti pouhou silou vůle. Nakonec usoudila, že si správnou manipulaci vybaví, až ji bude potřebovat. Pistoli si zavěšila na nástrojový pás. Potom zapojila slabý konstantní tah trysek, aby nebyla unášena stranou, a vletěla do hangáru. Nostalgie nekonečna neobíhala Kerberos, ale udržovala se na stanoveném místě v prostoru pomocí motorů na nízký výkon, proto v žádné sekci nebyl beztížný stav.

Vybrala si člun, který použije, kulovitou Melancholii odloučení. U stěny hangáru zpozorovala dva lahově zelené opravářské servuly, kteří se odpojili ze stanoviště a zamířili k ní. Mohli létat také ve stavu beztíže, vypadali jako koule ověšené klepety a řezacími nástroji. Jakmile pronikla do hangáru, evidentně se dostala do úseku kontrolovaného Krádcem slunce. S tím nemohla nic dělat, ale nepřinesla si pistoli jen pro duševní podporu při ohleduplném jednání s neinteligentními roboty. Střelila po nich, na každý spotřebovala několik nábojů, než jim narušila důležité systémy.

Oba zasažení servulové se bezmocně vzdávali hangárem, za nimi se táhl kouř.

Stiskla tlačítko pohonné jednotky a v duchu ji poprosila, aby si pospíšila. Melancholie se zvětšovala, již dokázala rozeznat, varovné nápisy a výrobní údaje na trupu, ačkoli většinou v zastaralých jazycích.

Za kulatým členem se vznášel další robot. Byl větší, okrově žlutý, měl elipsovitě tělo poseté složitými manipulatory a snímači.

Něčím na ni mířil.

Náhle bylo všude jasno, kvůli tomu zelenému jasu by si nejraději vyrvala oči z důlků. Robot po ní vypálil z laseru.

Zaklela, hledí se však včas zatemnilo, jenže kvůli tomu teď byla úplně slepá.

"Krádce slunce," řekla, neboť předpokládala, že ji slyší. "Dopouštíš se velmi vážné chyby."

"Já si to nemyslím."

"Už mluvíš docela dobře. Když jsme spolu hovořili naposledy, byl jsi poněkud škrobený. Copak to? Získal jsi přístup k lingvistickým blokům?"

"Čím víc času mezi vámi trávím, tím lépe vás znám."

Zatímco mluvila, přilba opět zprůhledněla. "Určitě o něco líp než Nagomého."

"Neměl jsem v úmyslu přivolat mu zlé sny." Hlas Krádce slunce pořád působil jako šepot zaslechnutý v rádiovém šumu.

"Jistě. Pochybuju, že to byl tvůj záměr." Zasmála se. "Nechceš mě zabít, že ne? Ostatní možná, ale mě ne. Mě ještě ne. Dokud nebudeš mít jistotu, že se brána nezavřela."

"Ten čas již minul," řekl Krádce slunce. "Sylveste vstoupil do Kerbera."

To nebyly dobré zprávy, to vůbec nebyly dobré zprávy, přestože si spočítala, že k tomu mohlo dojít už před pár hodinami.

"Takže potřebuješ, aby klín zůstal i nadále otevřený," řekla. "Určitě si neděláš starost, kudy a jak se Sylveste vrátí. Ale kdyby klín selhal, nedozvěděl by ses, jak hluboko se mu podařilo proniknout. Potřebuješ to vědět, že? Potřebuješ vědět, zda se dostal tam, kam jsi ho poslal."

Vysvětlila si jeho mlčení jako souhlas. Možná se vesmíran ještě nenaučil všechny úskoky, umění lži a klamu, které může být naprosto jedinečně lidské, a proto pro něj nové.

"Nech mě nastoupit do člunu," řekla.

"Plavidlo takových rozměrů je příliš velké pro vstup do Kerbera, pokud máš v úmyslu dosáhnout Sylvesta."

Opravdu si myslí, že na to nepřišla sama? Na okamžik jí bylo Krádce slunce líto, že je tak jednostranně zaměřený a nedokáže pochopit, jak funguje lidská mysl. Na jedné úrovni to zvládal velmi dobře, dovedl lákat do nastražené pasti nebo odrazovat strachem, když při svých léčkách využíval emoce. Nešlo o to, že by jeho logika byla špatná, ale přeceňoval důležitost logiky v lidském jednání, domníval se, že stačí poukázat na sebevražednost zamýšlené akce, aby člověka odradil a přetáhl na svoji stranu. Ty ubohý, žalostný netvore, pomyslela si.

"Odpovím ti pouze jediným slovem." Vykročila k přechodovému uzávěru a doufala, že se ji robot nepokusí zastavit. Pak řekla to slovo, neboť nutné příkazy zadala předem. Nepředpokládala, že je někdy vysloví za podobných okolností.

Stačilo, že je musela použít již jednou, což bylo stejným překvapením jako fakt, že si je vůbec zapamatovala. Usoudila, že čas, kdy se mohla spolehnout na to, co lze předpokládat, dávno minul.

To slovo znělo Parálýza.

Na servula mělo zajímavý účinek. Robot se ji nepokusil zastavit, když přistoupila k přechodovému uzávěru a nastoupila do Melancholie. Místo toho bezcílně visel několik vteřin ve vzduchu a pak vyrazil ke stěně, neboť náhle ztratil kontakt s lodí a musel spoléhat na omezenou nabídku vlastních programů. Servulovi samotnému se nic nestalo, protože spuštění Parálýzy zasáhlo pouze lodní systémy. Ale jako první se zhroutila radiooptická příkazová síť sloužící většině robotů. Pouze autonomní servulové fungovali dál, aniž by se jich to dotklo, jenže ti stejně nikdy nebyli pod vlivem Krádce slunce. Teď se tisíce robotů, které řídil po celé lodi, rozběhnou k nejbližším terminálům, kde se můžou napojit přímo na řídicí systém. Dokonce i krysy budou zmatené, neboť aerosoly s biochemickými instrukcemi patřily rovněž k postiženým systémům. Hlodavci, osvobození od neúnavné strojové kontroly, se začnou vracet k archetypům charakteristickým pro jejich divoké předchůdce.

Voljovova zavřela vnitřní přechodový uzávěr a s uspokojením zjistila, že ji člun poznal a hned začal zahřívát motory.

Prošla do kabiny, kde již zářily navigační údaje a upravovaly se na typ rozhraní, jemuž dávala přednost, pracovní plocha se plynule měnila na její oblíbený vzor.

Teď už jen stačilo dostat se ven.

"Cítíš to?" zeptala se Kuriová usazená v plyšovém polstrování uvnitř rudého a mosazného pavoučího modulu. "Celá loď se zatřásla. Bylo to jako zemětřesení."

"Myslíš, že to způsobila Ilja?"

"Přikázala, abychom se odpoutaly, jakmile dostaneme znamení, a že to znamení bude po čertech jasné. Tohle bylo dost jasné, ne?"

Věděla, že kdyby ještě chvíli čekala, začala by pochybovat o svých smyslech a uvažovala by, zda se loď skutečně zatřásla, a pak už by bylo příliš pozdě, protože Voljovova jí zvlášť zdůraznila, že jakmile znamení přijde, musí jednat rychle. Tvrdila, že potom nebude moc času.

Odpoutala modul.

Otočila dva stejné mosazné ovladače až na doraz, ne však proto, že by to tak dělala Voljovova, ale z prosté naděje, že cosi tak drastického, náhodného a pravděpodobně hloupého bude mít určitě za následek něco normálně nežádoucího, jako třeba to, že pavoucí modul ztratí kontakt s trupem, a přesně toho potřebovala docílit.

Pavoučí modul se vzdaloval od lodě.

"Během několika příštích sekund," řekla Kuriová, které se sevřel žaludek při náhlém přechodu do stavu beztlíže, "buď zemřeme, nebo už nejspíš přežijeme všechno. Jestli to bylo znamení od Ilji, tak bylo v pořádku uvolnit se od trupu. Ale jestli ne, budeme během několika sekund v dosahu lodních zbraní."

Kuriová sledovala, jak se loď vzdaluje, pomalu odlétá vzhůru, až musela přimhouřit oči před září motorů Spojených, které stěží běžely, ale přesto byly jasné jako slunce. Někde v pavoučím modulu bylo tlačítko, kterým se zavíraly okenice, ale tento detail si v paměti neuchovala.

"Proč nás loď neodstřelí hned?"

"Protože by bylo příliš velké riziko, že by se sama poškodila. Ilja tvrdila, že tato omezení jsou pevně nastavená a Krádce slunce s tím nemůže dělat nic jiného, než se naučit s tím žít. Řekla bych, že zanedlouho už budeme na místě setkání."

"Co asi způsobilo takový otřes?" Zdálo se, že Pascale víc vyhovuje, budou-li mluvit.

"Program. Schovaný hluboko v lodi, kde ho Krádce slunce nikdy nenajde. Je napojený na tisíce přerušovačů obvodů po celém světlohonci. Když ho Ilja spustila - pokud ho spustila - uzavřel tisíce systémů současně. Nastalo jedno velké zhroucení. Proto to zatřesení."

"A vyřadí také zbraně?"

"Vlastně ne, aspoň pokud si dobře pamatuju, co mi říkala. Jenom některé detektory a možná taky zaměřovači systémy, ale střelecké prostředí nebude dotčeno, to vím určitě. Zbytek lodě je ale v takovém zmatku, že Krádci slunce chvíli potrvá, než to dá zase do pořádku a všechno zkoordinuje. Dřív určitě nezačne střílet."

"Nejsme už náhodou na dostřel?"

"Proto musíme pospíchat."

"Jenže spolu pořád mluvíme. Znamená to tedy..."

"Nejspíš jo." Kuriová se zeširoka usmála. "Asi jsem si to znamení vyložila správně a jsme v bezpečí. Tedy prozatím." Pascale hlasitě vydechla. "Co teď?"

"Teď musíme najít Ilju. To by nemělo být těžké. Tvrdila, že nemusíme dělat vůbec nic, jen počkat na znamení. Potom bude..." Kuriová zmlkla a hleděla na světlohonec, který se nad nimi vznášel jako levitující věž katedrály. Něco s ním nebylo v pořádku.

Něco narušilo jeho symetrii.

Něco z něj vypučelo.

Začalo to malými úlomky, jako když si kuře vyklove díрку do skořápky. Pak zablýsklo bílé světlo a následovala řada explozí. Střepiny proraženého trupu odlétly, rychle uchopeny rukou gravitace, která odhrnula závoj destrukce a odhalila poškození. V plášti zela nevelká díra. Zdánlivě nevelká, ale protože světlohonec byl tak obrovský, musela být široká alespoň sto metrů.

Z díry vystřelil člun, chvíli otálel vedle obrovitého lodního trupu, než se otočil a zamířil k pavoučímu modulu.

34

Hádes-Kerberos, 2566

Voljovová sama provedla složitý manévř, jímž bezpečně vtáhla pavoučí modul do Melancholie, Kuriová se jí ani nesnažila pomáhat. Operace byla náročnější, než se zprvu zdálo, protože nohy modulu se odmítaly složit, a vrata nákladního prostoru se nedala uzavřít. Po minutě marného snažení musela Voljovová vyslat skupinu servulů, aby nohy ohnuli do příslušné polohy. Celá akce by musela vnějšmu pozorovateli (žádný tam pochopitelně nebyl, kromě přízračného, zpola paralyzovaného světlohonce) připomínat partu skřítků, jak se pokouší nacpat pavouka sekáče do šperkovnice.

Konečně Voljovová zavřela vrata, čímž zakryla obdélník hvězd. V nákladním prostoru se rozsvítila světla a následovalo tak hlasité zasyčení vzduchu, že bylo slyšet i skrze kovový trup pavoučího modulu. Servulové modul zručně ukotvili. V průlezu se objevila Voljovová bez přilby. "Rychle za mnou!" vykřikla, její hlas se rozlehl po celém prostoru. "Čím dřív budeme z dostřelu, tím líp."

"Jaký mají zbraně vlastně dosah?" zeptala se Pascale.

"Přesně to nevím," přiznala Voljovová.

"Zasáhlas ho Parálýzou," řekla uznale Kuriová, když vystupovala z modulu. "Dobrá práce, Iljo. Učitely jsme to i venku. Jako bys mu zabouchla dveře před nosem."

"Myslím, že jsem mu ublížila. Po zkušenostech se zbraňovým kompletem jsem k programu přidala pár přerušovacích operací. Tentokrát bude ochrnutí hlubší, ne jen povrchní. Ale začínám litovat, že jsem zapomněla nainstalovat do motorů destrukční zařízení. Mohly jsme loď zapálit a uprchnout."

"Neztížilo by nám to návrat domů?"

"Pravděpodobně, ale docela určitě by to skončovalo s Krádcem slunce." Jako by ji to napadlo teprve dodatečně, doplnila: "A nejen s ním. Bez lodi by selhal taky klín, protože by si nemohl natáhnout nová data z archivu. Vyhrály bychom."

"Nemohla bys vymyslet veselejší konec?"

Voljovová neodpověděla.

Jakmile se dostaly do řídicí kabiny, Kuriová s potěšením zaznamenala, že je moderní a úzkostlivě čistá jako operační sál.

"Poslyš," oslovila Voljovová Sylvestovu manželku, "nevím, co všechno ti už došlo, ale jestli má klín selhat, což přesně chceme, nebude to zrovna nejlepší pro tvého muže."

"Za předpokladu, že už tam dorazil."

"S tím můžeme docela klidně počítat."

"Na druhé straně," ozvala se Kuriová, "jestli je Sylveste uvnitř, selhání klínu nám pouze znemožní dostat se za ním."

Odmlčela se a dodala: "To přece máme v plánu, ne? Alespoň se o to pokusíme."

"Někdo bude muset." Voljovová se už připoutala do pilotního křesla a prsty se jí rozběhly po archaických senzorech na řídicím pultu. "Teď se raději hodně rychle posad'te. Chystám se mezi nás a Nostalgiu dostat co nejdříve prázdného prostoru v co nejkratším čase."

Sotva to dořekla, motory zavyly, a jestli si dříve nebyly jisté, kde je podlaha a kde strop, okamžitě se o tom tvrdě přesvědčily.

Jakmile vyletěli z trubice a padali prázdnotou, pocit rychlosti nečekaně zmizel, a Sylveste ucítil, jak se mu tělo napjalo v očekávání nárazu. Byla to však jen iluze, padali pořád dál a ještě rychleji, ale záchytné body byly natolik daleko, že téměř neměl pocít pohybu.

Byl uvnitř Kerbera.

"Nuže," pravil Calvin, a Sylvestovi připadalo, že se ozval poprvé za celé dny, "máš, co jsi chtěl?"

"Kdepak," odpověděl Sylveste. "Tohle je jen předehra."

Ale přesto to byla ta nejpodivnější umělá stavba, jakou kdy viděl, nejzvláštnější místo, kde byl kdy uvězněn. Kůra či střecha umělého asteroidu se klenula nad ním, probodnutá špicí klínu. Celý prostor osvětlovala sinalá luminiscence, zdánlivě vycházející z propletených hadů, kteří leželi na tom, co teď považoval za podlahu. Střechu podpíraly masivní

pilíře, sukovité a zřejmě ústrojně jako kmeny stromů. Protože měl mnohem lepší rozhled než prostřednictvím automatů, zdálo se mu, že pilíře rostou shora dolů, nikoli naopak. Klenba nevypadala organická, spíš krystalická. Hlavou mu bleskla myšlenka, že podlaha je výrazně starší než střecha, která musela být vybudována mnohem později. Evidentně pocházely z různých fází amarantské vědy.

"Začněte kontrolovat pád," ozval se Sadžaki. "Nechcete přece narazit na podlahu příliš rychle, ani probudit nějaký obranný systém, který klín nestačil neutralizovat."

"Domníváte se, Sadžaki, že tady ještě jsou agresivní systémy?"

"Na této úrovni snad ne, ale níž s nimi musíme počítat. Doufáme, že už nebyly milion let používány a že jsou dostatečně..." Zdálo se, že hledá správné slovo. "Zrezivělé."

"Raději bychom neměli počítat ani s tím."

"Ne, asi ne."

Skafoandr zvýšil rychlost a s ní vzrostl i pocit přitažlivosti. Pouze čtvrtina gé, nicméně klenutá střecha pořád zůstávala artefaktem děsivé velikosti. Byla kilometr tlustá, a tím kilometrem, který ho dělil od kosmického prostoru, bude muset opět proletět, jestliže se odtud bude chtít dostat. Pod nohama měl pochopitelně dalších tisíc kilometrů, pokud uvažoval pouze o poloměru planety, a netušil, jak hluboko bude muset proniknout, než najde to, co hledá. Doufal, že to nebude daleko, pět dní na cestu tam i na návrat mu začínalo připadat jako nebezpečně krátký časový úsek. Při pohledu zvenčí bylo mnohem snazší předpokládat, že kalkulace Voljovové odpovídají skutečnosti. Tady, kde se její rovnice zhmotnily do obrovitých, hrozivých struktur, měl v její předpovědi podstatně méně víry.

"Jsi podělaný strachy?" zeptal se Calvin.

"Vidíš mi do kalhot, nebo si čteš v mých emocích?"

"Ne, jenom předpokládám, že jsou zrcadlem těch mých. Myslíme velmi podobně. A teď ještě víc." Calvin se odmlčel.

"Vůbec se nestydím přiznat, že se velmi, velmi bojím. Pravděpodobně se bojím víc, než má takový software vůbec právo se bát. Není to zajímavé, Dane?"

"Nech si své záhady na jindy. Určitě ještě najdeš příležitost k jejich uplatnění."

"Nejspíš se cítíte nepatrný," řekl Sadžaki, jako by vyslechl jejich rozhovor. "Máte plné právo se tak cítit. Vždyť jste nepatrný. Toto místo je velmi majestátní. Byl byste raději, kdyby tomu bylo jinak?"

Zem se řítila proti nim, posetá sutinami geometrických tvarů. Rozezněl se alarm. Zbýval necelý kilometr, podlaha vypadala tak blízko, jako by se jí mohl dotknout. Cítil, že se skafoandr kolem něj upravuje, že se přetvarovává pro operace na povrchu.

Sto metrů.

Sestupovali k plochému krystalu, pravděpodobně kusu střechy, který sem spadl, velkému jako taneční sál. V jeho mramorovaném povrchu zahlédl oslepující záři trysek obou skafoandrů.

"Vypněte pohonné agregáty pět vteřin před dopadem," řekl Sadžaki. "Nechceme, aby žár spustil obrannou reakci."

"Ne, to je ta poslední věc, kterou bychom chtěli," souhlasil Sylveste.

Předpokládal, že ho skafoandr při pádu ochrání, přestože ho stálo značné úsilí Sadžakiho poslechnout a přejít na volný pád pět sekund před tím, než se jeho nohy dotknou krystalu.

Skafoandr se vybořil a vysunul pancéřované tlumiče. Hustota aerogelu vzrostla, Sylveste na okamžik téměř ztratil vědomí. Když však přišel kontakt, byl tak jemný, že ho málem nezaznamenal.

Zamrkal a uvědomil si, že spadl na záda. Skvělé, pomyslel si. Opravdu velmi důstojné. Pak se skafoandr postavil a zvedl ho na nohy.

Stál v Kerberu.

35

Kerberos, 2567

"Jak dlouho jsme tady?"

"Uběhl den." Sadžakiho hlas zněl tiše a vzdáleně, přestože jeho skafoandr byl jen několik desítek metrů od Sylvesta.

"Pořád ještě máme spoustu času, nedělejte si starosti."

"Věřím vám," řekl Sylveste. "Alespoň částečně. Ta větší část vaší jistoty nesdílí."

"Tou větší částí jsem já," zašeptal Calvin. "Vůbec totiž nevěřím, že máme spoustu času. V žádném případě na to nemůžeme spoléhat, i kdyby to byla pravda."

"Jestli to ve mně mělo vzbudit odvahu..."

"Ne, nemělo."

"Tak buď zticha, dokud tě nenapadne něco konstruktivního."

Ponořili se již celé kilometry do druhé Kerberovy vrstvy, což byl na jedné straně pořádný kus, neboť sestupovali mnohem svisleji než po nejvyšší hoře na Zemi, ale na druhé straně pokračovali příliš pomalu. Pokud by se při této rychlosti vůbec dostali k cíli, zpátky to nemohli v žádném případě stihnout včas. Klín mnohem dříve podlehně neúnavným obranným mechanismům Kerbera, a buď bude pohlcen, nebo jako jadérko vyplivnut do vesmíru.

Druhou vrstvu - podloží s propletenými hady, odkud se zvedaly stromy podpírající střechu - tvořil krystalický terén; nápadně se odlišoval od kvaziorganických trubic, které na něm ležely. Museli si hledat cestu úzkými škvírami mezi krystaly jako mravenci mezi cihlami. Postupovali pomalu, neustále usměrňovali pohyb tryskami, a brzy vyčerpali palivo v zásobnících skafoandrů. Sylveste navrhl, aby slaňovali po syntetickém vlákně, které skafoandr dokázal vypustit nebo vysoukat (detaily se nezabýval), ale Sadžaki mu to rozmluvil, neboť by to sice ušetřilo štěpný materiál, ale také by to znatelně sestup zpomalilo. Pod nimi byly ještě stovky kilometrů. Kromě toho by je to omezilo pouze na vertikální

pohyb, což by z nich udělalo snadné terče při hypotetickém útoku systémů proti vetřelcům. Takže většinou letěli a zastavovali se, jen když bylo nezbytné načerpat z Kerbera malé množství materiálu. Prozatím se planeta jejich upířským aktivitám nebránila. Krystaly obsahovaly dostatek těžkých prvků, bez problémů si naplnili zásobníky pohonných agregátů.

"Vypadá to, jako by Kerberos nevěděl, že jsme tady," poznamenal Sylveste.

Odpověděl mu Calvin: "Možná neví. Co mu paměť sahá, takhle daleko se nikdo nedostal. Systémy určené pro detekci vetřelců a pro obranu mohly dlouhým neužíváním ochabnout, za předpokladu, že vůbec kdy existovaly."

"Proč mám pocit, že se mě snažíš povzbudit, Cale?"

"Protože mi leží na srdci jen tvé blaho, synu."

Sylveste si představil, jak se Calvin usmívá, neboť simulaci ve skafandru chyběla vizuální složka.

"Přesto věřím tomu, co jsem řekl," pokračoval Calvin. "Domnívám se, že čím hlouběji se dostaneme, tím méně je pravděpodobné, že budeme rozpoznáni jako něco nechtěného. To máš jako v lidském těle. Největší hustota receptorů bolesti leží na kůži."

Sylveste si vzpomněl, jak kdysi vyrazil na výlet daleko za Kalderu a dostal žaludeční křeče, protože uhrátý vypil příliš mnoho studené vody, a napadlo ho, jestli v tom, co Calvin říká, je alespoň zrnko pravdy. Přesto ho to uklidnilo, o tom nebylo pochyb. Ale mohlo to také znamenat, že vše, co se nachází hlouběji, je zcela necitelné, a mocná obrana kůry je tedy zbytečná, protože to, co leží pod ní, dávno nefunguje tak, jak Amaranti zamýšleli. Je snad Kerberos truhlicí plnou pokladů, pečlivě uzamčenou a nablýskanou do vysokého lesku, která však obsahuje pouze zrezavělé harampádie? Bylo zbytečné vést myšlenky tímto směrem. Pokud to, co dělal, mělo smysl, jestli nebyl posledních padesát let (a možná ještě déle) hnán jen klamnou obsesí, musí tam být něco, co za to stojí. Nedokázal vyjádřit proč, ale byl o tom skálopevně přesvědčen.

Minul další den sestupu, Sylveste tu a tam usnul, a skafandr ho probudil, pouze když se objevilo něco pozoruhodného či důležitého, nebo když se scénérie výrazněji změnila a jednotka usoudila, že by ho měla raději vzbudit, aby to viděl. Sylveste netušil, zda Sadžaki také spí, ale možná to nepotřeboval, neboť měl podstatně jinou fyziologii, krev zhoustlou medistroji, které ji neustále čistily, a mozek přeměněný Přetvářeči, takže se třeba obešel bez běžného spánku. Když byl sestup nejlehčí, podařilo se jim udělat maximálně kilometr za minutu, obvykle se to stalo v nějaké šachtě hluboké jako propast. Pokud nedojde ke změnám ve struktuře samotného Kerbera, návrat bude mnohem rychlejší, protože skafandry si zapamatují cestu. Nebylo neobvyklé, že klesli několik kilometrů a dorazili na konec slepé uličky nebo do šachty tak úzké, že pokračovat dál nebylo bezpečné. V takovém případě se vrátili k poslední odbočce a zkusili jinou cestu. Museli zvolit metodu pokusu a omylu, protože detektorům překážela pevná krystalická hmota, a neviděly dál než na několik stovek metrů. Ale kilometr po kilometru pomalu postupovali, neustále omývání neduživým, tyrkysově zeleným světlem, které se rozlévalo z krystalů.

Postupně se charakter útvarů měnil, byly tam kusy celé kilometry velké, lhostejné a nehybné jako ledovce. Všechny krystaly byly navzájem spojeny, ale klenuté prostory a trhliny mezi nimi byly tak obrovské, až je z toho jímalá závrať. Působily dojmem, že se volně vznášejí, jako by popíraly gravitační pole planety. Co je to zač, dumal Sylveste. Neživá hmota, skutečně krystalická, nebo něco podivnějšího? Jsou to jednotlivé díly, části jakéhosi mechanismu, který je příliš velký na to, aby se dal rozpoznat, nebo dokonce představit? Jestli to jsou stroje, musí využívat nějaký mlhavý stav kvantové reality, kde pojmy jako teplo a energie mizí do neurčitosti. Jisté bylo, že byly studené jako led (řekla mu to termální čidla skafandru), a přesto pod jejich průsvitným povrchem tu a tam vycítil neuvěřitelný pohyb, jako by zahlédl tikající hodinový stroj pod vrstvou plexiskla. Když však požádal jednotku, aby to prozkoumala, získané výsledky byly nejasné a nijak mu nepomohly.

Po čtyřiceti hodinách nesouvislého sestupu udělali významný a užitečný objev. Krystalová matice se ztenčila do přechodné zóny pouze kilometr tlusté a odhalila šachty širší a hlubší, než jakými dosud procházeli, uspořádané mnohem účelněji. Měly dva kilometry našir a každá šachta, kterou prozkoumali, padala svisle dvě stě kilometrů, až se její stěny sbíhaly kdesi v nicotě. Stěny vydávaly podobně nepříjemné světlo jako krystaly a jako by se chvěly stejným skrytým pohybem, což naznačovalo, že jsou součástí téhož mechanismu, ačkoli plnily úplně jinou funkci. Sylveste si vzpomněl na velké egyptské pyramidy protkané šachtami, jež si vyžádala stavební technika, únikovými cestami pro dělníky, kteří za sebou hrobky zapečetili. Možná bylo něco podobného použito i zde, nebo se mělo do těchto šachet vyzářit teplo strojů, které už kdysi dávno znehybněly.

Objev šachet přišel jako dar z nebes, neboť ohromně urychlily jejich sestup, jenže nebyl bez nebezpečí. Kvůli rovným a hladkým stěnám by nikde nenašli úkryt, kdyby na ně něco zaútočilo, a neměli by víc možností, kam prchat, než nahoru a dolů. Přesto nemohli váhat, protože jakmile klín padne, zůstanou v Kerberu uvězněni, což rovněž nebyl záviděníhodný osud. Proto riskovali a šachty využili.

Nemohli prostě jen padat. To bylo možné dřív, když vertikální vzdálenost nebyla víc než kilometr, ale tady pouhá velikost šachet přinášela netušené problémy. Zjistili, že jsou tajuplně unášeni bokem, a museli si pomáhat zášlehy korekčních trysek, aby nenarazili na ubíhající, neduživě zářící stěny barvy jadeitu. Byla to pochopitelně Coriolisova síla, týž efekt, který na povrchu otáčející se planety vyvolává cirkulaci atmosféry a vytváří cyklony. Teď jim bránila v přímočarém sestupu, neboť Kerberos rotoval, takže Sylveste a Sadžaki museli neustále odchytku vyrovnávat. Avšak ve srovnání s předchozím pomalým sestupem to bylo příjemně rychlé.

Proletěli asi sto kilometrů, když začal útok.

"Pohybuje se," řekla Voljovová.

Minulo deset hodin, co opustila světlohonec. Byla unavená, přestože si tu a tam na hodinku odpočinula, neboť věděla, že bude brzy potřebovat hodně síly, ale moc jí to nepomohlo. Potřebovala víc než krátká zdřímnutí, aby se

začaly hojit všechny tělesné i duševní stresy, co jich za uplynulé dny nasbírala. Teď však byla plně vzhůru, jako by se hranice posunula a její tělo začalo zdráhavě čerpat energii z nově objeveného rezervoáru. Nepochybně to nevydrží, a pak bude muset zaplatit ještě větší cenu, až vyčerpá i tohle nouzové řešení, ale nyní byla za svou čilost vděčná, přestože moc dobře věděla, jak je přechodná.

"Co se pohybuje?" zeptala se Kuriová.

Voljovová kývla k zářivě bílé palubní desce Melancholie na okénka s údaji, která si nechala vytvořit na podkovovitém panelu. "Co jiného než ta zatracená loď."

Pascale zívla. "Děje se něco?"

"Děje se to, že máme problém." Prsty Voljovové se roztančily po klávesnici, aby vyvolala nové údaje, přestože další potvrzení nepotřebovala. Špatné zprávy se potvrdily samy. "Světlohonec se dal do pohybu. Znamená to dvě věci, ale ani jedna není dobrá. Krádce slunce musel znovu ovládnout hlavní systémy, které jsem znehybnila Parálýzou."

"No, deset hodin, to není zlé. Alespoň jsme se dostaly takhle daleko." Pascale ukázala na poziční displej, podle něhož člun překlenul více než třetinu vzdálenosti ke Kerberu.

"A ta druhá špatná zpráva?" zeptala se Kuriová.

"Už má dostatek zkušeností a dokáže zacházet s motory. Dřív je jenom opatrně prozkoumával, aby nepoškodil loď."

"No a co? Vždyť už nejsme na lodi."

Voljovová ukázala na týž poziční displej. "Předpokládejme, že zcela ovládá pohon a zná jeho možnosti. Současný kurz lodě se kříží s naším. Chce nás dohonit dřív, než doletíme ke klínu. Na tuto vzdálenost jsme malý terč, paprsky ze zbraní se příliš rozptýlí, aby nás zasáhly, a subrelativistickým střelám se můžeme vyhnout prostě náhodnými úhybnými manévry, ale zanedlouho se k nám přiblíží až nebezpečně blízko."

"Za jak dlouho?" Pascale se zamračila. Voljovová si pomyslela, že to není zrovna její nejroztomilejší návyk, ale přešla to bez komentáře. "Copak nemáme pořádný náskok?"

"To máme, ale co brání Krádci slunce, aby žhavl světlohonec celou cestu na desítky g - zrychlení, kterého prostě nemůžeme dosáhnout, aniž bychom byly na kaši? Pro něho to však není problém. Pokud na palubě zůstalo něco živého, tak to pobíhá po čtyřech nohách, piští to a dělá to svinčík, když do toho střelíš."

"Teď asi nemyslíš kapitána," poznamenala Kuriová. "Jenže ten už nejspíš nestojí za úvahu."

"Ptala jsem se, za jak dlouho," řekla Pascale.

"Když budeme mít štěstí, taktak se dostaneme ke klínu," odpověděla Voljovová. "Nebudeme však mít moc času na průzkum a na nějaké rozmýšlení. Prostě vlítneme co nejrychleji dovnitř, abychom se vyhnuly zbraním Nostalgie. A musíme se dostat pořádně hluboko." Násilně se uchechtla. "Možná nakonec nebyl nápad tvého manžela tak špatný. Nejspíš je teď ve větším bezpečí než my. Alespoň prozatím."

Na stěně šachty se objevily vzory, celé krystalické oblasti se rozzářily o něco jasněji. Vzory byly tak velké, že Sylveste okamžitě nepoznal, co to je - obrovská amarantská písmena. Nebylo to však jenom jejich velikostí, ale také tím, že jinak vypadala, jako by to byl bezmála úplně jiný jazyk. V záblesku intuice si uvědomil, že vidí řeč užívanou Zapuzenými, hejnem, které následovalo Krádce slunce do exilu a později i ke hvězdám. Desítky tisíc let dělily toto písmo od toho, které znal, takže byl ještě větší zázrak, že byl vůbec schopen pochopit nějaký smysl.

"Co nám píšou?" zeptal se Calvin.

"Že nejsme vítáni," odpověděl Sylveste, sám překvapen, že písmu rozumí. "Mírně řečeno."

Sadžaki musel zachytit jeho odpověď. "Co je tam přesně?"

"Oznamují, že vytvořili tuto úroveň, že ji vyrobili."

"Tak vidíš," řekl Calvin, "konečně se potvrdila tvá teorie. Kerberos je skutečně dílo Amarantů."

"Za jiných okolností by to volalo po připitku." Sylveste nevěnoval konverzaci příliš pozornosti, neboť byl fascinován tím, co četl, myšlenkami, které mu samy vyskakovaly v hlavě. Již několikrát měl tento pocit, když se hluboce ponořil do překládání amarantských nápisů, nikdy to však nebylo tak plynulé, nikdy neměl takový pocit naprosté jistoty. Bylo to fascinující a nemálo děsivé.

"Pokračujte, prosím," požádal Sadžaki.

"Je to tak, jak jsem říkal - varování. Píše se tady, že bychom neměli pokračovat dál."

"Nejspíš to znamená, že už nejsme daleko od cíle."

Sylvesta to rovněž napadlo, přestože netušil proč. "Podle toho varování je tam dole něco, co bychom neměli vidět."

"Vidět? Tak doslova to tam stojí?"

"Myšlení Amarantů zásadně souvisí s vizuální složkou, Sadžaki. Ať je tam co chce, nechtějí, abychom se k tomu přibližovali."

"To znamená, že to musí být cenné, souhlasíte?"

"Co když je to opravdu varování?" zeptal se Calvin. "Nemám na mysli vyhrůžku, ale upřímnou radu, abychom se nepřibližovali. Dokážeš z kontextu určit, jestli je to tak?"

"Snad ano, kdyby to byl obvyklý amarantský nápis." Sylveste však nedodal, že má přesně stejný pocit jako Calvin, ačkoli si ho nedokázal rozumně vysvětlit. Přesto ho neodradil. Místo toho uvažoval, co k tomu mohlo Amaranty přimět, co může být tak nebezpečné, že to museli obalit umělou planetou a bránit nejstrašlivějšími zbraněmi, které jejich civilizace znala? Co může být tak příšerné, že to nemohli prostě zničit? Jaké monstrum stvořili?

Nebo našli?

Myšlenka přesně zapadla na místo, jako by nalezla odpovídající otvor v jeho mysli. Jako by tam patřila. Hejno Krádce slunce něco našlo. Daleko na okraji jejich sluneční soustavy něco našlo.

Dosud se snažil vyrovnat s tímto nečekaným závěrem, když se nejbližší písmeno oddělilo od stěny a zanechalo po sobě

prázdný výklenek. Ostatní písmena následovala, celá slova, věty i souvětí se odlepily a tyčily se kolem, obrovité jako budovy, obkroužily Sadžakiho a Sylvesta s trpělivostí dravců. Vznášely se, poháněny neznámým mechanismem, pro obranu skafandru neviditelným, bez gravitačních nebo magnetických výkyvů. Na okamžik byl Sylveste ohromen takovou cizotou, ale pak pochopil, že v tom je nepopiratelná logika. Co by mělo větší smysl než varovný nápis, který v případě neuposlechnutí si sám poslušnost vynutí?

Ale náhle nebyl čas pro nestranné uvažování.

"Obrana skafandru na automatiku!" Sadžakiho hlas se zvedl o celou oktávu nad běžný, neotřesitelně klidný tón.

"Chtějí nás rozdrtit."

Sylvesta ani nemusel upozorňovat.

Poletující slova je obklopila, uzavřela do koule, a začala se těžkopádně, ale stále víc a víc spirálovitě přibližovat.

Sylveste nechal skafandr, ať dělá, co umí. Přes hledí se spustily filtry, aby ho ochránily před září plazmových blesků spalujících sítnici, všechny manuální systémy byly dočasně vyřazeny. Bylo to ku prospěchu, to poslední, co jednotka potřebovala, byl člověk, který by se pokusil dělat její práci lépe než ona. Dokonce i přes tmavý průzor byl Sylveste oslněn fotonovým ohňostrojem, působil na obvody jeho umělých očí, proto poznal, že do skafandru buší široké spektrum tak intenzivního záření, že nebýt pancíře, na místě by se usmažil. Zaznamenával trhavá cuknutí, úniky nahoru a dolů (jak předpokládal), zrychlení bylo tak prudké, že chvílemi ztrácel vědomí. Připadal si, jako by seděl ve vlaku projíždějícím řetězem krátkých tunelů. Usoudil, že se skafandr snaží probít a uprchnout, a s každým drtivým zpomalením pochopil, že se mu to nepovedlo.

Nakonec se nadlouho propadl do hlubokého bezvědomí.

Voljovová proháněla motory Melancholie, dokud zrychlení nepřimáčklo osádku čtyřmi gé, protože naprogramovala náhodné úhybné manévry pro případ, že by po nich svetlohonec vystřelil. Víc nedokázaly bez antigravitačních obleků vydržet, přesto to bylo značně nepříjemné, zvláště pro Pascale, která byla na přetížení zvyklá ještě méně než Kuriová. Znamenalo to, že nemohly opustit křesla a musely se omezit na minimální pohyby rukama. Mohly však hovořit, i když s jistou námahou, a dokázaly vést i víceméně souvislý rozhovor.

"Ty jsi s ním mluvila, že?" zeptala se Kuriová. "S Krádcem slunce. Hned jsem to poznala podle tvého výrazu, když jsi nás zachránila před kryсами na ošetřovně. Mám pravdu, že?"

Hlas Voljovové zněl trochu zastřeně, jako by ji někdo pomalu škrtil. "Jestli jsem měla ještě nějaké pochybnosti o tvém příběhu, zmizely v okamžiku, kdy jsem pohlédla do jeho tváře. Okamžitě jsem poznala, že stojím před vesmíranem. A taky jsem začala chápat, čím musel projít Boris Nagomyj."

"Chceš říct, co ho dohnalo k šílenství."

"Věř mi. Dopadla bych podobně, kdybych měla tohle v hlavě. Dělá mi však starosti, že také Boris mohl na oplátku pokřivit Krádce slunce."

"Ty si děláš starosti - a jak se mám cítit já?" vybuchla Kuriová. "Já ho v hlavě totiž mám."

"Kdepak, nemáš." Voljovová zavrtěla hlavou, což bylo při čtyřech gé téměř nebezpečné. "Nějakou dobu tam sice pobyl, Kuriová, ale jen tak dlouho, než zničil Mademoiselle. Pak se dostal ven."

"Kdy se mohl dostat ven?"

"Když tě Sadžaki skenoval. Byla to moje vina. Neměla jsem mu ani dovolit, aby skener zapnul." Voljovová sice právě přiznala vinu, ale vůbec to neznělo kajicně. Možná už jen tohle prohlášení bylo pro ni samo o sobě dostačující. "Když skenoval tvou neuronovou strukturu, Krádce slunce se přesunul do skeneru zamaskovaný jako data. Odtamtud mu stačil už jen krátký krok do libovolného lodního systému."

Mlčky se vyrovnávaly s tím, co se právě dozvěděly, až Kuriová řekla: "Jestli tě už tenkrát nenapadlo, co se mohlo stát, musela selhat tvá pověstná logika, Iljo."

"Jo," řekla, jako by jí to teprve teď došlo, "to tedy musela."

Když přišel k sobě - mohlo to být za desítky vteřin nebo minut - tmavý filtr už byl zatažený a on nerušeně padal šachtou. Vzhlédl, a přestože to bylo nejmíň kilometry nad ním, uviděl zbytkovou záři po bitvě, na stěnách zbyly dolíky a jizvy po energetických úderech. Některá slova dosud kroužila, ale měla odlomené části, takže nedávala smysl. Jako kdyby slova poznala, že varování bylo beznadějně zkomoleno, přestala si hrát na zbraně. Zatímco je pozoroval, vracela se do výklenků jako mrzuté vrány, které se slétají na svá hnízdiště.

Ale něco nebylo v pořádku.

Kde je Sadžaki?

"Co se ksakru stalo?" Doufal, že skafandr si jeho dotaz správně vyloží. "Kam se poděl?"

"Dostali jsme se do ozbrojeného konfliktu s autonomním obranným systémem," informovala ho jednotka, jako kdyby hovořila o tom, jaké bylo ráno počasí.

"Díky, to jsem postřehl. Ale kde je Sadžaki?"

"Jeho jednotka byla vážně poškozena během úhybného manévru. Hloubková telemetrie ukazuje rozsáhlé a pravděpodobně neopravitelné poškození jak primárních, tak sekundárních pohonných agregátů."

"Ptal jsem se, kde je."

"Jeho jednotka nebude schopna omezit rychlost pádu, ani vyrovnávat unášení ke stěně. Telemetrické dávky sdělují, že je patnáct kilometrů pod námi a stále padá, s modrým posuvem relativním k naší pozici jedna celá jedna desetina kilometru za sekundu, který stále narůstá."

"Pořád padá?"

"Vzhledem k tomu, že pohonné agregáty nefungují a při současné rychlosti nelze použít brždění pomocí syntetického vlákna, bude jeho jednotka padat, dokud se nezastaví o dno šachty."

"Jinak řečeno - zabije se."

"Podle odhadované finální rychlosti je přežití vyloučeno, až na extrémní statistickou výjimku."

"Jedna ku milionu," doplnil Calvin.

Sylveste se naklonil, aby viděl pod sebe. Patnáct kilometrů, to bylo víc než sedminásobná šířka šachty. Díval se a díval, celou tu dobu sám padal... Zdálo se mu, že zahlédl jakýsi záblesk, jednou či dvakrát, kdesi na hranici viditelnosti. Zajímalo by ho, zda to byly jiskry způsobené třením, když Sadžaki škrtl o stěnu. Pokud tedy vůbec něco viděl, bylo to pokřádě slabší, až neviděl vůbec nic, kromě nepřerušovaných stěn šachty.

36

Na oběžné dráze kolem Háda-Kerbera, 2567

"Něco víš, Iljo," začala Pascale. "Snažíš se Krádce slunce tak zoufale zastavit, protože ti něco prozradil."

Jakmile se Melancholie odloučení v polovině dráhy ke Kerberu otočila, Voljovová měla pocit, že je o něco méně zranitelná. Plameny šlehající z trysek nemířily ke světlohonci, který je stíhal, ale na opačnou stranu. Doufala, že člun už není tak zřetelný cíl. Jenže tok částic nyní směřoval na Kerberos, což bylo možná horší, protože by si to jeho obrana mohla vyložit jako akt nepřátelství, pokud jí dávno nedošlo, že tihle vetřelci nemají zrovna mírumilovné úmysly.

Jenže s tím nemohla nic dělat.

Světlohonec udržoval rychlost, která se rovnala zrychlení šesti gé, takže je pohodlně doháněl, protože Voljovová si netroufala zvýšit přetížení nad čtyři gé. Znamenalo to, že se člun dostane na dostřel nejpозději za pět hodin. Krádce slunce však mohl letět s Nostalgií nekonečna mnohem rychleji, proto usoudila, že stále ještě zkoumá, jaké možnosti motory Spojených nabízejí. Nejde mu ani tolik o vlastní přežití, ale kdyby byl světlohonec zničen, klín by ho rychle následoval. Přestože je Sylveste uvnitř, vesmířan potřebuje vědět, zda dosáhl cíle, proto musí zůstat proražená kůra otevřená co nejdéle, aby se signál mohl šířit do vesmíru. Ani na okamžik nevěřila, že by Sylvestův bezpečný návrat v plánech Krádce slunce vůbec figuroval.

"Jde o to samé, co mi ukázala Mademoiselle?" Po hodinách trvalého přetížení zněl hlas Kuriové jako po dlouhém a náročném flámu. "Bylo to tak složité, že se v tom pořád nevyznám. O co šlo?"

"Nejspíš to nikdy nebudeme vědět jistě," odpověděla Voljovová. "Věřím, že mi Krádce slunce řekl pravdu, i když si to nemůžeme ověřit."

"Mohly byste začít tím, že mi prozradíte, o čem je řeč," ozvala se Pascale. "Zdá se, že já jediná tady nic nevím. Napřed mi to vysvětlíte, o detaily se můžete pít potom."

Pult zazvonil. Během posledních dvou hodin je varoval již dvakrát, že přes Melancholii přejel rádiový paprsek světlohonce. Prozatím se dala vzdálenost mezi lodí a člunem ještě pořád počítat na světelné sekundy, proto se nevzrušovaly. Byly dost daleko, aby mohly pomoci zášlehů postranních trysek včas uhnout. Znamenalo to však, že je Nostalgie opravdu honí, že se snaží přesně zaměřit jejich polohu, aby mohla začít střílet, a to jim na náladě nepřidalo. Zbývaly sice ještě celé hodiny, ale že taková situace nastane, bylo více než jisté.

"Začnu tím, co vím já." Voljovová se zhluboka nadechla. "Když byla Galaxie mnohem obydlenější než dnes, oplývala miliony kultur, přestože jen hrstka hráčů byla důležitá. Vypadala zkrátka přesně tak, jak všechny prognostické modely tvrdí, že by Galaxie vypadat měla, aspoň podle výskytu hvězd typu G a terestrických planet na natolik správných orbitách, aby tam byla voda tekutá." Odbočovala sice, ale Pascale i Kuriová se rozhodly, že jí to prominou. "Odkakživa to byl velký paradox. Na papíře vypadá život mnohem běžnější než ve skutečnosti. Teorie evoluce inteligentních tvorů užívajících nástroje se na tom shodují, ale trpí stejným problémem - předpovídají příliš mnoho kultur."

"To je Fermiho paradox," řekla Pascale.

"Co je to čí?" zeptala se Kuriová.

"Jde o klasickou dixotomickou klasifikaci. Na jedné straně existují snadné mezihvězdné lety, relativně snadné především pro automatické vyslance, a na straně druhé žádní vyslanci cizích civilizací neexistují. Logicky z toho vyplývá, že v Galaxii není nikdo, kdo by je mohl vyslat."

"Ale Galaxie je pořádně velká," řekla Kuriová. "Třeba někde civilizace jsou, jenže o nich nevíme."

"To nefunguje," prohlásila Voljovová důrazně a Pascale souhlasně přikývla. "Galaxie je velká, ale ne zas tak velká. A je taky velmi stará. Kdyby se nějaká kultura rozhodla sondy vypustit, vědělo by se o tom po celé Galaxii nejpозději během několika milionů let. Galaxie je desettisíckrát starší. Jistě, muselo vzplát a vyhasnout několik generací hvězd, než byl dostatek těžkých prvků pro vznik života, ale kdyby přibližně jednou za milion let povstala kultura schopná vytvořit stroje, měla by tisíce příležitostí ovládnout celou Galaxii."

"A na to jsou dvě odpovědi," navázala Pascale. "Podle první, staré několik stovek let, civilizace existují, ale nevšimli jsme si jich. Dnes, když byly dopodrobna zmapovány planetární soustavy stovek hvězd, ji však nikdo nebere vážně."

"A podle druhé žádné civilizace nikdy neexistovaly?"

Pascale přikývla. "To se dalo docela dobře obhájit, dokud jsme toho o Galaxii nevěděli víc. Vypadá totiž až podezřele ochotná dát vznik životu, přinejmenším jeho základním formám. Jak řekla Voljovová - správné planety na správných místech u správných hvězd. Exobiologické modely naznačují, že by výskyt primitivního života měl být podstatně vyšší, o inteligentních kulturách ani nemluvě."

"Tak jsou ty modely špatné," mínila Kuriová.

"Možná ano, možná ne," řekla Voljovová. "Jakmile jsme se dostali do vesmíru, jakmile jsme opustili starou Sluneční soustavu, začali jsme všude nacházet zaniklé civilizace. Nejmladší zahynuly asi před milionem let, některé jsou mrtvé podstatně déle. V minulosti byla Galaxie mnohem plodnější, tak proč ne teď? Proč je lidská kultura znenadání tak osiřelá?"

"Válka?" špitla Kuriová.

Na okamžik zavládlo ticho. Přerušila je teprve Voljovová, hovořila tiše, jako by mluvila o něčem posvátném. "Ano, říkalo se jí Soumračná válka, vid'?"

"Tak jsem si to zapamatovala."

"Kdy to bylo?" zeptala se Pascale.

Voljovová ji v duchu politovala, protože se ocitla mezi dvojicí, která zná neobyčejný příběh a navzájem si sděluje pouze zlomky či spíš pochybnosti a představy. Pascale o Soumračné válce nic nevěděla, a to musely napravit.

"Stalo se to před miliardou let," spustila Kuriová a Voljovová ji kupodivu nechala mluvit bez přerušování. "Soumračná válka zasáhla všechny staré civilizace, přežývala je a vyplivla v tvarech a formách o hodně jiných, než v jakých do ní vstoupily. Nemyslím, že dokážeme správně pochopit, o čem tehdy šlo a kdo či co válku přežilo, ale byly to spíš stroje než živé bytosti, ačkoli mnohem rozvinutější, než si umíme představit - asi jako naše automaty v porovnání s pěstním klínem. Měly však jméno, nebo je od někoho dostaly, detaily si opravdu nepamatuju. Pamatuju si však to jméno."

"Zmarové," řekla Voljovová.

Kuriová přikývla. "A zasloužily si je."

"Proč?"

"Kvůli tomu, co udělaly potom," odpověděla Kuriová. "Ne za války, ale až po ní. Jako by musely naplnit nějaké poslání, uposlechnout rozkazu. Inteligentní organický život zapříčinil Soumračnou válku. Tyhle bytosti však byly něco úplně jiného. Dalo by se říct postinteligentního. Proto pro ně bylo to, co dělaly, mnohem snazší."

"A co vlastně dělaly?"

"Mařily. Do slova a do písmene mařily vývoj organických civilizací v Galaxii, aby už nikdy nemohlo dojít k další válce."

Voljovová se ujala slova: "Nepostaraly se jen o zničení existujících kultur, co válku přežily. Narušovaly podmínky, které mohly vést k vytvoření inteligentního života. Nejednalo se o hvězdnou přestavbu, myslím, že to by byl příliš velký zásah, příliš násilný čin, který odporoval jejich vlastním zásadám, ale o zmar menšího rozsahu. Nenarušily vývoj jediné hvězdy, jediné meteoroidu, kromě výjimečných případů, když například měnily dráhy komet, aby bombardování planety trvalo mnohem déle, než bylo běžné. Život si pravděpodobně našel způsob, jak přežít - hluboko v podzemí nebo kolem hydrotermálních prúdů, ale nemohly se vyvíjet složité organizované organismy. Určitě ne natolik, aby ohrožily Zmary."

"Obě tvrdíte, že se to stalo před miliardou let," poznamenala Pascale, "a přesto za tu dobu prošlo lidstvo celou cestou od jednobuněčných organismů až k Homo sapiens. Chcete snad naznačit, že jsme tou sítí proklouzli?"

"Přesně tak," potvrdila Voljovová. "Protože se už rozpadala."

Kuriová přikývla. "Tihle Zmarové rozmístili po Galaxii stroje, aby číhaly na projevy nového života a zadusily ho."

Dlouho jim to vycházelo podle plánu, proto dneska není v Galaxii zrovna tlačnice, ačkoli na mnoha a mnoha planetách jsou vhodné podmínky." Zavrtěla hlavou. "Mluví, jako bych to doopravdy věděla."

"Třeba víš," řekla Pascale. "Rozhodně si chci poslechnout, všechno, co si pamatuješ. Všechno."

"Tak jo." Kuriová se zavrtěla v akceleračním křesle, nepochybně se pokoušela o to, co Voljovová prováděla už celou hodinu, snažila se odlehčit zraněním, která nedávno utřila. "Několik set milionů let fungovaly stroje skvěle, ale pak se začaly kazit, začaly selhávat, nepracovaly tak výkonně, jak měly. Objevily se inteligentní civilizace, které by dřív byly zničeny už v zárodku."

Na Pascalině tváři bylo znát, že jí to právě došlo. "Jako Amaranti..."

"Přesně jako Amaranti. Nebyli jedinou civilizací, která sítí proklouzla, ale shodou okolností byli v Galaxii blízko nás, proto má to, co se stalo jim, takový význam pro nás," řekla Voljovová. "Nějaké zařízení Zmarů mělo nejspíš pozorovat také Obrodu, ale buď tam nebylo, nebo přestalo fungovat dřív, než se vyvinuli k inteligenci. Tak vznikla civilizace a později se z ní vydělila část, která odletěla ke hvězdám, aniž by přitáhla pozornost Zmarů."

"Krádce slunce."

"Ano. Vzal Zapuzené s sebou do vesmíru, změnil je tělesně i duševně, až měli jen málo společného s Amaranty, kteří zůstali doma, kromě původu a jazyka. Samozřejmě bádali, zkoumali svou sluneční soustavu, až se dostali k jejímu okraji."

"A tam našli..." Pascale kývla k obrazu Hádá a Kerbera. "Tohle. Tak to bylo, že?"

Kuriová přikývla a začala jí vysvětlovat to málo, co ještě zbývalo.

Sylveste padal a padal, až přestal vnímat míjení času. Nakonec měl víc než dvě stě kilometrů šachty nad hlavou a stěží několik kilometrů pod nohama. Dole zářila světla uspořádaná v jakési konstelaci, na okamžik si pohrával s myšlenkou, že se dostal mnohem dál, než bylo možné, že ta světla jsou hvězdy a on zanedlouho vyletí z Kerbera ven. Ta myšlenka však zanikla téměř stejně rychle, jako se zrodila. Světla byla rozmístěna příliš pravidelně a příliš účelně, až příliš z nich čísel inteligentní úmysl.

Vyletěl z šachty do prázdnoty, stejně jako o mnoho dřív vyletěl z klínu. Padal obrovitým prázdňným prostorem, ale zdálo se mnohem větší než dutina bezprostředně pod kůrou. Z krystalické podlahy se nezvedaly žádné zkroucené kmeny, aby podpíraly strop, a pochyboval, že nějaké jsou také za horizontem. Přesto byla dole podlaha a strop bez podpěry se táhl kolem celé planety uvnitř planety, zavěšený v nesmyslné rovnováze vlastního gravitačního pole nebo něčeho, co si Sylveste vůbec nedokázal představit. Ať už to bylo jakkoli, padal nyní k hvězdné podlaze desítky kilometrů pod ním.

Nebylo těžké najít Sadžakiho jednotku. Sylvestův fungující skafandr udělal všechno potřebné, zaměřil se na signaturu padlého společníka (což znamenalo, že něco přece jen muselo přetrvat), potom usměrnil Sylvestův pád a snesl se s ním pouze několik desítek metrů od Sadžakiho. Triumvir musel dopadnout velikou rychlostí, to bylo zřejmé. Neměl žádnou naději, když se nekontrolovaně zřítil z výšky dvou set kilometrů. Zdálo se, jako by se částečně zabořil do kovové

podlahy, potom se odrazil a zůstal ležet obličejem dolů.

Sylveste nečekal, že najde Sadžakiho naživu, ale přesto ho poškozený skafandr šokoval, připomínal mu spíš porcelánovou panenku zničenou zlovlným dítětem v příšerném záchvatu vzteku. Skafandr pukl, změnil barvu a byl ožehlý. Některá poškození zřejmě utrpěl v boji, jiná odíráním během následného pádu, když ho Coriolisova síla opakovaně vrhala proti stěně šachty.

Převrátil ho na záda pomocí posilovačů ve svém skafandru. Věděl, že ho nečeká nic příjemného, ale přesto to musel přetpět, chtěl-li pokračovat dál, jako by potřeboval uzavřít jednu duševní kapitolu. Málokdy cítil k Sadžakimu něco jiného než antipatii, snad poněkud zmíněnou nedobrovolnou úctou k jeho bystrosti a neuvěřitelné tvrdohlavosti, s níž ho celé desítky let hledal. Jejich vztah ani vzdáleně nepřipomínal přátelství, hodnotil triumvira spíše jako řemeslník zvlášť šikovný nástroj. Takový byl Sadžaki, pomyslel si Sylveste, dobře nabroušený nástroj, obdivuhodně vytvarovaný pro jeden jediný účel.

Přilba praskla, přes obličejovou část se táhla trhlinka na palec široká. Něco Sylvesta přinutilo, aby si klekl, až se jeho přilba téměř dotýkala hlavy mrtvého triumvira.

"Mrzí mě, že to takhle skončilo," řekl Sylveste. "Nemůžu tvrdit, že bychom se někdy spřátelili, Jůdži, ale nejspíš jsem chtěl, abychom společně spatřili to, co nakonec uvidím sám. Myslím, že byste to dokázal ocenit."

A pak zjistil, že ve skafandru nikdo není, že to celou dobu byla jenom prázdná slupka.

Kuriová už věděla jen tohle:

Po odchodu do exilu, tisíce let po odtržení od hlavního proudu amarantské civilizace, se Zapuzení dostali až na hranice planetární soustavy. Postupovali pomalu, protože nemuseli překonávat pouze technické problémy. Museli také bojovat proti zábránám vlastní psychiky, proti bariérám, které je neomezovaly o nic méně. Dlouho si udržovali instinkty hejna jako jejich bratři. Amarantská společnost byla velmi závislá na vizuální komunikaci a přísně organizovaná do velkých kolektivů. Zájmy celku převažovaly nad zájmy jednotlivce. Amaranť vypuzený ze svého postavení v hejnu propadl jakési psychóze, ekvivalentu hlubokého smyslového strádání. Ani malá skupina nestačila tuto hrůzu zmírnit. Proto byla jejich společnost nesmírně stabilní a odolná vůči spiknutí a zradě. Izolace, k níž byli Zapuzení odsouzeni, znamenala také odsouzení k šílenství.

A tak to přijali a vyrovnávali se s tím. Změnili se, kultivovali si jakousi sociopatii. Za několik set generací přestali být Zapuzení hejnem, roztržili se do desítek specializovaných skupin, z nichž každá trpěla zvláštní duševní chorobou. Nebo spíš tím, co by za duševní chorobu považovali jejich bratři, kteří zůstali doma...

Schopnost fungovat v menších skupinách umožnila některým Zapuzeným odletět dál od Obrody, jejich vzájemná komunikace byla závislá na rychlosti světla. Psychotičtější jedinci se dostali ještě dál od slunce, až k neutronové hvězdě. V té době už Zapuzení prošli stejným filozofickým kruhem, jaký před chvílí Kuriové popsaly Voljovova a Pascale. Také přišli na to, že Galaxie měla být mnohem rušnější, pokud jejich úvahy byly správné. Zkoumali rádiová, optická, gravitační a neutrinová pásma, nezachytí-li stopy jiných civilizací, ale nezachytili nic. Někteří odvážnější nebo spíš pomatenější, což záleží na úhlu pohledu, dokonce úplně opustili soustavu, ale nenašli nic významného, co by mohli oznámit domů, jen tu a tam několik trosk (což bylo záhadné) a podivné organismy podobné řasám, které projevovaly známky organizace a jisté inteligence, na něž narazili na hrstce vodních planet, jako by je tam někdo umístil.

Ale tohle všechno začalo být vedlejší, když u neutronové hvězdy našli něco zvláštního.

Bylo mimo jakoukoli pochybnost, že to není nic přirozeného, že se jedná o výtvar jiné civilizace, nespočetné miliony let staré. Přímě je to vybízelo, aby vstoupili a strhli roušku tajemství. A tak to udělali.

A tehdy začaly jejich problémy.

"Objevíli zařízení Zmarů?" zeptala se Pascale.

"Čekalo tam miliony let," řekla Kuriová, "celou dobu, co se vyvíjeli z těch jejich dinosaurů nebo ptáků nebo čeho. Po celou dobu, co se učili používat nástroje a oheň..."

"A čekalo zatraceně trpělivě," ozvala se Voljovova. Rudé blikání taktického displeje za jejími zády již několik minut hlásilo, že se Melancholie teoreticky dostala na hranici dostřelu paprskových zbraní světlohonce. Zásah na tuto vzdálenost by byl těžký, ne však nemožný, navíc by zničení cíle nebylo rychlé. Pokračovala: "Vyčkávalo, až se do jeho blízkosti dostanou inteligentní tvorové, ale ani potom neudeřilo bezmyšlenkovitě. Nezabilo je rovnou, protože tím by si pokazilo pointu. Naopak, povzbuzovalo Zapuzené, ať jdou dál, aby o nich zjistilo co nejvíce. Odkud jsou, jakou mají techniku, jak myslí, spolupracují a komunikují."

"Sbíralo informace."

"Ano." Hlas Voljovové byl truchlivý jako kostelní zvon. "Tohle zařízení je velice trpělivé. Ale nakonec stejně nastane okamžik, kdy usoudí, že už další informace nepotřebuje. A potom udeří."

Ted' už věděly všechny tři totéž.

"Proto Amaranti vyhynuli," konstatovala Pascale. "Zmarové něco provedli s jejich sluncem, narušili je, vyvolali obrovský výtrysk koronálního plazmatu, aby vyčistil Obrodu od života, a pak na několik set tisíc let spustili bombardování planety kometami."

"Obvykle neprováděli čistky tak neuvěřitelně dlouho," řekla Voljovova, "ale v tomto případě to nechali zajít příliš daleko, takže bylo pozdě na menší zásah. A dokonce ani to nestačilo, protože Zapuzení se již dostali daleko do vesmíru. Museli je pronásledovat na celé desítky světelných let daleko."

Pult opět zazvonil, neboť detektory na trupu zaregistrovaly radarové vlny. Okamžitě následovalo další zvonění - loď, která je stíhala, je už zaměřila.

"Zařízení u Hádá muselo upozornit ostatní obdobná zařízení ve vesmíru." Kuriová se snažila ignorovat hlasité prognózy hrozby, ale dojmů, že jsou blízko záhuby, se zbavit nedokázala. "Předalo jim informace, které získalo, a vyhlásilo po Zapuzených pátrání."

"Není pochyb, že zařízení Zmarů nemohla jen sedět a čekat, až se objeví," vysvětlovala Voljovová. "Musela přejít z pasivity do akce. Musela vyrobit pátrací stroje, do nichž vložila obraz Zapuzených. Ať prchli kamkoli, světlo je pokaždé předběhlo a stroje Zmarů byly vždycky o krok před nimi, vždycky na ně už čekaly, dokonale připravené." "Neměli šanci."

"Jenže Zmarové nemohli vybit všechny najednou," řekla Pascale. "Zapuzení měli čas vrátit se na Obrodu a ukrýt se staré kultury, co jen mohli. Přestože věděli, že jsou stíháni a že se slunce chystá zničit jejich rodnou planetu."

"Hon mohl trvat deset let, možná století." Bylo znát, že to Voljovová nepovažuje za velký rozdíl. "Víme jen tolik! že se některým podařilo dostat dál než ostatním."

"Ale nikdo nepřežil, ne?" zeptala se Pascale.

"Někteří ano," ozvala se Kuriová. "Svým způsobem."

Taktický displej se rozblíkal, jako by zešilel, a pult zaječel.

37

Kerberos, 2567

Uprostřed byla dutina.

Dostal se do ní až třetího dne, musel sestoupit přes pět set kilometrů pod třetí vrstvu, kde opustil roztržštěný skafandr, a zabralo mu to celý další den. Kdyby začal přemýšlet nad vzdáleností, kterou urazil, nejspíš by se zbláznil, a proto se podobným úvahám nevěnoval. Už jen naprostá cizota prostředí ho dostatečně tísnila, nepřál si zvětšovat strach ještě další porcí klaustrofobie. Přesto se jim nedokázal docela ubránit, za každou myšlenkou neustále hlodala drtivá hrůza, že může kdykoli nějakým neuvědomělým pohybem narušit jemnou rovnováhu a způsobit katastrofu, takže se na něj ten nesmírný, neuvěřitelný strop zřítí.

Zdálo se, jako by s každou vnitřní vrstvou procházel trochu jinou etapou amarantského stavitelského umu.

Předpokládal, že nejspíš také jinou etapou jejich historie, to však už nebylo tak markantní. Čím hlouběji pronikal, tím méně se lišila vyspělost použitých metod, jednotlivé úrovně spíš ukazovaly na různé filozofie, rozličné přístupy. První Amaranti něco našli (dosud netušil, co to může být) a uzavřeli to do umělé slupky. Další zřejmě věřili, že jejich opevnění bude mnohem bezpečnější, proto se rozhodli obalit i tuhle slupku. A nakonec provedli jediný možný logický krok a zamaskovali opevnění tak, aby nevypadalo uměle. Nedokázal ani odhadnout chronologii vzniku jednotlivých vrstev, raději se jakémukoli datování cílevědomě vyhýbal. Vrstvy mohly být vytvořeny víceméně současně, nebo naopak během tisíců let, jež uplynuly mezi odchodem Zapuzených a návratem Krádce slunce jako boha.

Fakt, že v roztržštěném skafandru nenašel Sadžakiho, ho přirozeně ani trochu nepovzbudil.

"Teď už se nedivím, že si od tebe udržoval neustále odstup," poznamenal Calvin, jako by chtěl doplnit Sylvestovy myšlenky. "Spoléhal jsi na to, že tě doprovází Sadžaki, jenže ouvej, skafandr byl prázdný." "Prolhaný prevít!"

"Ovšem, a to zatraceně prolhaný prevít, ale nikoli prevít Sadžaki, že?" Sylveste marně hledal vysvětlení. "Jestli v něm nebyl Sadžaki..." Vzpomněl si, že triumfira před odletem vlastně neviděl. Zavolal mu z ošetřovny, ale nyní si uvědomil, že neměl jediný důvod předpokládat, že skutečně mluví se Sadžakim.

"Jenže skafandr někdo řídil." Calvin užil svůj oblíbený trik, takže jeho hlas zněl navzdory situaci absurdně nevzrušeně, zdržel se však obvyklého chvástání. "Prostou logickou úvahou dospějeme pouze k jedinému pachateli."

"Krádce slunce." Sylveste to jméno zkusmo vyslovil a čekal, zda v něm vzbudí odpor. Nebylo to horší, než si představoval. "Kuriová měla pravdu."

"Nelze přehlédnout, že v tomto kritickém okamžiku bychom se zachovali enormně pošetile, kdybychom tuto hypotézu zavrhlí. Mám pokračovat?"

"Ne. Zatím ne. Dopřej mi aspoň chvilíčku, Cale, abych si to mohl promyslet, než mě zasypeš svou božskou moudrostí."

"Co si ještě potřebuješ rozmýšlet?"

"Copak to není jasné? Zda budeme pokračovat dál."

Tohle rozhodnutí nepatřilo k nejjednodušším v jeho životě. Věděl již, že s ním bylo naprosto nebo částečně manipulováno. Jak hluboko tato manipulace sahá? Usměňuje jeho myšlení? Byly jeho myšlenky zotročeny, aby ho vedly jediným směrem po většinu života, od doby, co se zachránil u Lascailleova záhalu? Nebo tam doopravdy zemřel, a na Žlutozem se vrátil jakýsi automat, který se chová a cítí jako jeho staré já, ale ve skutečnosti neúnavně směřuje k určenému cíli, kterého má co nevidět dosáhnout? Je to však důležité?

Nezávisle na tom, jak tuto cestu zvolil, nezávisle na tom, jak falešné byly jeho pocity, nezávisle na tom, jak iracionální byla jeho rozhodnutí, na tohle místo se chtěl vždy dostat.

Nedokáže se vrátit. Ještě ne.

Dokud nebude všechno vědět.

"Svinskij něgod'aj," zavrčela Voljovová.

První dávka z graseru zasáhla před člunu třicet vteřin po tom, co se rozječela siréna oznamující útok, taktak stihly vypustit oblak ablativního materiálu, který měl rozptýlit vysoce energetické gama-fotony. Okamžik před tím, než průzory zneprůhledněly, Voljovová zahlédla stříbrný záblesk, když pancéřování pláště zmizelo ve výdechu excitovaných kovových iontů. Strukturní šok projel člunem jako otřes mozku. K žalozpěvu pultu se přidaly další sirény, většina taktických displejů se přepnula na útočný režim a hlásila, že zbraně jsou připraveny.

Zbytečně. Všechny byly k ničemu. Obranné možnosti Melancholie byly slabé a paprskomety měly příliš krátký dostřel, proti megatunám světlohonce nemohly uspět. Nebylo na tom nic překvapivého. Rada zbraní Nostalgie byla větších než samotný člun, ale ty se pravděpodobně ani nebude namáhat aktivovat.

Kerberos, dřív malý asteroid, nyní šedý obr, zaplňoval třetinu obrazovek. Dávno měly začít brzdit, namísto toho marnily vzácné sekundy tím, že se tady smažily v gama-záření. I kdyby útok přečkaly, letěly nebezpečně rychle...

Další kus pláště se vypařil. Voljovová začala bušit do kláves, programovala úhybné manévry, aby je dostala z přímého zaměření graseru. Problém byl v tom, že manévry doprovázelo zrychlení deset gé.

Dopsala příkazy operačnímu systému a téměř okamžitě omdlela.

Dutina nebyla prázdná. Sylveste odhadoval, že má průměr kolem tří set kilometrů, ačkoli to byl skutečně jen odhad, neboť radar tvrdšíjše odmítal poskytnout seriózní údaje, ať o ně žádal kolikrát chtěl. Objekt uprostřed dutiny nepochybně působil skafandru obtíže. Dokázal to pochopit. Také s tím měl starosti, ačkoli úplně jiné. Z té záhady ho rozbolela hlava. Byly tam vlastně dva objekty. Nebyl si jistý, který je podivnější. Pohybovaly se, vlastně pohyboval se jen jeden, obíhal kolem toho druhého, i když se zdálo, že krouží oba. Ten první, co se točil, vypadal jako drahokam, velmi složitý drahokam, který jako by se neustále přeléval, takže nebylo možné popsat jeho tvar, barvu či třpyt. Věděl jen to, že je veliký - nejspíš desítky kilometrů v průměru, ale i tentokrát, když požádal skafandr, aby mu odhad potvrdil, nedostal uspokojivou odpověď. Právě tak mohl žádat, aby mu vysvětlil skrytý význam haiku.

Změnil ohniskovou vzdálenost očí, ale objekt se jakémukoli zvětšení vzpíral, jako by se naopak ještě zmenšil. V okolí drahokamu se dělo něco hodně podivného s časoprostorem.

Vývolal si zastavený obraz ze záznamu, ale ani to nebylo k ničemu, neboť obraz byl naprosto paradoxně ještě rozmazanější než ve skutečnosti, jakoby se měnil rychleji a podstatněji, čím kratším časovým úsekem byl nazírán. Zkusil si to představit, na okamžik si myslel, že by se mu to mohlo povést, ale iluze pochopení rychle vyprchala.

A druhý objekt...

Ten druhý objekt... byl ještě horší, pokud to vůbec bylo možné.

Byl jako rána v realitě, jako zející díra, z níž tryskalo bílé světlo přímo ze chřtánu nekonečna. Záře byla neuvěřitelně silná, dosud nepoznal tak intenzivní a čisté světlo. Připomínalo mu světlo popisované lidmi, kteří zažili klinickou smrt, jež je zvalo do života po životě. Také měl pocit, že je zván. Bylo tak jasné, že měl správně oslepnout, avšak čím déle do těch oslnivých hlubin hleděl, tím méně zářilo, jako by se zklidňovalo, ačkoli zůstávalo nepochopitelně bílé.

Světlo se lámalo přes obíhající drahokam a na stěny dutiny dopadalo mnohobarevné, neustále se měnící spektrum.

Bylo to krásné, intenzivní, nepostizitelné, okouzující.

"V tuto chvíli," ozval se Calvin, "by patrně nezaškodila trocha pokory. Jsi ohromen, že?"

"Pochopitelně." Pokud promluvil, neslyšel se. Zdálo se však, že Calvin mu rozumí.

"A to stačí, ne? Už víš, co před námi chtěli skrýt. Něco tak podivného... Pánbůh ví, co to je..."

"Možná je to právě tohle. Bůh."

"Když tak do toho světla hledím, málem bych ti uvěřil."

"Chceš snad naznačit, že to taky cítíš?"

"Nejsem si jistý, co vlastně cítím, ani si nejsem jistý, zda se mi to líbí."

Sylveste se zeptal: "Myslíš, že to vytvořili, nebo to náhodou našli?"

"To je poprvé, co mě žádáš o názor." Vypadalo to, že se Calvin zamyslel, ale odpověď nebyla překvapivá: "Nemohli to vytvořit, Dane. Amaranti byli inteligentní, možná inteligentnější než lidé. Ale nebyli bohové."

"Tak je to dílo někoho jiného."

"Doufám, že toho někoho nikdy nepotkáme."

"Tak se drž, protože se k tomu zrovna chystáme."

Zamířil se skafandrem k rotujícímu drahokamu a ke zdroji pronikavého, úchvatného světla.

Jakmile Voljovová přišla k sobě, uslyšela sirěnu radarového poplachu. Nostalgie opět zaměřovala grasery. Navzdory úhybným manévřům člunu jí to nezabere víc než několik vteřin.

Pohlédla na ukazatel stavu pláště. Zbývalo sotva pár milimetrů kovu, který se dal obětovat. Jiný indikátor ji upozornil, že veškerý ablativní materiál se již vypařil. Střízlivě odhadla, že Melancholie vydrží maximálně dva zásahy paprsky gama.

"Ještě jsme tady?" zachraptěla Kuriová. Očividně ji překvapilo, že je vůbec schopna se zeptat.

Pokud dostanou další zásah, začne trupem na desítkách míst unikat vzduch, ovšem jestli se člun rovnou nevypaří. V kabině bylo citelné horko. Energie prvních zásahů byla úspěšně rozptýlena, ale poslední nebylo čím odvrátit, smrtící termální ionizace již začínala prostupovat dovnitř.

"Utíkejte do pavoučího modulu," vykřikla Voljovová a okamžitě přiškrtila motory, aby se mohly pohybovat po člunu.

"Izolace vám umožní přežít ještě několik útoků."

"To tedy ne!" vybuchla Kuriová. "Tady máme aspoň nějakou šanci!"

"Anna má pravdu," řekla Pascale.

"Šanci máte v pavoučím modulu, dokonce značnou," prohlásila Voljovová. "Je to malý terč. Lod' míří na člun, třeba bude pavoučí modul považovat za pouhé trosky." "Ale co ty?"

Voljovová se navztekala. "Já si v hrdinství určitě nelibuju, Kuriová. Jdu do pavoučího modulu. S tebou nebo bez tebe. Ale napřed musím naprogramovat dráhu letu, ledaže jsi náhle nabyla dojmu, že to dokážeš sama."

Kuriová váhala, jako by ten návrh nebyl naprosto absurdní. Pak si odepjala pásy, ukázala Pascale palcem dozadu a

rozběhla se, jako by jí šlo o život.

A s největší pravděpodobností taky šlo.

Voljovová udělala, co slíbila, naprogramovala nejšilenější úhybné manévry, jaké si dovedla představit. Netušila, zda je přejíjí, protože zahrnovaly několikavteřinové zrychlení až na patnáct gé. Ale záleželo na tom? Představa, že umře v mdlobách, v teplé a dusné nehybnosti bezvědomí, jí byla příjemnější, než být zaživa usmažena ve vzduchoprázdnu neviditelným gama-zářením.

Popadla přílbu, kterou si sundala, jakmile do Melancholie nastoupila, a chystala se připojit k Pascale a Kuriové. V duchu odpočítávala vteřiny do začátku úhybných manévru.

Kuriová už byla na půl cesty k pavoučímu modulu, když ji do tváře udeřila vlna horka, následovaná příšerným zvukem, jak se hroutil plášť. Osvětlení nákladního prostoru zhaslo, protože elektrická síť Melancholie vysadila pod prudkým nápoem útoku. Pavoučí modul však měl stále energii a za průhlednými stěnami byl vidět luxusní plyšový vnitřek.

"Vlez tam!" křikla na Pascale.

Ačkoli je smrtelná muka člunu ohlušila jako koncert hraný na kusy železa, Sylvestova manželka ji uslyšela a nastoupila do pavoučího modulu, zrovna když pláštěm člunu (nebo tím, co z něho zbylo) oťásl děsivý náraz. Modul se utřhl z kotviště, kam ho usadili servulové.

Odněkud z přední části člunu se ozvalo děsivé vytí unikajícího vzduchu, a Kuriová ucítila, jak ji táhne pryč, brání jí v postupu. Pavoučí modul se začal převracet a otáčet, nohy nazdařbůh mlátily kolem sebe. Za hyperdiamantovou stěnou zahlédla Pascale, jenže ta jí nemohla pomoci, ovladačům modulu nerozuměla vůbec.

Ohlédla se, zoufale se modlila, aby spatřila Voljovovou, protože ta už určitě bude vědět, co dělat, jenže průchod byl prázdný, protahoval jím pouze příšerný proud unikajícího vzduchu.

"Iljo..."

Ta bláznivá ženská udělala přesně to, co se bála, že udělá - zůstala tam, přestože to tak vehementně popírala.

V troše světla pronikající z modulu viděla, jak se trup chvěje jako rezonující deska. Náhle vichřice, která ji od pavoučího modulu odtahovala, ztratila na síle, vyrovnaná stejně divokou dekompresí na konci nákladního prostoru. Kuriová pohlédla tím směrem, oči se jí už zamžily mrazem, a pak letěla k díře, kde ještě před vteřinou byl kov -

"Kde kruci -"

Ale sotva Kuriová otevřela ústa, věděla, že je uvnitř pavoučího modulu. Nemohla se splést, po všem tom čase, který v něm strávila. Bylo tam příjemně, teplo, bezpečí a ticho, na celé hony daleko od místa, kde byla před chvílí. Víc si nepamatovala. Bolely ji dlaně, bolely pořádně, ale kromě toho se cítila líp, než měla právo se cítit podle vlastních představ, když její poslední vzpomínka patřila tomu, jak padá z útrobu umírajícího člunu do prázdného vesmíru...

"Zvládly jsme to," řekla Pascale, přestože v jejím hlase nezazněl žádný triumf. "Nehýbej se, máš pořádně omrzlé ruce."

"Omzrlé?" Kuriová ležela na plyšové pohovce u stěny, hlavu měla opřenou o polstrovanou opěrku. "Co se stalo?"

"Narazilas do modulu. Proud vzduchu tě k němu přitáhl. Nevím jak, ale podařilo se ti prolézt přetlakovým uzávěrem.

Strávila jsi ve vzduchoprázdnu dobře pět šest vteřin. Kov se tak rychle ochladil, že ti omrzly ruce na všech místech, kterými ses ho dotkla."

"Vůbec si to nepamatuju." Jenže stačilo, aby se podívala na své dlaně, aby se o tom ujistila.

"Omdlela jsi hned, jakmile ses dostala dovnitř. Ani se ti nedívám."

Tón Pascalina hlasu pořád postrádal jakýkoli slavnostní nádech, jako by vše, čím Kuriová prošla, nebylo k ničemu. A Kuriová si pomyslela, že má nejspíš pravdu. V nejlepším případě se jim podaří s pavoučím modulem přistát na Kerberu, jestli uniknou obraně kůry. Přinejmenším to bude zajímavé. A pokud se jim to nepodaří, nezbude nic jiného, než čekat, až je světlohonec najde a odstřelí. Nebo se udusí, až se vyčerpá zásoba vzduchu.

Usilovně pátrala v paměti, zda se Voljovová někdy zmínila, jak dlouho pavoučí modul vydrží. "Ilja..."

"Nestihla to," řekla Pascale. "Zahynula. Viděla jsem, jak se to stalo. Sotva ses dostala dovnitř, člun vybuchl."

"Myslíš, že to udělala schválně, abychom alespoň my měly šanci? Aby se modul ztratil mezi troskami, jak říkala?"

"Pokud ano, měly bychom ji poděkovat." Kuriová si svlékla bundu, stáhla si košili, zase si bundu oblékla a košili roztrhala na úzké pásy, jimiž si ovázala zčernalé dlaně plné puchýřů. Bolely jak čert, ale nebylo to o nic horší než bolest, kterou poznala během tréninku, o nic horší než spáleniny od provazu nebo od těžkých zbraní. Zaťala zuby, a jakmile si bolest přiznala, podařilo se jí zasunout ji za naléhavější starosti.

Když se však na ně soustředila, připadala jí možnost, aby se bolesti poddala, mnohem lákavější. Odolala však. Musela si přiznat, že jsou v bezvýchodné situaci. Přesto potřebovala vědět, jak se stane to, co se určitě stane.

"Zahyneme, že?", Pascale Sylvestová přikývla.

"Ale ne tak, jak si myslíš, na to si vsadím."

"Nepřistaneme na Kerberu?"

"Ne, i kdybychom věděly, jak modul ovládat. Dokonce se ani nesrazíme, a domnívám se, že máme příliš velkou rychlost, abychom mohly přejít na oběžnou dráhu kolem něj."

Když se o tom Pascale zmínila, Kuriová si uvědomila, že Kerberos vypadá za průzorem mnohem dál než před útokem na Melancholii. Musely proletět kolem planety setrvačnou rychlostí, kterou jim udělil člun, rychlostí stovek kilometrů za sekundu. "Takže co se stane?"

"Můžu jen hádat," odpověděla Pascale, "ale domnívám se, že padáme k Hádů." Kývla k průhledné stěně, ke krupěji rudého světla před nimi. "Máme ho na cestě, nezdá se ti?"

Nemusela Kuriové říkat, že Hádés je neutronová hvězda, ani to, že neexistuje nic podobného jako klidné setkání s tímhle vesmírným objektem. Buď se budeš držet pořádně daleko, nebo zemřeš, takové jsou zákony, a v celém vesmíru

nebylo síly, která by je dokázala zrušit. Vládla tam gravitace, která nebrala na nic zřetel, na žádné okolnosti ani na to, zda je to spravedlivé, neznala udělení milosti za pět minut dvanáct před vykonáním rozsudku. Gravitace všechno drtila, cokoli v blízkosti neutronové hvězdy dokázala rozmačkat tak absolutně, že diamant tekla jako voda a že se hory hroutily do milióntiny původní velikosti. Nebylo dokonce ani nutné dostat se moc blízko, aby člověk zakusil její smrtelné objetí. Několik set kilometrů bude stačit.

"Jo," zabručela Kuriová, "máme namířeno rovnou k němu. To asi není moc dobré."

"Ne," řekla Pascale. "To tedy opravdu není."

38

Kerberos, 2567

Sylvestra napadlo, že se ocitl v síni zázraků.

Takové přirovnání mu připadalo vhodné - byl tam stěží hodinu (alespoň předpokládal, že to bude zhruba hodina, neboť přestal sledovat čas) a za tu dobu viděl samé zázraky. Ale současně to byl přírůstek naprosto nedostatečný. Za celý život by nedokázal obsáhnout ani zlomek toho, co dutina skrývá. Stejný pocit měl již dříve, když letmo zahlédl fantastické náznaky dosud nepoznaného vědění, ještě neroztříděného a nezformulovaného do teorií. Věděl však také, že předchozí zážitky byly pouhým stínem toho, co cítí nyní.

Nemohl zde zůstat déle než pár hodin, poté už se nebude moci vrátit. Co může během tak krátké doby dokázat? Velmi málo, skoro nic. Ale skafandr má záznamové zařízení a on své oči. Musí se aspoň pokusit. Historie by mu neodpustila, kdyby to neudělal. Důležitější ale bylo, že by si to neodpustil sám.

Nažhavl trysky a letěl ke středu dutiny, k oběma objektům, které zcela zaujaly jeho pozornost, k neuvěřitelnému světlu, kolem něhož rotoval drahokam. Když se k nim přibližoval, stěny dutiny se začaly pohybovat, jako by byly nasávány za rotační plochu, jako by byl prostor vtahován vírem, jako by se změnila sama povaha prostoru. Skafandr ožil a seznámil ho s detailním rozbořením prostředí, kvantové indexy kvapily k novým, neprozkoumaným doménám. Něco podobného si Sylvestra pamatoval z letu do Lascaillova záhalu. Připadal si docela normálně, až na to, že čím víc se k záři a drahokamu blížil, tím intenzivnější měl pocit, že je kompletně upravován a přepisován.

Trvalo celé hodiny, než se dostal blíž, začínal pochybovat, zda se mu aspoň přibližně podařilo odhadnout velikost dutiny. Rotace drahokamu však neúprosně klesala k nule, současně se roztáčely stěny dutiny, až závratně vířily jako odstředivka. Pochopil, že už musí být blízko, ačkoli drahokam nevypadal o nic větší, než jak ho spatřil poprvé. Přesto se neustále proměňoval, připomínal kaleidoskop, v němž se mezi rovinnými zrcadly donekonečna mění barevné symetrické vzory, nicméně v tomto případě rozšířené z dvourozměrných obrazců do třírozměrných (a možná do dalších dimenzí).

Drahokam proti Sylvestrovi čas od času vysunul jakési hrozivé ostny či hroty, až před nimi ucukl. Jakmile se transformace drahokamu zpomalily, letěl dál a podařilo se mu dostat mnohem blíž. Tušil, že jeho přežití nezávisí na aktuálním stavu skafandru. Něco tak primitivního už dávno neplatilo.

"Co myslíš, že to je?" zeptal se Calvin natolik tiše, až jeho hlas málem splýnul se Sylvestrovými myšlenkami. Pokud to nebyly Sylvestrovy myšlenky.

"Doufal jsem, že tě něco napadne."

"Lituji, ale osvědčené nápady došly. Na jeden život jsem jich měl už dost."

Voljovová plula prostorem.

Nezahynula, když Melancholie explodovala, přestože se včas nedostala do pavoučího modulu. Nasadila si přilbu těsně před tím, než se plášť čluhu tiše vypařil, jako shořel křídlo můry v plamínku svíčky. Vzdalovala se od vraku, ale světlohonec ji nezaměřil. Ignoroval ji, stejně jako ignoroval pavoučí modul.

Nemohla prostě jenom tak zemřít. To rozhodně nebyl její styl. A přestože věděla, že šance na přežití je statisticky zanedbatelná a že to, co dělá, naprosto postrádá jakoukoli logiku, musela prodloužit hodiny, které jí zbývaly.

Prozkoumala rezervy vzduchu a energie, a zjistila, že to není dobré, ani trochu dobré. Vzala si lehký skafandr ve spěchu, domnívala se, že ho použije pouze na průchod hangárem, aby mohla nastoupit do čluhu. Dokonce ji ani nenapadlo, aby se na palubě Melancholie napojila na dobíjecí a doplňovací systémy. Místo několika dní jí zbýval sotva zlomek dne.

Přesto neudělala nic, aby to skoncovala okamžitě. Věděla, že jí zásoba vzduchu vydrží déle, bude-li spát, kdykoli nebude zapotřebí, aby byla vzhůru (pochopitelně za předpokladu, že vůbec ještě bude třeba, aby byla při vědomí).

Naprogramovala skafandr, aby ji vzbudil pouze v případě, že se objeví něco zajímavého nebo něco, co by ji ohrožovalo, což bylo mnohem pravděpodobnější. A protože ji teď probudil, evidentně k něčemu takovému došlo. Zeptala se, o čem jde. Skafandr odpověděl. "K čertu," řekla Ilja Voljovová.

Právě se jí totiž dotkl rádiový impulz vyslaný ze stejného radiolokátoru, který Nostalgie používala na zaměřování gama-zbraní. Intenzita paprsku znamenala, že se světlohonec nachází v bezprostředním sousedství několika desítek tisíc kilometrů. Dokonce se ani nenamáhal přesně změřit vzdálenost, než ji odstřelí, vždyť byla bezbranná, nehybná a nápadný cíl. Doufala, že loď bude mít aspoň tolik slušnosti, aby ji vyřídila rychle. Vždyť cokoli k tomu, co použije, pravděpodobně sestrojila ona sama.

Nebylo to poprvé, co proklínala vlastní vynalézavost. Zapojila ve skafandru hledáček a začala zkoumat oblast, odkud přiletěl rádiový paprsek. Zpočátku viděla jenom temnotu a hvězdy - a pak zahlédla Nostalgie nekonečnou, nic víc než kousek uhlu, který se každou sekundou přibližoval.

"Nepochází od Amarantů. Na tom se shodneme." "Mluvíš o tom drahokamu?"

"Když tomu tak chceš říkat. A nedomnívám se, že by měli prsty i v tom světle, ať je nazýváš jak chceš."

"Také si nemyslím, že by to byla jejich práce." Sylveste byl za Calvinovu přítomnost hluboce vděčný, přestože byla v podstatě iluzorní. "Ať jsou ty objekty cokoli, ať mají mezi sebou jakýkoli vztah, Amaranti je pouze našli."

"V tom máš určitě pravdu."

"Možná ani nechápali, co vlastně našli - tedy nikoli správně. Ale z nějakého důvodu je uzavřeli, skryli před celým vesmírem."

"Žárlivost?"

"To nevysvětluje varování, kterého se nám při průletu dostalo. Možná je uzavřeli jako službu pro zbytek Stvoření, protože je nedokázali zničit ani přesunout někam jinam." Sylveste se zamyslel. "Ať je sem, k neutronové hvězdě, původně umístil kdokoli, musel mít v úmyslu přilákat něčí pozornost."

"Vábnička?"

"Neutronové hvězdy jsou víceméně běžné, ale přesto jsou exotické, zvláště z pohledu civilizace, která nedávno začala létat do vesmíru. Bylo celkem jisté, že k ní Amaranty přitáhne pouhopouhá zvědavost."

"A nebyli poslední, že?"

"To tedy nebyli." Sylveste se zhluboka nadechl. "Neměli bychom se vrátit, dokud ještě můžeme?"

"Rozumíká, že ano. Stačí ti taková odpověď?" Letěli dál.

"Vezmi nás nejprve k tomu světlu," řekl Calvin o několik minut později. "Chci se na ně podívat zblízka. Bude to znít trochu hloupě, ale připadá mi jaksi podivnější než ten druhý objekt. Jestli si mám vybrat, kde zemřít při bližším průzkumu, tak volím to světlo."

"Mám stejný pocit." Sylveste současně již prováděl, co Calvin navrhl, jako by rozhodnutí vyšlo od něj. Calvin měl pravdu. V tom podivném světle bylo skutečně něco hlubšího, důmyslnějšího, staršího. Nebyl schopen ten pocit vyjádřit slovy, ani ho příslušně ocenit, ale věděl, že je správný. Musí se dostat k tomu světlu.

Bylo stříbřité jako diamantový otvor v látce reality, intenzivní a současně mírné. Když se k němu přibližovali, kroužící drahokam (z tohoto pohledu stacionární) jako by se ztrácel. Skafandr obklopila měkká perleťová záře. Sylveste předpokládal, že ho světlo bude bodat do očí, ale cítil pouze teplo a zvolna se rozšiřující vědění. Zbytek dutiny i drahokam postupně mizely, až se zdálo, jako by byl skafandr obalen bouří stříbra a běloby. Neměl pocit nebezpečí ani hrozby, pouze odevzdanosti, ale radostné odevzdanosti pramenící z toho světla. Pomalu, jakoby kouzlem, skafandr zprůhledněl, stříbřitá záře pronikla Sylvestovi skrze pokožku až do masa a kostí.

Nebylo to přesně to, co čekal.

Později, když přišel k vědomí (nebo do něj sestoupil, neboť se mu zdálo, že byl během té pauzy někde nad ním), mu zbylo pouze pochopení.

Byl zase zpátky v dutině, kus od bílého světla, pořád ještě uvnitř rotační plochy drahokamu.

A věděl.

"Tedy..." Calvinův hlas porušil ticho naprosto nevhodně jako vriskot trumpety. "To byl ale výlet, co?"

"Tys to... prožil?"

"Lze to tak vyjádřit. Podivný zážitek. Pro tebe taky?"

Opravdu. Nemusel pátrat dál, nemusel se přesvědčovat, že Calvin s ním sdílel všechno, co cítil, nebo že se jejich myšlenky - a mnohem víc - na okamžik roztavily a neviditelně plynuly společně s biliony ostatních. Ani o tom, že dokonale chápe, co se stalo, neboť v okamžiku té sdílené moudrosti byly všechny jeho otázky zodpovězeny.

"Byli jsme přečtení, že? To světlo je skenovací zařízení, stroj pro získávání informací." Slova vypadala dokonale rozumná, než je vyslovil, ale potom měl pocit, že se vyjadřuje uboze, ponížeje objekt, o němž mluví, vinou nedokonalosti jazyka. Přes veškeré poznání, které na tomto místě pocítil, se jeho slovník nijak nerozšířil, takže to nedokázal popsat. A teď jako by se všechno ztrácelo, jako veškerá čarovná moc snu skomírá během prvních vteřin po probuzení. Musel to však říct, musel konkretizovat, co cítil, zaznamenat to do paměti skafandru pro příští generace, když pro nic jiného. "Mám dojem, že jsme na okamžik byli proměněni na informaci a v tom okamžiku jsme byli spojeni se všemi informacemi, které kdy byly známy, se všemi myšlenkami, nebo alespoň s těmi, které byly tím světlem zachyceny."

"Sdílím tvůj pocit," řekl Calvin.

Sylvesta napadlo, zda s ním Calvin také sdílí narůstající amnézii, pomalé rozplývání nabytého vědění.

"Byli jsme v Hádě, že?" Cítil, jak jeho myšlenky padá k bránám vyjádření a zoufale se snaží proběhnout jimi dřív, než zmizí. "Není to neutronová hvězda. Možná kdysi byla, ale už není. Přetvořili ji..."

"Přeměnili ji na počítač," dokončil za něj Calvin. "Hádes je počítač vytvořený z hvězdné hmoty, z jaderné látky zpracovávající a uchovávající informace. A to světlo je brána, cesta do výpočetní matice. Ano, také mám dojem, že jsme na okamžik byli uvnitř."

Všechno to bylo hodně složité.

Kdysi, po milionech let marnotratného plýtvání zařízením, vyhasly v jedné hvězdě, třicetkrát či čtyřicetkrát hmotnější než pozemské Slunce, termionukleární reakce. Hvězda explodovala a jako supernova odvrhla část hmoty. Gravitační kolaps rozdrtil látku v jejím nitru, takže se smrštila pod kritický Schwarzschildův poloměr. Od toho okamžiku byla gravitace tak silná, že z povrchu nemohlo nic uniknout, ani světlo. Tak v časoprostoru vznikla černá díra. Hmota a světlo do ní mohly padat, ale nedostaly se ven. Černá díra byla stále hmotnější a její gravitace čím dál větší. Začarovaný kruh. Objevila se civilizace, která našla pro takový objekt využití. Zнала postup, jak přetvořit černou díru na něco mnohem exotičtějšího, mnohem paradoxnějšího. Nejprve počkali, až vesmír natolik zestárne, že bude populace hvězd na hlavní posloupnosti sestávat převážně z rudých trpaslíků, hvězd natolik starých a tak málo hmotných, že v nich ustávaly

termojaderné reakce. Potom desítku těchto trpaslíků přesunuli do akrečního disku, z něhož černá díra nasávala hmotu pod horizont událostí, odkud neunikne ani foton. Jednoduše těmi trpaslíky černou díru nakrmili.

Tomu Sylveste rozuměl, nebo si aspoň mohl dělat iluze, že tomu rozumí. Ale další, hlavní část bylo mnohem těžší si představit, asi jako paradoxní kóan. Chápal, že pokud částice pronikla vnějším horizontem, dostala se pod horizont událostí a padala po spirálovité dráze do singularity, skryté uvnitř černé díry, v níž je hustota hmoty a časoprostorová křivost nekonečná. A jak tak padala po této dráze, začal čas a prostor neoddělitelně splývat. Rozhodující bylo, že se na určité množině drah, které se vyhýbaly singularitě, čas a prostor vyměnily, takže se dráha v prostoru stala dráhou v čase. A jedna podmnožina této množiny umožnila částici průlet do minulosti černé díry.

"Mám přístup k textům z dvacátého století," zašeptal Calvin, který zřejmě sledoval jeho myšlenky. "Již tehdy byl tento jev předpovězen. Vycházel z matematiky popisující černé díry, ale nikdo nevěděl, jak vážně by se to mělo brát."

"Projektanti Háda pochybnosti neměli."

"Vypadá to tak."

S každým oběhem po této speciální dráze kolem singularity se částice, foton či kvantum, nořily stále hlouběji do minulosti. Princip kauzality nebyl porušen, neboť se vše odehrálo za neproniknutelnou hranicí horizontu událostí, nic z toho se neprojevovalo ve "vnějším" vesmíru. Podle matematiků, o nichž se zmínil Calvin, ani k žádnému narušení kauzality nemohlo dojít, neboť žádná dráha nikdy nemohla vést zpět. A přesto vedla. Matematici přehlédli možnost, že se kvantum dostane po dráze, která byla podmnožinou podmnožiny množiny, skrze vnitřní horizont uvnitř černé díry do minulosti, až k výbuchu supernovy, který vzniku černé díry předcházela.

V tom okamžiku nepatrný tlak částic, prolétajících z budoucnosti, zpozdil gravitační kolaps.

Zpoždění nebylo měřitelné, stěží bylo delší než Planckův čas, nejkratší úsek, kdy čas má ještě fyzikální smysl. Ale existovalo. A přestože bylo tak malé, stačilo vyslat zpět do budoucnosti vlny kauzálního šoku.

Vlny kauzálního šoku se střetly s přilétajícími částicemi, a vytvořily souřadnicovou síť kauzální interference, stacionární vlnu symetricky protaženou do minulosti i budoucnosti.

Kolabující objekt, zapletený do této sítě, se nemohl rozhodnout, zda se má stát černou dírou. Výchozí podmínky nebyly jednoznačné, mohl se tomu vyhnout, kdyby zůstal nad Schwarzschildovým poloměrem, kdyby se zhroutil do formy degenerovaného neutronového plynu s příměsí "s" kvarků.

Oscilace mezi oběma stavy nakonec vykristalizovala do něčeho naprosto unikátního - pokud ovšem nebyly jinde ve vesmíru provedeny podobné transformace dalších černých děr a nevznikly obdobné kauzální paradoxy.

Objekt se tedy ustálil do velice stabilní formy hmoty, jejíž extrémní podstata nebyla pro vnější vesmír na první pohled zřejmá. Zevně připomínal neutronovou hvězdu, přinejmenším kúrou, ale jen do hloubky několika centimetrů. Jaderná hmota uvnitř se urychlila do složitých struktur schopných bleskových výpočtů. Tato sebeorganizace se spontánně vytvořila při řešení oněch dvou protichůdných stavů. V kúře to kypělo činností, jak zpracovávala informace, paměťová kapacita zahrnovala větší hustotu dat než kterákoli jiná hmota ve vesmíru.

Objekt myslel.

Hlouběji přecházela kúra bez přerušení do oscilační bouře nevyřešeného rozhodování, jádro zhrouteného objektu tančilo na hudbu kauzality. Zatímco kúra prováděla nekonečné simulace, nekonečné výpočty, jádro překlenovalo budoucnost a minulost, čímž umožňovalo tok informací. Kúra se v podstatě stala prvkem mohutného multiprocesorového systému, dalšími prvky pole byly její budoucí a minulé verze.

Objekt věděl.

Věděl, že přes veškerý výkon zpracování dat, přesahující celé eony, je pouze částí něčeho většího.

Objekt měl cíl.

Sylveste nechal mysl na chvíli odpočinout. Nesmírnost toho všeho se ztrácela, zůstal po ní pouze chvějivý dozvuk jako poslední ozvěna závěrečného akordu největší symfonie, jaká kdy byla hrána. Pochyboval, zda si za několik okamžiků bude ještě něco pamatovat. Neměl na to v mozku prostě dost místa. A bylo s podivem, že necítil ani nejmenší lítost, že to pomíjí. Připadalo mu skvělé ochutnat na těch několika okamžicích nadlidské vědění, ale pro jednoho člověka toho bylo jednoduše příliš mnoho. Bylo lepší žít, uchovat si vzpomínku na vzpomínku, než trpět pod nesmírným břemenem vědění.

Nebyl stvořen, aby myslel jako bůh.

Po dlouhých minutách se podíval na hodinky a byl mírně překvapen, že ztratil několik hodin, ovšem za předpokladu, že poslední časový údaj, který zaregistroval, byl správný. Pomyslel si, že se ještě může dostat ven, že má pořád dost času vrátit se nahoru, než se klín uzavře.

Pohlédl na drahokam; prese všechno, co právě prožil, nebyl o nic méně záhadný. Nepřestával se měnit, stále cítil jeho svůdnou přitažlivost. Měl dojem, že teď o drahokamu ví víc, že se během času, stráveného v bráně do matice Háda, něco dozvěděl, ale v této chvíli byly vzpomínky příliš hustě promíchány s jinými prožitky, které získal, a nedokázal si je vyvolat k vědomému prozkoumání.

Věděl jenom, že má neblahé tušení, které dříve necítil.

Přesto zamířil k drahokamu.

Výhružně rudé oko Háda bylo nyní znatelně větší, ale neutronová hvězda uvnitř planoucí koule už nebyla žhavá. Měla pouze několik desítek kilometrů v průměru, jenže budou dávno mrtvé, než se dostanou dost blízko, aby ji mohly spatřit, protože je rozmáčká mimořádně silná gravitace.

"Nejspíš bych tě měla varovat," řekla Pascale Sylvestová, "že to, co se s námi stane, nebude rychlé. Ledaže budeme mít pořádné štěstí."

"Jak to můžeš vědět?" Kuriová se ze všech sil snažila, aby její hlas nezněl našťvaně, neboť Pascale promluvila nadřazeným tónem, jako by byla vševedoucí, ale pak si řekla, že má těsně před smrtí právo chovat se jak chce. "Jsi snad astrofyzik?"

"Ne, ale pamatuj si, co mi Dan vyprávěl o gravitačních účincích, které mu znemožňovaly poslat tam sondy, přinejmenším poslat je dostatečně blízko. Ani to nezkusil a už to nikdy nezkusí."

"Mluvíš o něm, jako by byl mrtvý."

"Nemyslím si, že je. Domnívám se, že by to mohl přežít. Ale my dvě ne. Takže to vyjde nastejno."

"Ty toho mizeru pořád miluješ, že?"

"Věř nebo nevěř, ale také mě miluje. Podle jeho chování se to nedalo poznat. Ale záleželo mu na mně. Víc, než kdokoli pochopí."

"Třeba ho lidé nebudou posuzovat tak tvrdě, až zjistí, jak s ním bylo manipulováno."

"Předpokládáš, že se to někdy někdo dozví? Jsme jedině, kdo to ví, Kuriová. Pro zbytek vesmíru je a zůstane monomaniakem. Nikdo se nedozví, že lidi zneužíval, protože ani jinak nemohl. Protože ho kupředu hnalo něco většího, než jsme my."

Kuriová přikývla. "Kdysi jsem ho chtěla zabít, ale jen proto, abych dostala zpátky Fazila. Nikoli z nenávisti. Vlastně ani nemůžu upřímně tvrdit, že bych ho neměla ráda. Neobdivuju dvakrát lidi, kteří se chovají namyšleně, jako by to bylo jejich vrozené právo. Málokdo to zvládne. Ale Sylveste to nesl jako král. Kdyby přestal být namyšlený, mohl být jiný. Mohl být člověkem, kterého lze obdivovat."

Pascale se rozhodla neodpovídat, ale Kuriová uhadla, že s ní v podstatě souhlasí. Možná jenom nebyla připravena vyslovit to nahlas. Milovala Sylvesta, protože byl takový namyšlený mizera a protože z toho, že je namyšlený mizera, udělal něco vznešeného. A navíc s takovou sebejistotou, jako by to byla kladná vlastnost jako třeba pokora.

"Poslyš," řekla Kuriová po chvíli, "mám nápad. Až ty slapy začnou být nepříjemné, chceš být při plném vědomí, nebo bys k tomu radši přistupovala trochu obrněná?"

"Jak se chceš obrnit?"

"Ilja mi jednou vykládala, že tenhle modul měl zapůsobit na zákazníky, aby se při vycházce ven přestali cukat a podepsali kontrakt. Určitě k jejich obměkčení potřebovali taky dobře zásobený bar. Doufejme, že ho za poslední staletí nevypili do poslední kapky. Ale třeba je samozasobovací. Měly bychom se po něm poohlédnout. Jsi pro?"

Pascale mlčela tak dlouho, až se gravitační studna Háda přiblížila. Když Kuriová usoudila, že se její nabídka rozhodla přeslechnout, konečně se zvedla z křesla a zamířila dozadu, do mosazné části modulu, kterou dosud neprozkoumaly.

39

Kerberos, poslední dutina, 2567

Drahokam se rozzářil výrazně modře, jako kdyby Sylvestova přítomnost uklidnila proměny spektrálních barev a přinutila objekt k nečinnosti. Pořád měl pocit, že nedělá dobře, jestliže se k němu přibližuje, ale poháněla ho zvědavost - a pocit předurčení. Možná ta potřeba postavit se nebezpečí a překonat je vycházela z pradávných instinktů, možná to byl stejný popud, který žene člověka, aby strčil ruku do ohně a poprvé se spálil, poprvé ucukl bolestí, s níž přichází poznání.

Drahokam se rozvinul, procházel řadou geometrických transformací, jimž se neodvažoval věnovat příliš pozornosti ze strachu, že jakýkoli pokus o pochopení mu rozpoltí mozek a sestaví jej do podobných nepřírozených tvarů.

"Určitě víš, že to není moudré," ozval se Calvin, jehož výroky splývaly se Sylvestovým vnitřním dialogem.

"Na návrat je pozdě," pravil jakýsi hlas.

Ten hlas nepatřil Calvinovi ani Sylvestovi, zdál se však důvěrně známý, jako by byl dlouho jeho součástí, ale dosud pouze mlčel.

"To je Krádce slunce?"

"Doprovází nás na této cestě, jestli se nemýlím," řekl Calvin.

"Mnohem déle. Jsem s tebou od návratu z Lascailleova záhalu, Dane."

"Takže Kuriová měla ve všem pravdu." Pokud Sylvestovi nestačil na potvrzení jejích slov Sadžakiho prázdný skafandr, s veškerými pochybami skoncovala odhalení, jichž se mu dostalo v tom bílém světle. "Co ode mě chceš?"

"Jen abyste vstoupili... do drahokamu, jak ho nazýváte." Hlas Krádce slunce - a byl si vědom pouze jeho hlasu - zněl zvláště syrově. "Nemusíte se ničeho bát. Neublíží vám, ani vám nebude bránit v návratu."

"Předpokládám, že přesně tohle řekneš."

"Je to pravda."

"A co klín?"

"Funguje a bude fungovat, dokud neopustíte Kerberos."

"Nemůžeme si to nijak ověřit, synu," prohlásil Calvin. "Všechno může být docela klidně lest. Podváděl nás a manipuloval s námi na každém kroku, jen aby nás přivedl sem. Proč by měl najednou začít mluvit pravdu?"

"Protože už je to jedno," řekl Krádce slunce. "Jakmile jste se dostali tak daleko, vaše přání už nehrají žádnou roli." Skafandr se rozletěl přímo do otevřeného drahokamu, do tunelu vytvořeného jasnými diamantovými fazetami.

"Co -" začal Calvin.

"Já za to nemůžu," hájil se Sylveste. "Ten prevít ovládl skafandr!"

"To dá rozum. Vždyť místo Sadžakiho ovládal i ten druhý. Jenže doposud seděl na zadku a nechal tě odedřít všechnu práci, líný holomek."

"Jestli ho začneš urážet, Cale, ničemu nepomůžeš."

"Máš nějaký nápad?"

"Vlastně -"

Tunel zářil, kroutil se a zatácel pořád dál, Sylvestovi se zdálo zhola nemožné, že je pořád uvnitř drahokamu. Neměl však žádnou konkrétní představu o jeho skutečných rozměrech, klidně mohl být velký od několika stovek metrů až do desítek kilometrů. Tvar objektu byl natolik proměnlivý, že se to nedalo zjistit, ale třeba to také znamenalo, že žádná smysluplná odpověď neexistuje, jako nelze vyčíslit rozměry fraktálního prostoru.

"Nechtěl jsi něco říct?"

"Chtěl..." Sylveste se zarazil. "Krádce slunce, slyšíš mě?"

"Jako vždy."

"Nechápu, proč jsem tady. Ovládal jsi Sadžakiho skafandr i můj, tak proč jsem u toho musel být já? Jestli je uvnitř něco, co chceš, co potřebuješ dostat ven, mohl jsi to udělat beze mne."

"Toto zařízení reaguje pouze na organický život. Prázdný skafandr by považovalo za strojovou inteligenci."

"Tohle je zařízení?"

"Zařízení Zmarů."

Na okamžik mu ta slova připadala bez významu, ale pouze na okamžik, než se mu mlhavě spojila s vědomostmi, které získal v bílém světle, v bráně do matice Háda. Zaplavila ho nekonečná řada asociací.

Potom pochopil.

Věděl, že by neměl pokračovat v cestě. Jakmile se dostane do nitra drahokamu - zařízení Zmarů, bude to hodně, hodně zlé. Vlastně bylo dost těžké představit si, že by mohl udělat něco ještě horšího.

"Nemůžeme letět dál," ozval se Calvin. "Už vím, co to je."

"Já taky, jenže je poněkud pozdě."

Zařízení zanechali na oběžné dráze kolem Háda Zmarové, hned vedle zářící brány, která byla neskonale starší. Netrápilo je, že nechápou její funkci, ani že netuší, kdo ji umístil do sousedství neutronové hvězdy, která nebyla tak docela neutronovou hvězdou, soudě podle několika tajuplných náznaků, jež se neobtěžovali prozkoumat. Dokonale však vyhovovala jejich plánům. Zařízení mělo za úkol vábit inteligentní rasy. Umístěním u objektu ještě záhadnějšího měli o návštěvníky postaráno. Podobnou strategii používali po celé Galaxii, instalovali své stroje blízko astronomicky zajímavých objektů nebo nedaleko trosk vyhynulých civilizací. Prostě všude, kde se mohli vyskytnout zvědavci. Jednoho dne přiletěli Amaranti, vstoupili dovnitř a dali se poznat. Zařízení je prostudovalo, zjistilo jejich slabá místa. A pak je všechny smetlo, kromě hrstky potomků Zapuzených, kteří našli dvojitý způsob, jak uniknout nemilosrdným Zmarům. Jedni použili samu bránu, přenesli se do matice kůry, kde nadále trvali jako simulace, uchováni v nezničitelném jantaru nukleární hmoty určené ke zpracování dat.

Stěží se to dá považovat za život, pomyslel si Sylveste, ale přinejmenším něco z nich zůstalo zachováno.

Druhý způsob, jak Zmarům uniknout, nebyl o nic méně drastický, o nic méně nezvratný...

"Stali se Zahalenými," řekl Calvin - nebo Sylveste mluvil nahlas, jak to někdy dělal v hlubokém zamyšlení? Nevěděl, a stejně mu to bylo jedno. "Obroda již byla zničena a většina Amarantů, kteří se dostali do vesmíru, vystopována a zahubena. Jedna frakce odešla do matice Háda. Druhá načerpala z brány vědomosti, jak manipulovat s časoprostorem, a před zbraněmi Zmarů se zabarikádovala. Nalezli způsob, jak kolem sebe časoprostor zakřivit, zabalit a zpevnit, až vytvořil neprostupnou schránku. Jakmile se do těchto schrán stáhli, zapečetili je na celou věčnost."

"Bylo to lepší než zemřít."

Sylvestovi se konečně rozbřesklo v hlavě. Zahalení čekali uvnitř Záhalu, čekali a čekali, pramálo informovaní o tom, co se děje ve vesmíru, pramálo schopní s kýmkoli vně komunikovat. Stěny, které kolem sebe vybudovali, byly neprodyšně uzavřené.

Pořád čekali.

I přes svou izolaci se po milionu let čekání dozvěděli, že stroje Zmarů jeden po druhém selhávají, že pomalu ztrácejí schopnost mařit inteligentní život. Po milionu let uvěznění v bublině časoprostoru začali doufat, že hrozba pominula, a posedla je zvědavost. Odstranit Záhalu a rozhlédnout se by bylo příliš riskantní, neboť stroje Zmarů byly především trpělivé. Zdánlivé ticho mohlo být léčkou, která měla Amaranty vylákat, mohla to být hra na schovávanou, kdo vydrží čekat déle. Kdyby Amaranti, z nichž se stali Zahalení, vystoupili ze Záhalů, byli by v aréně otevřeného vesmíru snadno zničeni. Vyhlazení jejich druhu by mohlo být po milionu let dokončeno.

A pak do vesmíru pronikl nový tvor.

Možná tato oblast Galaxie vyhovovala evoluci obratlovců, možná šlo jen o shodu okolností, nicméně Zahalení spatřili v lidech ozvěnu toho, čím kdysi sami byli. Nalezli v nich cosi z vlastní psychózy - touhu po samotě i bratrství, touhu po bezpečí společenství a současně po nezměrných dálkách vesmíru, totéž rozpolcení, které je hnalo kupředu a pořád dál.

Jako první na ně narazil Philip Lascaille. Setkali se u Záhalu, který nyní nese jeho jméno.

Mučený časoprostor v okolí Záhalu rozerval jeho vědomí, překroutil je a znovu složil do hotové parodie na to, čím bývalo dřív. V té parodii však uvízl záblesk vědění, které do něj vložili, vědění, jehož bylo zapotřebí pro někoho jiného, aby se dostal mnohem blíž... A geniální lež, která ho k tomu dožene.

Než Lascaille zemřel, stačil vše předat mladému Danu Sylvestovi.

Běž k Přetvářečům, řekl.

Amaranti je kdysi navštívili a vtiskli do jejich oceánu svou neurální strukturu, která stabilizovala časoprostor kolem Záhalů a umožňovala proniknout hlouběji skrze zakřivení, aniž by byl člověk roztrhán. Sylveste podstoupil transformaci u Přetvářečů, a díky tomu byl schopen proniknout gravitačními bouřemi do hlubin Záhalu.

Dostal se ven živý.

Leč změněný.

Cosí se vrátilo s ním, cosí, co si říkalo Krádce slunce, přestože nyní již věděl, že je to jenom mytické jméno. To, co v něm od té doby žilo, bylo spíš seskupením než jedinou bytostí. Byla to umělá osobnost vpletená do schránky Záhalu, kterou tam přichystali Zahalení uvěznění uvnitř, neboť potřebovali, aby se Sylveste stal jejich poslem, aby rozšířil sféru jejich vlivu i za oponu neproniknutelného časoprostoru.

Ze zpětného pohledu bylo jejich přání velmi prosté.

Měl odletět na Obrodu, kde byly pohřbeny kosti jejich předků. Měl najít zařízení Zmarů.

A měl to zařízení, pokud stále fungovalo, uvést do chodu tím, že se nechá rozpoznat jako příslušník nově povstalé inteligentní civilizace.

Pokud byli Zmarové pořád přítomni, lidstvo by bylo identifikováno jako další plemeno vhodné na zmasakrování.

Pokud se jatka nebudou konat, Zahalení se budou moci bezpečně vynořit.

Nyní mu namodralé světlo, které ho obklopovalo, připadalo nevýslovně zlé. Již tím, že vstoupil dovnitř, mohl způsobit nenapravitelnou škodu, odhalit svou inteligenci a přesvědčit tak zařízení Zmarů, že představuje druh určený k vyhlazení.

Nenáviděl bytosti, jaké se staly z Amarantů, nenáviděl sebe za to, že tak velkou část života obětoval studiu jejich pozůstatků. Ale co teď mohl dělat? Bylo příliš pozdě něco rozmyslet.

Tunel se rozšířil a Sylveste vešel do fazetové komnaty zalité hnělobně modrou září, přestože skafandru nepovolil jediný krok. V komnatě visely záhadné tvary (připomněly mu, jak jednou přihlížel rekonstrukci vnitřku lidské buňky), samé rovinné útvary, složitě propojené obdélníky, čtverce a kosočtverce, jako vznášející se sochy neznámého estetického směru.

"Co je to?" vydechl.

"Skládanky," vysvětlil Krádce slunce. "Záměr spočívá v tom, že žádný inteligentní průzkumník neodolá pokušení uspořádat je, přesunout tvary do geometrických sestav, jež logicky vyplývají z jednotlivých dílů."

Bylo mu jasné, jak to Krádce slunce myslí, sám to nutkání cítil. Kupříkladu nejbližší seskupení - několika přesuny by mohl vytvořit tesseract...

Téměř se dal zlákat.

"Neudělám to."

"Nemusíš." Krádce slunce zvedl paže skafandru k útvaru, jenž byl mnohem blíže, než Sylvestovi připadalo. Prsty skafandru uchopily jeden díl a snadno ho zasunuly na správné místo. "Přijdou další testy, další komnaty. Tvé myšlenkové pochody budou podrobeny přísné kontrole, později také tvé tělo. Obávám se, že ta druhá procedura nebude zrovna příjemná, ale nebude ani smrtelná. To by odradilo ostatní, od nichž by mohl nepřítel získat podrobnější obraz." Nyní zaznělo v hlase vesmířana cosí jako humor, jako by už byl ve společnosti lidí dost dlouho, aby se od nich něco naučil. "Bohužel, zůstaneš jediným představitelem lidstva, který kdy do tohoto zařízení vstoupí. Ujišťuji tě však, že jsi skvělý vzorek."

"V tom se mýlíš," řekl Sylveste.

Do nevzrušeného tichého hlasu Krádce slunce poprvé vstoupilo znepokojení. "Vysvětlí mi to, prosím."

Sylveste mu hned nevyhověl. "Calvine, něco ti musím říct." Sotva promluvil, nebyl si vlastně jistý, proč to dělá, ani ke komu mluví. "Když jsme byli v tom bílém světle, když jsme všechno společně sdíleli v Hadově matici, něco jsem zjistil, něco, co mě mohlo napadnout už dávno."

"O tobě."

"Ano, o mně. O tom, co jsem." Sylvestovi bylo málem do pláče, věděl, že tohle je jeho poslední příležitost, ale jeho oči to neumožňovaly, nikdy toho nebyly schopny. "O tom, proč tě nemůžu nenávidět, leda bych nenáviděl sám sebe. Pokud jsem tě vůbec kdy chtěl nenávidět."

"Moc mi to nevyšlo, že? Jak jsem tě udělal. Jak jsem si to naplánoval. Ale nemůžu tvrdit, že jsem zklamaný tím, cos ze sebe udělal ty." Calvin se opravil: "Co jsem ze sebe udělal já."

"Jsem rád, že jsem se to dozvěděl, i když teprve teď."

"K čemu se chystáš?"

"Vždyť to víš. Přece jsme spolu všechno sdíleli, ne?" Sylveste zjistil, že se směje. "Znáš všechna má tajemství."

"Aha. O tomhle malém tajemství mluvíš."

"Prosím?" zasyčel Krádce slunce a jeho hlas zněl jako rádiový šum vzdáleného kvasaru.

"Určitě jsi zasvěcený do rozhovorů, které jsem vedl na lodi," řekl Sylveste vesmířanovi. "Jak jsem všechny nechal při tom, že je to jen bluf."

"A co v tvém životě nebyl bluf?" zeptal se vesmířan.

"Horký prach v mých očích," odpověděl Sylveste.

Zasmál se, tentokrát hlasitěji. Potom prošel řadu neurálních aktivátorů, uloženou v paměti, a spustil v obvodech očí vodopád událostí, jenž nakonec dospěl až k drobným zmkům antihmoty, která do nich byla vložena.

Tak čisté světlo ještě nespátril, dokonce ani v bráně Háda.

A pak nebylo nic.

Voljovová to zahlédla první.

Čekala, až to s ní Nostalgie nekonečna skoncuje, pozorovala kuzelovitý trup plavidla, temný jako noc, který viděla pouze díky tomu, že zastíňoval hvězdy. Světlohonec se k ní blížil rozvážně jako žralok. Všechny lodní systémy, osobnosti i podosobnosti, nepochybně usilovně přemítaly o tom, jak uspišit její umírání co nejzajímavějším způsobem.

Jinak si nedokázala vysvětlit, proč ji dávno nezlikvidoval, vždyť byla na dostřel zbraní již dlouho. Nebo loď získala zásluhou Krádce slunce zvrácený smysl pro humor a rozhodla se zabít ji sadisticky pomalu, což zahrnovalo také děsivé čekání, než s tím začne. V této chvíli byla největším nepřítelem Voljovové fantazie, která jí pohotově připomněla nejružnější možnosti, jež mohl Krádc slunce použít, obranná zařízení, kterými ji mohl působit bolest celé hodiny, pomalíčku ji rozřezávat, aniž by ji hned připravil o život (třeba laserem na kauterizaci tkání), nebo drtit (například oddílem zevních servulů). Ano, měla úžasně vynalézavou fantazii. Když se to vezme kolem a kolem, táž vynalézavost nyní poskytla loď tolik rozličných způsobů popravy.

Ale pak to zahlédla.

Na povrchu Kerbera zajiskřil záblesk, nakrátko označil místo, kde byl klín. Jako by se na zlomek sekundy rozhořelo světlo uvnitř planety jen proto, aby vzápětí zhaslo.

Nebo obrovská exploze.

Dívala se, jak se kusy skal a strojů rozlétají do vesmíru.

Kuriové chvíli trvalo, než jí došlo, že opravdu není mrtvá, přestože si byla jistá, že se tomu nemohla vyhnout.

Přinejmenším čekala, že ji nakrátko probudí bolest, aby nepřišla o poslední okamžiky před tím, než ji Hádes roztrhá, než tělo i duši rozervou obrovité drápy gravitace neutronové hvězdy. A pokud by se probudila, čekala tu nejhorší bolest hlavy od chvíle, kdy v ní Mademoiselle vyvolala nepravé vzpomínky na Soumračnou válku. Jenže tato bolest by byla čistě chemického původu.

Našly totiž v pavoučím modulu barovou skříňku plnou alkoholických nápojů.

A vypily je do poslední kapky.

Ale hlavu měla čistou, bez sebemenších příznaků opilosti, jako právě umyté okno. Také vědomí nabyla rychle a bez nejistého přechodu, jako by okamžik před tím, než otevřela oči, ještě neexistovala. Nebyla však v pavoučím modulu. Když se nad tím zamyslela, vzpomněla si, že se opravdu probrala, vzpomněla si na příšerný začátek působení gravitačních vln, jak se s Pascale odplazily do středu modulu, aby snížily účinky nestejnoměrně působící přitažlivé síly. Určitě to moc nepomohlo. Vždyť věděly, že nepřežijí, že se jenom můžou pokusit zmírnit tu bolest -

Kde kruci je?

Ležela na zádech na povrchu tvrdém jako beton. Nahoře vířily šílenou rychlostí hvězdy, ani způsob, jakým se pohybovaly, nebyl v pořádku, jako by na ně hleděla skrze tlustou čočku zabírající celé zorné pole. Zjistila, že se může pohybovat, snažila se zvednout na nohy, málem se zase svalila na záda.

Měla na sobě skafandr.

V pavoučím modulu žádný neměla. Byl to stejný typ těžkého skafandru, v němž Sylveste odletěl na Kerberos a jaký sama použila při operaci na Obrodě. Jak je to možné? Jestli to byl sen, nepodobal se žádnému, který se jí kdy zdál, protože mohla vědomě zpochybňovat jeho rozpory, aniž by se celá konstrukce zhroutila.

Stála na planině. Měla barvu rozžhaveného, ale chladnoucího železa, které už nežhne tolik, aby bodalo do očí. Pláň byla hladká jako písečná pláž, z níž právě ustoupila vlna. Když se však podívala pozorněji, zjistila, že jsou na ní vzory, nikoli náhodné, ale složité jako na perském koberci. V jednotlivých vzorech byly další vzory a v těch dalších, plynule přecházely do miniaturních rozměrů a pravděpodobně spěly k ještě nepatrnějším doménám, subnukleárním a kvantovým. Měnily se, bledly a rozostřovaly se, každou chvilíčku byly jiné. Nakonec se jí z toho zatočila hlava, proto obrátila pozornost k obzoru.

Zdál se velmi blízko.

Vykročila, pod podrážkami bot zakřupala proměnlivá zem. Vzory se přeskupily a vytvořily hladké stupně, na něž mohla položit nohu.

Vpředu něco bylo.

Zvedalo se to nad nedaleký oblouk horizontu, jakási malá vyvýšenina, nízký podstavec, jediný pevný bod proti pozadí rotujících hvězd. Jakmile se přiblížila, postřehla pohyb. Zvednutá část vypadala jako vchod do metra, tři nízké zdi uzavíraly schodiště klesající do podzemí.

Z hlubin se vynořovala ženská postava. Vystupovala po schodech cílevědomě a klidně, jako by se šla nadýchat ranního vzduchu. Na rozdíl od Kuriové neměla skafandr. Byla oblečená přesně tak, jak si ji pamatovala z posledního setkání.

Byla to Pascale Sylvestová.

"Dlouho jsem čekala." Její hlas jako by se nesl černým prostorem bez vzduchu.

"Pascale?"

"Ano." Pak doplnila: "V jistém smyslu. Není snadné to vysvětlit, ale měla jsem dost času, abych si to promyslela..."

"Co se stalo, Pascale?" Připadalo jí nerozumné zeptat se, proč nemá skafandr, proč není mrtvá. "Kde jsme?"

"Ještě jsi to neuhodla?"

"Promiň, že jsem tě zklamala."

Pascale se chápavě usmála. "Jsi na Hádů. Vzpomínáš? Na neutronové hvězdě, která nás přitáhla. No, vlastně to žádná neutronová hvězda není."

"Jsem na ní?"

"Ano, na ní. Tos nejspíš nečekala."

"To si piš."

"Jsem tady tak dlouho jako ty, což je pouze několik hodin. Ale já tu dobu strávila pod kůrou, kde se všechno odehrává mnohem rychleji. Takže mi to připadá podstatně déle než několik hodin."

"O kolik déle."

"Řekněme několik desítek let..., ačkoli čas tady vlastně vůbec v některých ohledech neplyne."

Kuriová přikývla, jako by tomu dokonale rozuměla. "Pascale, asi bys mi měla vysvětlit..."

"Dobrý nápad. Vysvětlím ti to cestou dolů."

"Kam dolů?"

Pokynula Kuriové ke schodům, jež klesaly pod třešňově rudou pláň, jako by zvala sousedku na skleničku.

"Dovnitř," řekla Pascale. "Do matice."

Smrt stále nepřicházela. Voljovová nastavila na skafandru největší možné zvětšení obrazu a dobrou hodinu pozorovala klín, jak pomalu ztrácí tvar jako kus měkké hlíny nešikovně opracovávané na hrnčířském kruhu. Postupně ho kůra pohltila, konečně prohrál válku s Kerberem.

Příliš brzy, příliš brzy. Nebylo to v pořádku, to ji hlodalo. Třebaže měla každou chvíli zemřít, podívaná na to, jak její výtvar selhává, se jí nelíbila - zatraceně, selhal nějak předčasně.

Nakonec, když se nedalo uvidět nic nového, se obrátila k lodi, která k ní letěla odhodlaně jako dýka, a doširoka rozhodila paže. Neměla tušení, zda je loď schopna zachytit její hlasový přenos.

"Tak pojď, svinský něgodaj. Doraz mě! Uĝ toho mām dost. Uĝ nechci nic vědět. Skoncujme to."

V boku lodě se otevěřela vrata, zevnitř nakrātko zazāřila oranĝovā světla. Napěl ěekala, ŝe z nich vyletě nějakā strařlivā zbraĻ, kterou si uĝ moc nepamatovala, těeba něco, co splācala v zāchvatu tvěrěho opojeně.

Město toho se objevil ělun a pomalu zaměřil k ně.

Podle toho, co Pascale pověděla Kuriové, Hādes nebyl ŝādnā neutronovā hvězda. Nebo moĝnā kdysi byl, moĝnā měl bět - kdyby nedořlo k zāsahu těetě strany, o ně ŝ Pascale nechtěla mluvit. Podstata byla prostā. Pěměnili neutronovou hvězdu na obrovskě, bleskově rychlě poěětaě, kterě byl jakěmsi prapodivněm zpěsobem schopen komunikovat sām se sebou v minulosti i budoucnosti.

"Co tady dělām?" zeptala se Kuriovā, kdě ŝ sestupovala po schodech. "Ne, zeptām se jinak. Co my tady dělāme? A jak to, ŝe toho najednou věř o tolik věc ně ŝ?"

"Uĝ jsem ti řěkala, ŝe jsem byla v matici děle." Pascale se zastavila na schodu. "Poslyř, Kuriovā, nejspěř se ti nebude lěbit, co ti teě řěknu. Jsi totiĝ mrtvā - alespoĻ prozatěm."

Kuriovou to nepěekvapilo. Dalo se to pěedpoklādat.

"Zahynuly jsme v gravitaěněch vlnāch," řěkala Pascale věcně. "Dostaly jsme se pěělě blězko k Hādě, gravitace nās roztrhala. Nebylo to pěějemně, ale větřina tvěch vzpoměnek na smrt nebyla zachycena, takŝe si to nepamatujeř."

"Zachycena?"

"Podle normālněch zākoně jsme měly bět rozdrceny na atomy. A v jěstěm smyslu jsme byly. Ale informace, kterě nās charakterizujě, byly zachovāny v toku gravitoně mezi nāmi a Hādem. Sěla, kterā nās zabila, nās takě zaznamenala, pěenesla informaci do kěry..."

"Době," řěkala Kuriovā pomalu, neboť se rozhodla, ŝe to prozatěm vezme jako danou věc. "A jakmile jsme byly pěeneseny do kěry?"

"Byly jsme pěivedeny k ŝivotu v simulaci. Operace v kěře proběhajě mnohem rychleji ně ŝ v reālněm ěase, proto jsem v ně strāvila několik desětek let subjektivněho ěasu."

Kuriovā řěkala těměř omluvně: "Nevzpoměnām si, ŝe bych někde strāvila několik desětek let."

"Protoŝe jsi nestrāvila. Bylas pěivedena k ŝivotu, ale nechtěla jsi tady zěstat. Nic si z toho nepamatujeř, protoŝe sis to nechtěla pamatovat. Nic tě tu neěrĝelo."

"To znamenā, ŝe tebe tady něco drĝě?"

"Pochopitelně," řěkala Pascale udiveně. "K tomu se jeřtě dostaneme."

Schodiřtě skoněilo v chodbě osvětleně namātkově rozměřteněmi pohādkověmi lucernami. Kuriovā si povřimla, ŝe takě stěny oĝivajě stejněm kybernetickěm poblikāvāněm, jakě viděla na povrchu. Měla dojem intenzivně ěinnosti, nepěedstavitelně sloŝitěch strojověch operacě, věřicěch sotva na dosah.

"Co jsem?" zeptala se. "Co jsi ty? Tvrděř, ŝe jsem byla mrtvā. Nemām ten pocit. A taky nemām pocit, ŝe jsem jenom simulace v nějakě zatraceně matici. Pěece jsem chodila po povrchu, nebo ne?"

"Jsi z masa a kostě. Zeměřla jsi a byla znovu vytvořena. Tvě tělo bylo rekonstruovāno z chemickěch prvkv pěěitomněch v matici na povrchu, pak jsi byla oĝivena a pěivedena k vědomě. Skafandr, kterě māř na sobě, rovněŝ pochāzě z matice."

"Copak se někdo s takověm skafandrem dostal tak blězko, ŝe ho gravitaěně vlny zabily?"

"Ne..." pronesla Pascale opatrně. "Do matice je snāŝě vstup - vlastně běval."

"Pěesto bych měla bět mrtvā. Na neutronově hvězdě neměŝe nic ŝět. Aně v ně, kdě ŝ uĝ jsme u toho."

"Řěkala jsem ti, ŝe to neutronovā hvězda neně." A potom ji vysvětlila, jak matice vygenerovala izolovanou oblast pěěměřeně gravitace, v ně měŝe ŝět, a jak toho bylo dosaŝeno cirkulacě strařlivěho měnoŝtvě degenerovaně hmoty hlouběji v kěře. Moĝnā to byl vedleřěě ěěinek věpoěetněch operacě a moĝnā taky ne. Ale jako gravitaěně ěoěka ohěbā světlo, tak to prouděně odklonilo gravitaci stranou, zatěmco tytěŝ lětě sěly souěasně uědrŝujě stěny, aby se nezhroutily rychlostě pouze o zlomek pomaleřě ně rychlost světla.

"A co ty?"

"Jā nejsem jako ty," řěkala Pascale. "Tělo, kterě nosěm, je něco jako loutka, děky ně ŝ se s tebou měŝu setkat. Je vytvořeno ze stejně jaderně hmoty jako kěra. Neutrony jsou vāzāny 's' kvarky, proto se pod vlastněm kvantověm tlakem nerozpadnou." Dotkla se svěho ěela. "Ale nemyslěm. Myřleně se děje vřude kolem nās, v samotně matici. Urěitě mi proměneř, bude to znět dost hrubě, ale pěipadalo by mi nesnesitelně nudně, kdybych nemohla dělat nic jiněho, ně ŝ jen s tebou mluvit. Jak jsem řěkla, naře rychlosti zpracovāně dat se velmi rězně. Neurazila ses, ŝe? Doufām, ŝe ěāpeř, ŝe jsem

to nemyslela osobně."

"Zapomeň na to," řekla Kuriová. "Určitě bych si připadala stejně."

Chodba se rozšířila do dobře vybavené vědecké pracovny, která mohla pocházet z kterékoli doby během posledních pěti šesti staletí. Převládala hnědá barva, spíš barvy zhnědlé věkem - na dřevěných policích na stěnách, na hřbetech prastarých papírových knih, na naleštěném mahagonovém stole a také na zlatohnědém kovu starožitných přístrojů, umístěných na stole pro parádu. Kde nebyly police, stály dřevěné skříně a v nich visely zažloutlé kosti, kostry vesmíranů, které se na první pohled daly splést s fosiliemi dinosaurů nebo vyhynulých nelétavých ptáků, za předpokladu, že divák nevěnoval velkou pozornost kapacitě lebky, prostoru, v němž byl kdysi uvězněn mozek. Byly tam také ukázky moderních aparatur - skenovací přístroje, progresivní řezné nástroje, police plné eidetických a holografických plátek. V rohu stál netečně poměrně moderní servulus, hlavu mírně skloněnou jako věrný sluha, který si dopřává zaslouženého šlofika, přestože pořád stojí na nohách.

Okny s vytaženými žaluziemi byl výhled na vyprahlou, větrem bičovanou krajinu se stolovými horami a vratkými skalními formacemi, zalévanou narudlým světlem zapadajícího slunce, které mizelo za rozeklaným horizontem.

A za mahagonovým stolem - zvedl se, sotva vstoupily do místnosti, jako by ho vytrhly ze soustředění - stál Sylveste. Kuriová mu pohlédla do očí, poprvé mu hleděla do lidských očí. Na chvíli vypadal rozzlobeně, že ho vyrušily, ale jeho výraz rychle změkkl a na rtech se mu objevil úsměv.

"Jsem rád, že sis našla čas a navštívila nás," řekl Sylveste. "Doufám, že ti Pascale vysvětlila všechno, cos chtěla vědět."

"Skoro." Kuriová se rozhlédla po pracovně a obdivovala, jak vybraně je vytvořena. Byla stejně dobrá jako kterákoli simulace, jakou kdy zažila. A přesto - ta myšlenka byla úchvatná a současně děsivá - každíčký objekt v této místnosti byl zformován z jaderné hmoty tak velké hustoty, že i to nejmenší těžítko na stole by kdekolí jinde působilo smrtelnou gravitací, dokonce i přes půlku pracovny. "Ale všechno ne. Jak ses sem dostal ty?"

"Pascale se pravděpodobně zmínila, že je ještě jedna cesta do matice." Zvedl ruce. "Prostě jsem ji našel, to je vše. Vstoupil jsem tamtudy."

"A co se stalo s tvým..."

"S mým skutečným já?" Náhle se pobaveně usmál, jako by si vzpomněl na soukromý žertík, který byl příliš jemný, takže se nedal nikomu sdělit. "Pochybují, že přežilo. A je mi to, upřímně řečeno, srdečně jedno. Já jsem teď ten skutečný. Jsem takový, jaký jsem byl odjakživa."

"K čemu došlo v Kerberu?"

"To je velmi dlouhá historie, Kuriová." Ale přesto jí všechno pověděl. Jak pronikl do asteroidu, jak zjistil, že Sadžakiho skafandr je prázdný, a jak to zjištění jen posílilo jeho odhodlání jít dál, a co objevil v poslední dutině. Jak vstoupil do matice - v tomto bodě se jeho vzpomínky oddělily od jeho druhého já. Ale když říkal, že jeho druhé já je mrtvé, znělo to natolik přesvědčivě, až Kuriovou napadlo, jestli neexistuje jiná cesta, jak se to dozvěděl, jako by oba Sylvesty spojovalo jakési tajné pouto až do samého konce.

Vycítila, že některé věci ani Sylveste doopravdy nechápe. Nebyl bohem, alespoň ne déle, než jak dlouho pobyl v bráně. Dospěl k tomuto rozhodnutí později? Přemýšlela o tom. Jestli ho matice simuluje a jestli je v podstatě nekonečná ve své operační kapacitě..., jaká omezení do něj vložila, kromě těch, jež si vědomě zvolil?

Pochopila, že Carine Lefevrová byla udržena naživu částí Záhalu, ale nestalo se to náhodou.

"Soupeřily tam dvě frakce." Hrál si s mosazným mikroskopem na stole, natáčel malé zrcátko sem a tam, jako by se snažil zachytit poslední paprsky zapadajícího slunce. "Jedna chtěla použít mne, abych zjistil, zda jsou Zmarové pořád tady, zda stále představují pro Zahalené hrozbu. A pak tam byla druhá frakce, ale nemyslím si, že by jí záleželo na lidstvu víc než té první. Jenom byla opatrnější. Domnívala se, že existuje lepší způsob, než pokoušet zařízení Zmarů, aby zjistila, zda je pořád schopno reakce."

"Ale co se s námi stane teď? Kdo vlastně vyhrál? Krádce slunce nebo Mademoiselle?"

"Nikdo." Sylveste postavil mikroskop na stůl, podstavec podlepený sametem tiše klepl o desku. "Přinejmenším mám takový mimovolný pocit. Byli jsme - já byl velmi blízko tomu, abych to zařízení spustil, málem jsem mu poskytl potřebný impuls, na jehož základě by zalarmovalo ostatní zařízení a rozpoutalo válku proti lidstvu." Zasmál se. "Zmínil jsem sice válku, jenže v ní jde o boj dvou zneprátených stran. Nedomnívám se, že by to tak vypadalo."

"Víš určitě, že to nedošlo tak daleko?"

"Jenom doufám a modlím se." Pokrčil rameny. "Pochopitelně se mohu mýlit. Kdysi jsem tvrdil, že se nikdy nemýlím, ale už jsem se poučil."

"A co Amaranti, Zahalení?"

"Na to odpoví pouze čas."

"To je vše?"

"Neznám všechny odpovědi, Kuriová." Rozhlédl se po pracovně, jako by odhadoval obsah polic a ujišťoval se, že tam pořád jsou. "Dokonce ani tady ne."

"Je čas jít," řekla Pascale náhle. Objevila se po boku svého manžela se sklenicí nějaké průzračné tekutiny, nejspíš vodky. Postavila sklenici na stůl vedle naleštěné, skvrnitě hnědé lebky.

"Kam?"

"Zpátky do vesmíru, Kuriová. Copak jsi to nechtěla? Určitě nehodláš strávit zbytek věčnosti tady."

"Nemám kam jít," odpověděla Kuriová. "To bys měla vědět, Pascale. Loď je proti nám, pavoučí modul byl rozdrčen, Ilja zahynula -"

"Zvládla to. Nezemřela, když byl člun zničen."

Takže se zachránila, jenže k čemu jí to bylo? Kuriová se chtěla Pascale vyptávat dál, když si uvědomila, že jí nejspíš

řekla pravdu, ať se zdála jakkoli neuvěřitelná. Nezáleželo na tom, že to bylo zbytečné, že se tím vlastně nic nezměnilo.

"Co budete vy dva dělat?"

Sylveste sáhl po sklenici s vodkou a trochu upil. "Ještě jsi to neuhodla? Tato pracovna tu není jen kvůli tobě. My ji také obýváme, až na to, že užíváme simulovanou verzi v matici. A není to jen tato místnost, ale celá základna, stejná jak bývala, jenže teď ji máme jenom pro sebe."

"To je všechno?"

"Ne tak docela."

Pascale přistoupila k manželovi, Sylveste jí položil ruku kolem pasu a společně se otočili k oknu, k rudému západu cizího slunce, k vyprahlé krajině Obrody bez života, která se táhla do dálky.

A pak se změnila.

Začalo to na obzoru, vlna proměny se k nim řítila rychlostí přicházejícího dne. Na nebi se objevila oblaka, obloha byla modřejší, přestože slunce stále klesalo k západu. Krajina už nebyla vyprahlá, ale pokrytá bujnou zelení, hotovou zelenou přílivovou vlnou. Viděla jezera a stromy, neznámé stromy, a cesty, které se kroutily mezi domy uspořádanými do vesnic jako vejce v hnízdě, a na obzoru velké město, z jehož středu se vypínala štíhlá věž. Hleděla do dálky, hleděla a hleděla, oněmělá nezměrností celé planety, která se vrátila k životu, a možná ji jen šálil zrak, ale domnívala se, že vidí, jak se mezi domy pohybují Amaranti, rychle jako ptáci, kteří však nikdy neopustí zemi, nikdy se nevznosou do vzduchu.

"Takhle to kdysi bývalo," řekla Pascale. "Nebo aspoň z větší části, jak je to uchováno v matici. Žádná archeologická rekonstrukce, Kuriová. Tohle je Obroda, jakou nyní obývají. Byla přivedena k životu pouhou silou vůle těch, kteří přežili. Je tady celá planeta, do nejmenšího detailu."

Kuriová se rozhlédla po místnosti a pochopila. "Budete ji zkoumat, že?"

"Nejen zkoumat." Sylveste se opět napil vodky. "Budeme na ní žít. Dokud nás to neomrzí, což nebude zrovna brzy, jak předpokládám."

Potom je opustila, nechala je v jejich pracovně, kde pokračovali v hluboké a smysluplné konverzaci, kterou přerušili, aby s ní mohli hovořit.

Vyšla po schodech a znovu vstoupila na povrch Hádá. Kůra stále zářila narudlým ohněm, oživená výpočetními operacemi. Když už zde byla dost dlouho, aby sladila své smysly, uvědomila si, že jí pod nohama něco nepřetržitě hučí, jako by ve sklepe řval titánský motor. Usoudila, že nebude příliš daleko od pravdy. Byl to motor simulace.

Pomyslela na Sylvesta a Pascale, kteří už zahájili další den výzkumů svého báječného nového světa. Od té doby, co je opustila, mohly pro ně minout již celá léta. Příliš na tom nezáleželo. Domnívala se, že se rozhodnou pro smrt teprve tehdy, až nenajdou nic, co by je zaujalo. Což určitě nebude brzy, jak Sylveste řekl.

Zapojila ve skafandru komunikátor.

"Iljo... Slyšíš mě? Kruci, je to hloupé, ale tvrdili mi, že bys pořád mohla být naživu." Slyšela však jen praskání. Naděje se zhroutila, rozhlédla se po ožehlé pláni a uvažovala, co má dělat.

Potom se ozvalo: "Kuriová, jsi to ty? Jak se ti podařilo přežít?"

Mluvila podivně. Hlas se zrychloval a zpomaloval, jako by byla opilá, ale na to bylo kolísání příliš pravidelné.

"Ráda bych se tě zeptala na totéž. Naposledy si pamatuju, jak vzala Melancholie zasně. A co ty? Ještě pořád se flákáš tam venku?"

"Něco lepšího." Hlas Voljovové šplhal nahoru a dolů po stupnici. "Jsem na palubě člunu, slyšíš mě? Jsem na palubě člunu!"

"Krucí, jak -"

"Poslala ho Nostalgie." Znělo to, jako by Voljovová byla bez sebe nadšením, jako kdyby to nedočkavě potřebovala někomu sdělit. "Myslela jsem, že mě zabije. Čekala jsem na poslední úder. Jenže nepřišel. Místo toho mi loď poslala člun."

"To nedává smysl. Copak ji neřídí Krádce slunce? Copak se nás pořád nesnaží zlikvidovat...?"

"Ne," řekla Voljovová tím dětinsky radostným tónem. "Ne, dokonale to dává smysl. Za předpokladu, že vyšlo to, co jsem udělala, což podle mého mínění muselo -"

"Cos udělala, Iljo?"

"Ohřála jsem kapitána."

"Cože?"

"Jo. Ohřála jsem ho. Byl to poněkud zoufalý přístup k problému, ale řekla jsem si, že když se jeden parazit snaží získat nad lodí kontrolu, tak nejjistější způsob, jak ho porazit, je vypustit dalšího, ještě silnějšího." Voljovová se odmlčela, jako by čekala, až ji Kuriová potvrdí, že to byl opravdu rozumný krok. Když se nic neozvalo, pokračovala: "Bylo to stěží před necelým dnem - víš, co to znamená? Tavomor přeměnil hmotu lodi během několika hodin! Rychlost transformace musela být nepředstavitelná, centimetry za sekundu!"

"A bylo to moudré?"

"Pravděpodobně jsem v životě neudělala větší hloupost, Kuriová. Ale zdá se, že to vyšlo. Když nic jiného, nahradila jsem jednoho megalomana druhým, jenže tenhle, jak se zdá, není tak pevně rozhodnutý nás zničit."

"Asi to nakonec byl krok správným směrem. Kde jsi teď? Byla ses už podívat na palubě?"

"Na skok. Už celé hodiny tě hledám. Kde k čertu jsi, Kuriová? Nemůžu tě zaměřit."

"Až se to dozvíš, budeš si přát, abys to radši nevěděla."

"To se uvidí. Chci tě mít u sebe ve člunu tak rychle, jak je to možné. Nehodlám se vrátit na světlohonec sama, o tom nepochybuj. Nejspíš nebude moc podobný tomu, který si pamatuješ. Můžeš se ke mně dostat nebo ne?"

"Jo, myslím, že jo."

Kuriová udělala, co jí řekli, že má udělat, chce-li opustit Hádes. Nevypadalo to moc rozumně, ale Pascale rozhodně tvrdila, že je to zpráva pro matici, že ji pochopí a zvedne do vesmíru bublinu s nízkou gravitací, v níž se jako v láhvi dostane do bezpečí.

Rozhodila doširoka paže, jako by měla křídla, jako by mohla létat.

Rudá kůra, proměnlivá a chvějivá, se začala plynule vzdalovat.

TRIFID

Alastair Reynolds

Odhalený vesmír

kniha druhá

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2003 jako svou 552. publikaci, v edici TRIFID svazek 49.

Vydání 1.

Z anglického originálu Revelation Space, vydaného nakladatelstvím Victor Gollancz, London, v roce 2000,

přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Sazba Euroagency. Autorský medailon Martin Šust.

Odpovědný redaktor Helena Šebestová.

Vytiskl EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-430-6

www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 189,- Kč

(členové SFK TRIFID 139,- Kč)